ELIZABETH HARRISON

ALCRIS

Spitalul central

Capitolul 1

Fără zgomot, uşile comandate electronic se deschiseră. O siluetă micuţă, îmbrăcată în verde, intră cu pas vioi şi se apropie de masa de operaţii, cu mâinile înmănuşate ridicate la nivelul pieptului, de parcă ar fi fost pe punctul de a-i binecuvânta - ceva de neînchipuit pentru echipa aflată în aşteptare. Fiindcă acesta era Marcus Northiam, cel nerăbdător şi concis, care, atunci când nu era ascuns în spatele bonetei, măştii şi mănuşilor, arăta - şi se purta - mai degrabă ca un general de armată, decât ca şef al secţiei de chirurgie toracică. Cu părul scurt şi mustaţa tunsă îngrijit, se limita să emită ordine pe un ton lătrat. Ar fi fost prea simplu să spui că nu admitea replică.

- 'Neaţa, soră. Ei bine, James, sper că sunteţi gata. Ei?

James Leyburn, primul asistent al lui Northiam, îi era diametral opus. înalt şi solid, păstra întotdeauna aceeaşi atitudine molcomă, precum şi vorbirea tărăgănată specifică populaţiei rurale din vestul ţării, de unde provenea. în opinia tuturor, amabil şi constant, el ducea greul compartimentului. Northiam era liderul, inovatorul.

James Leyburn procedase deja la deschiderea cutiei toracice, iar acum, după sosirea lui Northiam, trecură la faza următoare a operaţiei. Pacientul trebuia cuplat la inima şi plămânul artificiale, astfel încât

circulaţia să nu aibă de suferit pe timpul cât lucrau la inimă. Pe masă se afla un şofer de taxi londonez, căruia i-ar fi rămas numai câteva luni de viaţă, fără operaţie. Northiam şi Leyburn aveau de înlocuit o valvă.

Cu toată apropierea weekendului de vară târzie, galeria era plină. Era imperativ necesar să-l urmăreşti pe Northiam executând o înlocuire de valvă aortică, nu doar pentru studenţii şcolii medicale de la Central, dar şi pentru oricare absolvent în branşă al altei instituţii de învăţământ din Londra.

- By-passul pulmonar este realizat, veni informarea scurtă a lui Northiam. După cum aţi observat, domnul Leyburn a cuplat drenul la ventriculul stâng. Acum, pentru a înlătura pericolul de brahicardie sau fibrilaţie... Capetele celor din galerie se deplasară înainte, de parcă toţi ar fi încercat să urmărească atât spusele lui Northiam - chiar şi cei mai renumiţi medici îi respectau opinia, în cazurile de probleme valvulare - cât şi procedura chirurgicală de înaltă clasă.

în cele din urmă, începură intervenţia propriu-zisă. Folosind o foarfecă, Northiam îndepărtă micile fragmente de ţesut inutil, făcând loc implantului.

- Bun, gata, declară el în final. Spălătură. Mai repede, Mark. Cuvintele şi tonul folosit semănau uimitor cu cele ale unui dentist, după ce a lucrat cu freza. Totuşi, de astă dată, în teatrul operator de la Central, o inimă trebuia curăţată de fragmentele lăsate-n urmă de foarfeca lui Northiam. Soluţia salină inundă toracele, iar după ce rămăşiţele valvei defecte fură eliminate, James Leyburn îndeplini rutina măsurării orificiului rămas, pentru a alege corect dimensiunile implantului.

- Ei, cum stăm James? Da, aşa cred. Dă-mi voie să. da, într-adevăr. Unde o fi, soră? Aruncă o privire spre tavă, iar mâna

asistentei ezită. Nu, soră, nu, nu prea cred. Puţin prea mică. Aşa da. Să vedem dacă asta se potriveşte, bine? Discutară, se agitară, murmurară, fără grabă. De dimensiunile valvei - un inel cu o pastilă sferică înăuntru - urma să depindă viaţa pacientului. Si de precizia fixării ei în peretele inimii.

în vreme ce Leyburn ţinea valva pe locul ei, Northiam începu să coasă inelul, realizând vreo cincizeci de suturi cvadruple - două împunsături în muşchiul inimii şi două în materialul inelului. Nu era permisă nicin un fel de scurgere. Orice picătură de sânge ar fi însemnat că operaţia eşuase.

în cele din urmă, apropiindu-se de sfârşitul procedurii, James Leyburn scoase pe rând tuburile care legau pacientul de inima artificială şi înlătură pensa ce obtura aorta.

- Acum ne pregătim să anulăm by-passul pulmonar, se adresă Northiam mulţimii de la galerie.

Din nou, capetele se mişcară înainte, la unison.

- Vom menţine perfuzarea prin inima artificială până ce presiunea venoasă centrală atinge valoarea cincisprezece. Cât sânge estimezi că o să mai primească pacientul, Mark?

Mark Corrie, stagiarul lui James Leyburn, ezită, încercând să se ridice la nivelul aşteptărilor lui Northiam.

- Haide, hai o dată, n-ai de ce să meditezi atât. Spune-i, soră.

Asistenta nu se lăsa niciodată intimidată de domnul Northiam,
după cum declarase mereu; de fapt, erau angrenaţi într-un soi de concurs, urmărit cu entuziasm de toate subordonatele ei.

- Vă referiţi la cantitatea suplimentară, peste ceea ce a pierdut în operaţie? în cazul ăsta, ar trebui să fie între unu şi unu şi jumătate litri.

- Informaţie care ar fi trebuit să-ţi stea pe vârful limbii, Corrie,

explodă Northiam.

în sala de operaţie, Northiam reuşea cu uşurinţă să-l aducă într-o stare de prostraţie, vecină cu idioţia, pe durduliul şi de obicei sigurul pe sine tânăr. Calitatea lui principală era că, oricât s-ar fi bâlbâit, mâinile lui continuau să se mişte cu dexteritate. Si de astă dată, aparent imperturbabil, îşi văzu de lucru fără să tremure, deşi făcu eforturi să se concentreze asupra indicaţiilor bateriei de aparate ce monitorizau starea pacientului, ale căror indicaţii erau citite cu voce tare în sală.

Se încheie şi ultimul test, iar Northian şi Leyburn rămaseră tăcuţi, în aşteptare, cu mâinile în aer. Privirea întrebătoare a ochilor aproape lipsiţi de gene ai lui Northian căută ochii albastru-pal ai lui Leyburn, în vreme ce ambii examinau sutura.

Asta era. Momentul final al orelor de muncă. Reuşise oare operaţia? Circulaţia pacientului se va restabili? Inima va face faţă neajutată? Noua valvă va funcţiona?

Aşa ar fi trebuit.

Taximetristul rezistase.

Mai trecu o jumătate de ceas înainte ca Northiam să-i facă semn lui Leyburn, spunând:

- Bine. Cu asta, basta, din punctul meu de vedere. îţi aparţine. Se întoarse pe călcâie, adresându-se aerului din faţa ochilor: vă mulţumesc tuturor, soră. O simplă formulă de rutină, nimic mai mult. Apoi se făcu nevăzut, în căutarea unei ceşti de ceai şi a unui duş, în vreme ce Leyburn rămase să închidă pacientul.

Chiar şi pentru Northiam, concis până la limita impoliteţii, fusese o despărţire neobişnuit de scurtă. Dar în ultimul timp, cel puţin parţial, ca urmare a ceea ce toţi numeau "aleea stimulatoarelor” - o înfruntare mai dură ca de obicei, pe care o

avusese cu administraţia - era mult mai prost dispus şi ursuz. De fapt, cu fiecare nou an trecut, devenea tot mai greu de suportat - şi din ce în ce mai strălucit meseriaş, după cum toţi erau de acord.

Era cel mai faimos, dar şi cel mai nepopular dintre chirurgii Spitalului Central din Londra.

Cam la o oră şi jumătate după plecarea lui Northiam, James Leyburn se întoarse spre anestezistul care urma să-l monitorizeze pe pacient la Terapie Intensivă.

- O să reziste. Am plecat. Mă voi întoarce mai târziu să văd cum o duce.

Acoperit de transpiraţie, intră în vestiarul chirurgilor, se întinse, dădu pe gât o ceaşcă de ceai proaspăt şi începu să studieze registrul pacienţilor, împreună cu Mark Corrie - internări, posibile externări, urgenţe, schimbări de tratament. Stătuse în sala de operaţii opt ceasuri şi, cu toate că era puternic şi obişnuit cu efortul, se simţea mort de oboseală. Goli ceaşca şi-i zâmbi lui Mark.

- Te-ai descurcat foarte bine, să ştii. Cred că nu te-ai prea amuzat, dar te asigur că atunci când el - în departamentul de chirurgie cardio-toracică, pronumele respectiv, neînsoţit de vreo explicaţie, îl indica inevitabil pe Northiam - începe să solicite informaţii de aritmetică pe lângă asistenţa chirurgicală, înseamnă că te-a acceptat. Adică i-ai câştigat încrederea deplină. Desigur, s-ar putea să nu ţi-o spună verde-n faţă, de acord.

- M-am simţit ca idiotul satului, se îmbujoră Mark.

- Te-ai descurcat. Bun, am şters-o. Revin pe la şapte, cred.

De astă dată, în loc s-o zbughească pe scări spre parter, aşteptă pe palier sosirea liftului. îşi mişca picioarele cu greutate. Nu-şi dorea decât să se poată întinde pe o canapea, cu un pahar

de răcoritoare în mână şi cu suficient timp la dispoziţie încât să-şi permită o aţipeală. Si o jumătate de oră ar fi fost bună. Apoi, s-ar fi simţit ca nou.

Nici o şansă. Se îndreptă spre parcare, porni motorul Jaguarului şi plecă.

Nimeri în aglomeraţia orei de vârf. Uitase. Acum era obligat să suporte aglomeraţia drumului până la gară, pentru a o întâmpina pe sora mai mică a Melissei.

Ca întotdeauna, Melissa profita de el. înaintând greu spre vest, dintr-un ambuteiaj în altul, avu vreme să cugete. Nici o noutate. O făcea de ani de zile - încă de la total neaşteptatul anunţ că urma să se mărite cu Andrew Dunlop. Melissa îl cunoscuse în apartamentul lui James, cu ocazia vizitei lui Andrew, venit pentru un interviu. Cu ocazia aceea, Andrew se căpătuise cu o slujbă bine plătită, la o mare firmă petrolieră, dar şi cu Melissa.

La început, lui James nu-i venise să creadă. Dar fusese obligat să-i accepte hotărârea, cu toate că rămăsese marcat până în ziua de astăzi. în primii ei ani de căsnicie, James se grăbise să-i sară în ajutor cu orice ocazie, sperând s-o recâştige. Ca un căţeluş nerăbdător, îşi aminti el cu dezgust, aşteptând să-i reintre în graţii, neavând ochi pentru nimic altceva, bucurându-se exagerat să constate că nu fusese uitat, recunoscător pentru orice apel telefonic şi pentru orice pretenţie, oricât de deplasată. Construise castele-n Spania şi aproape zilnic se complăcea să viseze la întoarcerea iubirii. S-ar fi putut să regrete deja pripita căsătorie cu Andrew? Oare descoperise că nu era vorba decât de o toană trecătoare?

Efortul constant de a o recâştiga îl epuizase. Situaţia sfârşise prin a-i provoca ruşine. Nu făcuse decât să se distrugă, săptămână de săptămână, în această luptă interioară. James

Layburn crezuse întotdeauna în valorile tradiţionale. Cum spunea adesea, era mai catolic decât Papa şi credea cu tărie că legătura cu Melissa ar fi fost pentru toată viaţa. A lui, poate. Dar cum rămânea cu Andrew, prietenul lui din copilărie? Propria fericire echivala cu distrugerea mariajului lui Andrew. Ajunse să se urască.

Când o cunoscuse pe Melissa, era proaspăt chirurg stagiar, cu toată cariera înainte. Anii aceia de zbucium şi disperare îi devoraseră tinereţea. Când scăpase de obsesia ei, în cele din urmă, se afla deja la mijlocul vieţii, deposedat de acel viitor promiţător, fără alte speranţe.

Nu tu căsătorie, familie, sau succes. Doar Northiam şi toanele lui. Zi după zi, nu făcea decât să netezească afirmarea genialului chirurg.

Scutură din cap, amintindu-şi de tânărul James Leyburn şi de iubirea lui copleşitoare. Ce fraier fusese. Iluziile privind-o pe Melissa - acum îşi dădea seama că niciodată nu fuseseră mai mult de atât - îi distruseseră viaţa, îi deturnaseră atenţia atunci când avea mai multă nevoie de ea, îi afectaseră gestionarea carierei, tociseră tăişul dezvoltării îndemânării lui profesionale. Dezvoltarea abilităţilor lui chirurgicale se încetinise. Spitalul Central era o unitate de învăţământ, iar Northiam, unul dintre cei mai cunoscuţi chirurgi cardiologi din ţară. Aşteptările erau foarte ridicate. Consecinţa devenise clară pentru toţi angajaţii departamentului, cu excepţia lui James. Tom Rennison îi suflase îndelung râvnitul post de prim asistent al lui Northiam.

Pe atunci, toate îi mergeu din plin lui Rennison. Inteligenţa nativă, cuplată cu o pregătire profesională remarcabilă - la vremea aceea, se profeţea că va deveni cât de curând la fel de faimos ca şeful lui. Dar cedase nervos. La Central exista părerea

că obţinuse totul prea uşor. Nepot de lord, părea convins că poate face orice, fără frică de consecinţe, că poate încălca legea, dacă aşa vrea, scăpând de pedeapsă. într-un weekend, navigând cu şalupa fratelui lui, se trezi implicat într-un caz de contrabandă şi, ca urmare, ajunse pe mâna justiţiei. Fu găsit vinovat şi trimis la închisoare.

Consternarea pusese stăpânire pe spital. Mai multe săptămâni, nu s-a mai abordat nici un alt subiect. Orice s-ar spune, declaraseră şefii, chiar în asemenea perioade anarhice, n-ar trebui să se petreacă astfel de lucruri cu medicii de la Central.

După ce-şi executase pedeapsa, Tom nu mai fusese primit înapoi. Acel dezastru îi furnizase lui James o a doua şansă. Northiam dorea un înlocuitor, iar James era la îndemână. De-a lungul anilor, recunoscuse mereu că succesul nu i se datora, ci fusese un efect secundar al tragediei prin care trecuse Rennison. Convingerea asta persista. în proprii ochi, James rămăsese o dublură, o soluţie de compromis. Bun doar să ţină locul cuiva.

Tot aşa îl tratase şi Melissa. Si iatâ-l, astăzi, grăbindu-se să-i întâmpine sora mai mică, în rol de comisionar, fiindcă Melissa găsise ceva mai bun de făcut.

în trenul care străbătea suburbiile londoneze, Emily - micuţă şi zveltă, purtând noul costum bej pe care-l alesese cu ajutorul mamei, cu părul negru unduind la fiecare mişcare - se uita în dreapta şi-n stânga, cu ochi strălucitori, la acoperişurile monotone ale caselor etajate, cu terase. Probabil că nu mai era mult. Simţi un nod în stomac, cu toate că niciodată în viaţă nu mai fusese atât de fericită.

în sfârşit, la şaptesprezece ani, scăpase de tutelă. Era pe cale să ajungă la Londra, unde urma să stea la Melissa, în Knightsbridge, şi să obţină prima slujbă din viaţa ei, la Spitalul

Central din Londra.

Sora ei vitregă, cu zece ani mai mare, era o persoană matură, modernă şi locuia într-un apartament mansardat, cu ferestre enorme şi cu vedere panoramică asupra Londrei. Marile magazine universale şi buticurile la modă, pe care le explorase într-o vacanţă, se aflau la o aruncătură de băţ. De astă dată, locuind acolo, se va putea integra în acest peisaj de vis şi va trăi în preajma surorii pe care o admirase dintotdeauna. Melissa era blondă şi extraordinar de frumoasă, fragilă şi drăgălaşă, purtând mereu mătăsuri exotice şi coliere lungi. Emily o iubise mereu.

Cu grabă nerăbdătoare, îndată ce trenul se opri, îşi scoase bagajele pe peron şi începu să scruteze mulţimea în căutarea părului auriu al surorii.

James o descoperi imediat, recunoscând-o pe micuţa şi curajoasa domnişoară de onoare, de care ajunsese să aibă grijă la Wistaria Lodge, căminul familiei Goring, din West Country, în vreme ce se întreba cum va reuşi să suporte ceremonia. Din construcţia în stil regenţă, joasă şi albă, în aerul aburind de vară şi-n zumzet de albine, Melissa urma să-şi facă apariţia cât de curând, pentru a se mărita cu Andrew.

Deşi nu ştia cum ar putea suporta, deşi inima îi era frântă, nu dorise să-şi arate mâhnirea, aşa că, aparent vesel, îşi îndreptase atenţia asupra micuţei Emily şi, spre surprinderea lui, o găsise adorabilă şi reconfortantă.

Din clipa aceea, îi purtase o continuă afecţiune. De-a lungul anilor, crescuse constant, ajungându-i acum până la umăr, dar spre uşurarea lui, nu se schimbase aproape deloc. Cu figura rotundă şi privirea blândă, cu acelaşi breton negru şi zâmbet larg, care reuşiseră să-i ridice moralul pe vremuri. Si acum avură acelaşi efect. Cum o descoperi, o ridică de la pământ şi o strânse

în braţe, de parcă ar fi avut încă de-a face cu copila aceea uimitoare şi simpatică.

Răspunsul ei fu similar ca entuziasm.

- James, explodă ea. Super! încă o persoană pe care o cunosc. îl plăcuse întotdeauna şi-şi dorise ca Melissa să-l ia de bărbat, să-l aducă în familie. Dar Melissa îşi bătuse joc de el. "Bătrânul şi plicticosul James", ricanase ea, sigur că nici nu-i trecuse prin minte să-l accepte, îl considerase numai extraordinar de util, atâta tot.

Si iată-l aici, explicându-i că Melissa nu avusese vreme să vină. în mod clar, continua să-i fie "extraordinar de util", deşi acum înţelegea că nu se potrivea cu Melissa. Cu aspectul lui mătăhălos şi cu figura blândă, arăta mai degrabă ca un fermier local, decât ca un chirurg de la spitalul acela faimos. Totuşi, lucra la Central de-o veşnicie. Probabil că devenise cineva.

- Cred că, se aventură ea, ai ajuns în conducere?

- Nici vorbă, răspunse el, gândindu-se la Northiam. Sunt un simplu chirurg mediocru, de vârstă mijlocie. Adevărul gol-goluţ, din punctul lui de vedere.

Emily era nerăbdătoare să-i dezvăluie ultimele noutăţi.

- Stiai, izbucni ea, că am să lucrez la Central, în secţia de chirurgie cardio-toracică? De luni?

- îmi parveniseră unele zvonuri, o asigură el, cu o privire încurajatoare ce părea să izvorască din inimă, atât cinstită cât şi amabilă, care-i transforma figura simplă, împrumutându-i un soi de frumuseţe abătută. îşi amintea vorbele tatei, un medic de ţară, "James are darul tămăduirii. Foarte rar şi preţios, dar imposibil de dobândit. Ori îl ai de la început, ori nu. Cel mai adesea, doctorii sunt lipsiţi de aşa ceva."

- Crezi că am să fac faţă? întrebă ea, încrezătoare.

Ce i-ar fi putut răspunde? O privi fără expresie. Părea atât de proaspătă şi plină de speranţe, atât de neştiutoare în privinţa celor ce o aşteptau, atât la spital cât şi sub acoperişul Melissei. Incapabil să-i zdruncine încrederea, o bătu pe umăr părinteşte, căutându-şi cuvintele.

-Desigur, s-ar putea să întâmpini unele dificultăţi inerente, declară el, dispreţuindu-se pentru platitudinile îndrugate, dar ai să le depăşeşti, sunt convins. I-o dorea din toată inima. însă ştia - ca nimeni altul, cu exactitate - cât de scârbos se purta Northiam cu personalul din subordine. El era obişnuit şi capabil să-i suporte ieşirile. Chiar zi de zi, dacă era cazul. Dar copila asta vulnerabilă, ferită de realităţile vieţii?

Ea deborda de entuziasm.

- Tocmai am terminat şcoala de secretariat. N-am nici un fel de experienţă practică. James avu o strângere de inimă. Northiam avea s-o nimicească în prima jumătate de ceas. Cu excepţia celei căpătate în cabinetul tatei, continuă ea. în timpul vacanţelor, am lucrat cu el de la vârsta de paisprezece ani. Tata mi-a dictat o mulţime de scrisori. Părea cuprinsă de îndoieli. Oare avea s-o ajute experienţa căpătată într-un cabinet rural la Spitalul Central din Londra? Tatăl cedase în cele din urmă, după o campanie intensivă din partea ei, şi-i găsise acest post, la spitalul unde absolvise chiar el, cândva. "Deşi, nu înţeleg de ce nu poţi rămâne acasă, dându-mi o mână de ajutor la cabinet", mormăise el.

- Măcar eşti obişnuită cu termenii medicali, spuse James. Nici nu-ţi dai seama ce avantaj ai asupra altora.

- De când m-am hotărât să vin aici, tata mi-a tot dictat pe teme de cardiologie, îl asigură ea. Iar el are de mult propriul aparat de EKG, aşa că ştiam tot despre unde T şi despre linia de bază. M-a învăţat cum să tai diagramele şi cum să le ataşez la

fişe. Si ... Se opri, roşie până-n vârful urechilor. îmi pare grozav de rău, îşi ceru scuze, întorcând spre James vechea figură de copilă de opt ani. Sunt prea insistentă.

- Insistentă? îi amintea de Melissa. Cât de des, pe vremuri, exasperată, îl instruise să "nu mai pălăvrăgească mereu despre acel oribil spital". De curând, pentru prima oară, se gândise la uimitoarea posibilitate ca ceea ce considerase o nenorocire să fi fost de fapt un noroc. Mi se pare că eşti pe cale să devii o comoară pentru secţie. Ai să te obişnuieşti repede, iar noi ne vom felicita că te-am angajat. Adică toţi, cu excepţia lui Northiam, dacă era să ţină cont de experienţă.

- De fapt, abia aştept, recunoscu ea, cu o sclipire de umor în privire. îşi scutură părul. Am să fiu fericită după ce o să treacă prima săptămână.

Oricum, în fiecare zi mă voi întoarce la apartamentul de lux al Melissei şi al lui Andrew, îşi aminti ea, luminându-i-se figura.

- într-adevăr, aprobă James, fără să comenteze.

Ea se mânie pe propriile vorbe. Ce lipsă de tact dovedise. Probabil că o iubea pe Melissa ca întotdeauna.

Ajunseră la Jaguar, iar el înghesui valizele în portbagaj, în vreme ce ea făcu un efort conştient de a-l înveseli.

- Ce maşină fantastică. Era absolut superioară bătrânului Rover al tatei, de fapt, aproape la fel de spectaculoasă ca Mercedesul lui Andrew. Probabil că şi postul lui ajunsese la fel de important cu al lui Andrew, deşi pe vremuri, după Melissa, nu fusese.

- Stii ceva, încercă ea să se lumineze, cred că ai ajuns mare şi tare la Central, orice ai spune.

în vreme ce ochii ei căprui îl studiau speculativ, James se surprinse dorindu-şi să descopere în ei măcar o fărâmă din

strălucirea ce însoţise gândul la apartamentul Melissei şi al lui Andrew. Dar se mulţumi să spună:

- Northiam este cel important, după cum ai să-ţi dai seama foarte curând. Mai bine, ai avea grijă cum te porţi cu el. Nu te preocupa de mine.

Drumul de întoarcere se caracteriză prin aceeaşi aglomeraţie de oră de vârf.

- Uite ce-i, începu James. în privinţa Melissei; n-am apucat să-ţi explic. Deocamdată, nu-i acasă, âsta-i motivul pentru care am luat-o într-o direcţie aparent greşită.

Complet străină de Londra, Emily n-avusese nici o bănuială privind direcţia.

- înţeleg, aprobă ea politicos.

- Te duc în Piaţa St. Anne, continuă el. Vom merge la mine acasă, iar Melissa o să ne găsească acolo.

Cel puţin, asta promisese. Spera că nu va uita.

în clipa aceea, Emily avu o primă vagă îndoială. James părea să se încrunte cu gândurile aiurea, iar Melissa dispăruse fără urmă - oare el îşi pierduse răbdarea, nedorind decât să scape de surioara şcolăriţă cât mai repede, ca să se întoarcă la spital? Nu cumva devenise o piedică în toată puterea cuvântului pentru cineva care, orice ar fi zis, era în mod clar şef şi, probabil, chirurg de primă mână?

După expresia ei, din care dispăruse entuziasmul, făcând loc tensiunii şi stânjenelii, el îşi dădu seama că era derutată. Din păcate, ambii erau în aceeaşi situaţie. Habar n-avea cum să-i explice că cea pe care o idolatrizase întotdeauna uitase probabil de existenţa lor. Ezita să-i strice prima jumătate de ceas petrecută în Londra cu previziuni de rău augur, privind iminenta destrămare a căsătoriei surorii.

Propria reacţie la aflarea ştirii fusese una de surpriză, urmată de îngrijorare pentru Andrew. Prietenia lor rezistase, deşi lucrul ar fi putut părea incredibil câţiva ani mai înainte. Când şi cum se stinsese sentimentul lui pentru Melissa? Nu observase nici o manifestare a declinului. Nu ştia decât că dispăruse, devenind, după ani de suferinţă, genul de afecţiune iritată pe care ar fi putut-o purta unei rude tinere şi incredibil de proaste.

Ce ar fi putut face cu Emily? Până la apariţia ei, nu-i trecuse prin minte ideea de responsabilitate, nu se aşteptase să fie atât de interesat de viitorul ei. Totuşi, era deja oripilat de ce-o aştepta în următoarele săptămâni şi dorea s-o ferească de neplăceri.

Ajunseră în Piaţa St. Anne, umbrită de copaci plantaţi cu mai bine de două sute de ani în urmă. Aspersoarele trimiteau în lumina soarelui de septembrie o ploaie de diamante fine, iar izul de pământ ars de soare se amesteca subtil cu mirosul gazelor de eşapament.

Parcul fusese înconjurat pe vremuri de case elegante, în stil georgian, cu cercevele înalte şi cu balcoane de fier forjat. Astăzi, nu mai erau în picioare decât două asemenea rânduri de case de secol optsprezece, iar majoritatea apartamentelor adăposteau angajaţi ai spitalului. Spre capătul pieţii, pe cea de-a treia latură, un şir similar de construcţii căzuse în paragină. Câteva lipseau, fiind demolate, iar cele rămase erau sprijinite cu contraforţi de lemn şi aveau ferestrele blocate cu tablă ondulată. De aproape zece ani - de fapt, cam de când James îşi terminase stagiatura - exista o controversă aprinsă privind viitorul lor. Ordinele de demolare emise de primărie erau urmate de proteste ale Asociaţiei Arhitecţilor şi ale locatarilor, având ca rezultat alte ordine, de conservare, de expropriere, până ce majoritatea locatarilor obosiseră şi se mutaseră. în cele din urmă, unele

fuseseră invadate de locatari ilegali, altele fuseră condamnate de către consiliul local, iar una ajunsese în patrimoniul serviciilor sociale, utilizată ca adăpost pentru vagabonzi şi pentru copiii străzii. Zona aceea, cândva prosperă, degenerase, iar ceea ce rămăsese devenise anexă a Spitalului Central. Spre nord, acolo unde în 1940 o bombă demolase vreo zece clădiri, fuseseră construite reşedinţe pentru personal - apartamente şi dormitoare - cu ferestre largi şi pereţi viu coloraţi, asemănătoare stilului continental, ridicate de administraţie pe la jumătatea deceniului cinci.

Totuşi, James opri în faţa uneia dintre casele vechi şi o conduse pe Emily la etaj, în sufrageria apartamentului pe care-l ocupa. Ea descoperi o sofa cam deşelată, o măsuţă joasă acoperită de reviste de specialitate - The Lancet, Thorax, British Heart Journal - nişte fotolii imense, confortabile, cu huse de creton decolorat şi un perete acoperit integral de rafturi, pline de reviste şi cărţi. Pe o măsuţă, trona un aparat portabil de electrocardiografie, similar celui folosit de tatăl ei, un ecran pentru studiul radiografiilor şi alte câteva aparate pe care nu le recunoscu. O încăpere de lucru, dezordonată, tipic bărbătească, însă prietenoasă, decise ea. Nepretenţioasă, dar primitoare.

- Trebuie să sun la spital, spuse James, apropiindu-se de telefon. Pe urmă, o să bem un ceai şi o s-o aşteptăm pe Melissa. încă nu scăpase de sete.

- Să mă ocup de ceai?

- Ar fi grozav. Să-ţi arăt. Traversând holul, o conduse într-o bucătărie ordonată, dând spre spatele casei, şi se întoarse la telefon.

Simţindu-se mai sigură pe sine, îndată ce căpătase permisiunea de a se face utilă, Emily vârî în priză ceainicul

electric, scoase ceşti, farfurioare şi lapte, rămânând apoi cu ochii pe clădirile spitalului, ce dominau priveliştea. Nici un semn de la Melissa, ciudat, dar măcar ajunsese cu bine la Londra, iar de luni urma să se integreze în marea familie a personalului spitalului, pe un post oricât de umil, dar făcând parte dintre cei care contribuiau la funcţionarea unităţii de învăţământ medical.

Apa începu să fiarbă şi Emily prepară ceaiul. James se întoarse.

-în curând, voi fi obligat să trec pe la Terapie Intensivă, o informă el. Aşa că am face bine să ne grăbim şi s-o găsim pe soră-ta. îşi bău ceaiul cu înghiţituri mari, în viteză, sprijinindu-se de uscătorul de vase, adăugând o porţie generoasă de lapte, pentru a-l răci. Nedorind să-l stânjenească, Emily procedă identic.

-Bine, spuse el, ridicându-se. Ar fi timpul să plecăm.

O conduse afară, dădu ocol pieţii, trecând prin faţa rândului de case dărăpănate. Ultimele două, destul de neîngrijite, cu vopseaua descojită, cu balcoane ruginite, păreau să fi fost ocupate de un locatar ilegal talentat la pictură - uşile de la intrare erau ornate cu imaginea meticulos executată a unor cozi de păun, destul de nepotrivite cu mizeria înconjurătoare. Dar cei doi păuni nu constituiră decât o surpriză măruntă, pentru Emily. Ceea ce urmă avu darul să-i distrugă complet precara linişte. James se opri, lăsă jos valizele şi strigă după Melissa.

Mai mult, spre stupefacţia ei, din străfundurile casei, auzi răspunsul surorii. Apoi, într-o învârtejire de fuste lungi şi-n tremurul platformei scării, Melissa îşi făcu apariţia în fugă.

-Em, dragă, ai venit. în sfârşit. Minunat. îmbrăţişarea insufleţită şi parfumul de mosc, atât de diferit de lavanda mamei, erau familiare şi avură darul de a o îmbărbăta. Dar ce se întâmplase cu părul auriu al Melissei, atât de lung şi de greu?

Spre stupefacţia soră-si, capul ei era acoperit de o cascadă de cârlionţi scurţi, roşcaţi. Emily rămase năucită, clipind des.

Trebuia să fi fost o perucă. Sigur că da. Probabil că se organizase un concurs de frumuseţe la spital - acasă, în Herefordshire, era metoda cea mai utilizată pentru strângerea de fonduri. Si probabil că o prinseseră pe Melissa la mijloc.

- Este perucă? Te costumezi? De ce?

Din spatele Melissei se auzi o tuse de avertizare. Era James.

Ce spusese? Ah, Doamne, ce groaznic. Roşi, se încruntă şi începu din nou:

- Scuză-mă, credeam ...

-Ah, Em, eşti groaznică. Sigur că nu-i perucă. E părul meu, pentru Dumnezeu. Nu-ţi place? Hai, spune-mi că da! îşi trecu degetele lungi prin bucle, aruncându-i soră-si o privire întrebătoare, de spiriduş. Sub ciuful roşcat, ochii ei verzi erau misterioşi, iar trăsăturile cunoscute păreau să fi suferit modificări ciudate.

După James, avea un aspect depravat. Si dezechilibrat.

Melissa îi observă imediat reacţia.

- Lui James nu-i place, îmi dau seama. îi zâmbi fermecător, aşteptându-i tăgada pripită.

Aceasta nu veni. Cândva, zâmbetul ar fi avut efectul scontat, dar azi nu reuşi decât să-i declanşeze nerăbdarea.

- Eşti gata? o întrebă, privind la ceas. Dacă vrei să te duc înapoi, în Knightsbridge, va trebui să vii acum. Sunt obligat să mă întorc la spital în cel mult jumătate de ceas.

- Mereu spitalul ăla nenorocit, oftă Melissa. Ai putea să te mai relaxezi şi tu din când în când.

-Acum, spuse James, bătând cu piciorul în pavaj.

-Dragule, pur şi simplu n-am cum să plec aşa, din senin. Să-ţi

spun cum o să facem. Nu te mai preocupa. Em şi cu mine putem chema un taxi.

- Emily vine de departe, zise el, cu o scurtă ezitare, şi probabil că-i moartă de oboseală, după mine. Pe deasupra, s-a făcut destul de târziu. Nu crezi că.

- N-am nimic, protestă Emily, agasată. Si nu-i chiar atât de târziu. Ce-şi închipuiau, el şi Melissa, că au de-a face cu un bebeluş, sau ce? Furioasă, îl fulgeră cu ochi scânteietori.

- Sigur că nu-i. în spatele lui, Melissa se strâmbă conspirativ, cum făcea adesea când părinţii lor se dovedeau inflexibili.

- Du-te, James, continuă ea cu hotărâre. La spital cu tine, imediat. Em şi cu mine ne vom descurca de minune şi fără ajutorul tău.

- Fie, răspunse el scurt şi plecă fără alt comentariu.

Emily fu stânjenită. Se arătase atât de amabil, întâmpinând-o la gară şi oferindu-i o ceaşcă de ceai. Iar Melissa găsise cu cale doar să se strâmbe nepoliticos în spatele lui.

- Cât de scorţos a devenit, comentă ea. Nu-i da atenţie, totuşi. Nu eşti obosită, nu-i aşa?

- Sigur că nu. încă indignată, Emily alungă sugestia imediat, dar continuă să-l urmărească pe James, cum parcurgea rapid distanţa până la propria casă, dispărând apoi înăuntru. N-avea nici o justificare senzaţia că Londra devenise dintr-o dată pustie, că rămăsese singură. Vorbea cu Melissa şi urmau să ia un taxi până la apartamentul de lux din Knightsbridge, pe care-şi dorise atât de mult să-l revadă.

- Dragă Em, o îmbrăţişă Melissa din nou. Sunt atât de fericită că ai venit.

Dintr-o dată, Emily se simţi mult mai bine.

- Chiar dacă astă seară lucrurile sunt niţeluş mai complicate.

Emily se luptă cu nodul din stomac. Oare îi stătea în cale? O stânjenea pe Melissa? Să fi devenit doar un motiv de neplăcere?

- Haide înăuntru. Abia aştept să-ţi povestesc.

Asta suna mai încurajator. Dar ce căutau în magherniţa asta?

- Totuşi, nu prea avem vreme. Suflecându-şi fusta de mătase imprimată cu un model prerafaelit, Melisa o luă în jos pe scară. Trebuie să înceapă petrecerea. Ceilalţi au plecat după provizii de mâncare şi băutură.

Casa scării puţea a igrasie şi a tomberoane de gunoi. Foarte volubilă, Melissa intră voioasă într-o bucătărie de la subsol şi se aşeză la o masă acoperită cu resturi. Vino, o încurajă ea, cu ospitalitate de stăpână. Am o groază de lucruri să-ţi povestesc.

Emily lăsă jos valizele şi privi împrejur.

- Ce cauţi aici? întrebă ea, cu îndrăzneală. O fereastră murdară, cu grilaj dădea spre casa scării. Sub ea, chiuveta era plină de vase murdare.

Ignorând mizeria dimprejur, lucru obişnuit la ea, Melissa îşi sprijini coatele pe masă, îşi trecu degetele prin părul roşcat şi începu de la mijloc:

- E hogeagul lui Greg, veni explicaţia care nu clarifica nimic. O să-ţi placă Greg. E cel mai tare.

- Greg?

- Da. Este - ah, ai să vezi cu ochii tăi.

- Vrei să spui că locuieşte aici? Exprimând şocul, ochii ei trecură-n revistă pereţii coşcoviţi, tavanul plin de pânze de păianjen, fereastra murdară.

Melissa adoptă iar atitudinea ei conspirativă.

- Bineînţeles că-i niţel cam sărăcăcioasă, dar pe Greg nu-l deranjează. S-a specializat în copii-problemă, înţelegi, şi spune că

stând aici îi înţelege mai bine. Cu aşa ceva au de-a face toată viaţa, zice el - este foarte dedicat. După el, Knightsbridge este "incalificabil". Zâmbi ca o mamă, în acelaşi timp mândră şi amuzat-tolerantă. încălzire centrală, maşini de spălat, mixere, aspiratoare, maşini de lustruit parchetul - Greg le dispreţuieşte pe toate. După el, nu-s decât o încercare patetică, mic-burgheză, de a fugi de realitate. Nu fac decât să ne distrugă sufletele.

Cu siguranţă, Greg îşi luase toate măsurile de prevedere să nu-şi pericliteze propriul suflet. Din încăpere lipsea până şi cuptorul. Nu exista decât o maşină de gătit victoriană, plasată la mijloc, ruginită, plină de cenuşă şi câteva aragazuri de campanie, cu buteliile împrăştiate la întâmplare - probabil că aceste ustensile nu se aflau pe lista neagră a lui Greg.

Afară, pe scară, se auzi o zarvă tumultuoasă. Un trosnet şi tropăit de picioare, glasuri pe tonuri ridicate, un hohot de râs, un ultim hit fredonat, iar bucătăria fu invadată - împresurând-o Emily rămasă fără grai, pe post de mobilă - de o hoardă de bărbaţi, îmbrăcaţi în haine albastre de doc, certându-se şi vociferând.

Aduseseră cu ei o aromă înţepătoare de pui la grătar. Câteva pachete unsuroase aterizară pe masă, urmate de un tranzistor fixat pe Capital Radio, o pungă mare cu cartofi prăjiţi şi doi litri de vin.

Melisa sări în picioare şi dispăru printre hainele de doc, iar Emily nu-i mai văzu decât vârfurile degetelor, cramponate cu pasiune de nişte umeri slăbănogi, aparţinând unui individ blond, cu fizic de lampadar şi cu blugi soioşi.

Emily, care se străduia să nu se zgâiască şi să nu se agite, avu senzaţia că îmbrăţişarea durase o eternitate. în preajmă, toată lumea discuta aprins, aparent fără s-o observe.

îşi dorea să nu fi fost acolo. James se oferise s-o ducă în

Knightsbridge. Ce bine ar fi fost să-i fi acceptat propunerea.

în sfârşit, Melissa se desprinse şi făcu prezentările.

- Greg dragule, aceasta este Em. A sosit.

Oare chiar văzuse, sau îşi imaginase gestul scurt de plictiseală mascată făcut de Melissa în direcţia lui Greg? înainte de a-l fi putut înregistra, ochii albaştri care păreau s-o devoreze pe sora ei se întoarseră spre Emily. Gura mare pronunţă cuvintele:

- Salut. Ni te-ai alăturat. Grozav. Hei, gaşcă, asta-i Emily.

Privirea mioapă a ochilor albaştri se întoarse la Melissa.

Nimic n-o pregătise pentru întâlnire. Fiindcă deşi "hogeagul" arăta ca o magherniţă, el era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Subţire şi bronzat, cu membre prelungi, cu trăsături clasice şi o coamă de păr blond, lucios, avea nişte ochi albaştri ca marea.

în vreme ce Emily era împietrită, vinul fu turnat în pahare şi petrecerea începu.

Capitolul 2

A doua zi, Emily se trezi când Carmel, o tânără de douăzeci de ani, provenind din Indiile de Vest, a cărei cameră o ocupase, anunţă bine dispusă că se întorsese din schimbul de noapte şi că dorea să se culce. Imediat. în unicul pat din cameră. Emily se ridică în pripă, cerându-şi scuze, strânse sacul de dormit ponosit pe care i-l dăduse Greg, în vreme ce Carmel îşi pregătea propriul sac. Spre norocul ei, fata nu părea deranjată de faptul că o găsise pe Emily acolo, doar îşi anunţase intenţia de a se culca de îndată, aşa că dacă Emily dorea să-şi ia lucrurile împrăştiate prin cameră, trebuia s-o facă fie imediat, fie după ora cinci. înghesuindu-şi posesiunile în valize, Emily îi spuse că va pleca în Knightsbridge, cu soră-sa, cât de curând.

-Sora ta? Adică, Melissa îţi este soră? Carmel nu făcu nici o tentativă de a-şi masca uimirea. Ca să vezi!

îmbrăcându-se în grabă, Emily îi mulţumi pentru găzduire, îşi aruncă jacheta bej pe umeri şi se îndreptă spre uşă.

- Nici o problemă, replică cealaltă, îşi trase fermoarul sacului şi păru să treacă instantaneu în lumea viselor.

Casa era tăcută, iar Emily îşi închipui că dormise prea mult. Unde or fi fost toţi? Traversă holul şi coborî la subsol, îndreptându-se spre bucătărie, căutând-o pe Melissa, dar sperând să găsească şi un mic dejun. Tăcerea atotcuprinzătoare începuse s-o descurajeze, aşa că se trezi păşind în vârfurile picioarelor.

Deschise cu precauţie uşa şi privi înăuntru.

Nimeni treaz. Dar acolo, pe canapeaua rahitică, cascada de bucle roşcate a Melissei se amestecase cu o coamă blondă, printre perne.

Greg.

Cu foarte mare grijă, închise uşa. în teorie, lipsită de

prejudecăţi, aşa cum se considera, putea admite că, după zece ani de căsătorie, soră-sa avea o aventură. Dar teoria şi practica erau două lucruri foarte diferite. Deşi treceau printr-o perioadă excesiv de permisivă, fu zdruncinată de imaginea soră-si în pat, încolăcită lângă altcineva, nu lângă Andrew.

Nehotărâtă, se retrase de-a lungul scării, revenind în hol.

De fapt, n-avea de-a face cu ea, nu-i aşa? Văzuse cu proprii ochii cât de îndrăgostiţi păreau Greg şi Melissa. Avuseseră un comportament natural, normal, acceptabil. Neplăcerea ei izvora probabil din vreo inhibiţie copilărească, despre care până acum n-avusese habar. Fiindcă era supărată, n-avea nici un rost să nege. Ce-i putuse provoca alarma în imaginea celor două persoane necăsătorite - măcar nu una cu cealaltă - aflate în pat? Probabil că ea era cea anormală. Era exagerat de formalistă şi de naivă. Oamenii făceau aşa ceva mereu. Inspiră adânc, să-şi calmeze nervii. Fusese luată prin surprindere, atâta tot. Londra n-avea cum să semene cu Herefordshire. Iar Melissa fusese mereu în avangardă. Deşi probabil că situaţia de faţă nu putea fi descrisă ca o stabilire de noi tendinţe.

Dar ce-i rămânea de făcut? Revenindu-şi din ceea ce considerase a fi un prim şoc de puritanism, descoperi o senzaţie mult mai familiară: foamea. Trecuse de mult vremea micului dejun - dar cum să rezolve problema?

Fără îndoială, nu se aşteptau ca ea să vină la bucătărie şi să se apuce de făcut mâncare. Sau da? Se îmbujoră. Nu se simţea în stare.

Va fi nevoită să-şi piardă vremea până ce aveau să se trezească. Dar cum?

Casa părăginită continua să fie tăcută.

Nu se putea întoarce în dormitorul de la mansardă. Carmel

dormea acolo. Privi de-a lungul holului ponosit şi murdar, în căutarea unei inspiraţii. "Revino-ţi, Emily Goring", îşi spuse ea cu asprime. îşi asigurase părinţii, săptămână de săptămână, obositor, că era matură, pregătită pentru independenţă. Venise la Londra din proprie iniţiativă, să-şi trăiască viaţa. Aşa că ce rost avea să bântuie astfel pe coridor, panicată de ideea că soră-sa era în pat cu Greg? Ce se întâmplase cu încrederea ei, cu dorinţa de aventură? Era la Londra! Dimineaţa aceea îi aparţinea, putea face orice dorea. Era absolut liberă, părinţii n-o aşteptau acasă.

- Minunat, se îmbărbătă ea, încă nesigură.

Nenorocirea era că nimic nu părea minunat. Se simţea asaltată de accese demoralizante de dor de casă, îi lipsea Wistaria Lodge şi bucătăria primitoare de acolo. Aragaz, frigider, cafetieră, prăjitor de pâine.

Nu putea continua să măsoare holul, speriată de strada de afară. Trebuia să-şi revină şi să iasă.

Deschise uşa de la intrare, făcu cu ochiul cozii de păun şi coborî treptele murdare. La ora asta, piaţa era umbrită şi răcoroasă. Dădu colţul şi se pomeni în faţa spitalului.

Recepţia originală, despre care auzise de la tatăl ei, era ascunsă privirii, într-o curte interioară pavată cu piatră, în spatele construcţiei de secol optsprezece ce-i apăruse-n faţă, cu cele două aripi în stil gotic-victorian, din cărămidă roşie. înghesuite împrejur, după cum dictaseră necesităţile şi fondurile disponibile, se vedeau completările secolului douăzeci, care aveau prea puţin de-a face cu simţul proporţiei sau cu estetica acestor vremuri - din nou, conform părerii părintelui.

îşi putea da seama ce voise el să spună. însă turnul modern al blocului operator - unde urma să lucreze - şi grămada de şoproane sau excrescenţe în formă de garaj îi vorbeau parcă

despre propriul viitor, insuflându-i speranţă şi entuziasm, în vreme ce se plimba printre clădiri. Peste tot, oameni se grăbeau, împingând cărucioare cu containere metalice, sau coşuri cu lenjerie de pat, aducând mesaje sau băuturi răcoritoare. Alţii discutau în contradictoriu pe marginea unor liste; angajaţii laboratorului, cu halate albe pătate, duceau seturi de eprubete; asistentele, purtând culori pastelate şi bonete ca de stewardesă, se făceau nevăzute după colţuri. Văzu tineri înalţi, în blugi, fete preocupate, cu bluze de pânză topită, şi omniprezentele halate de doc albastru.

Era o adevărată lovitură. Costumul bej se dovedea o greşeală. Docul era la modă. S-ar fi simţit mai bine în blugii vechi, îşi zise ea cu regret.

Ajunse în parcare şi descoperi maşina lui James, părând cam prăfuită sub lumina puternică a soarelui. Dintr-un motiv obscur, imaginea avu darul să-i ridice moralul, aşa că porni veselă în căutarea unui mic dejun. Ajunse pe o străduţă comercială. N-avea sens să rabde de foame până ce Greg şi Melissa s-ar fi trezit. Era un prim pas spre emancipare şi-l făcu într-un mic cafe-bar, aproape de spital.

După cafea, pâine prăjită şi gem, se întoarse la spital, cu ideea de a se familiariza cu locurile şi cu poziţia diverselor compartimente. Era cu ochii-n patru să-l descopere şi pe James. Ce bine ar fi fost să dea peste el - cu siguranţă, ar fi sacrificat câteva minute s-o îndrume. Totuşi, nu avu norocul ăsta.

Când se întoarse la casa dărăpănată din Piaţa St. Anne, se făcuse deja ora unsprezece. Oprindu-se în capul scărilor ce duceau la subsol, fu uşurată să audă voci.

Evident abia treziţi, Greg şi Melissa beau nes şi mâncau fulgi

de porumb cu miere. O invitară să li se alăture.

- Am mâncat deja. Am colindat pe afară vreo câteva ore.

Melissa nu putu să priceapă.

- Ce naiba aveai de văzut atât de devreme? Ai fi putut să aştepţi să luăm împreună micul dejun.

- Voiam să explorez, sări entuziastă Emily, care uitase deja accesele de dor de casă.

- Ah, Em, probabil că ai înnebunit. Să explorezi mizeria asta? Nu-i nimic, mai bea o ceaşcă de nes şi pe urmă prânzim în Knightsbridge. Greg zice că trebuie să plece. Ce plictiseală!

în sfârşit, traversau Londra - cu autobuzul, la insistenţele lui Emily. Neţinând seamă de protestele îndurerate ale Melissei, ţinuse să urce la etaj, iar acum, de pe platformă, privind în jos la magazinele de pe Piccadilly, la copacii şi băncile din Green Park, lucind sub soarele de septembrie, îşi asigură sora, probabil a douăzecea oară, că-şi va ţine gura.

Melissa, cu buclele de culoarea trifoiului roşu, proaspătă şi încântătoare în fusta lungă de mătase înflorată, pe care o purtase şi în seara precedentă, cu o bluză de dantelă strânsă pe corp, ce lăsa la vedere destul de multă piele bronzată, continua să insiste.

- înţelegi, nu-i aşa, Em, că nu trebuie să sufli nici o vorbă? reluă ea.

- Ti-am mai spus că nu ai de ce să te temi.

- E grozav de important, totuşi. Promite-mi că n-ai să-l menţionezi pe Greg niciodată.

Autobuzul ajunse la Hyde Park şi se opri să permită unui eşalon de cavalerie să intre în parc. Ochii lui Emily rămaseră fixaţi asupra panaşelor roşii de pe coifuri, asupra harnaşamentelor zăngănitoare şi asupra cailor plesnind de sănătate. îşi asigură sora, cu mintea în altă parte, că nu va scăpa nici un cuvinţel.

- Concentrează-te, Em. Vocea Melissei era tăioasă. Nu te mai zgâi ca o turistă. Poţi oricând să vezi cavalerişti din Gardă. Ascultă-mă, este foarte important.

Aparent de acord cu ea, autobuzul se urni, dând colţul pe Knightsbridge. Caii şi călăreţii dispărură din raza vizuală.

- Acum, ai grijă să nu uiţi, vrei? o rugă Melissa. Să nu le spui nici celor de acasă, de la Wistaria Lodge. Nu vreau să mai afle nimeni despre mine şi Greg. Pricepi?

Autobuzul intră pe strada Sloane, iar ea îşi luă coşul de rafie, înhăţă valijoara cu schimburi de noapte a lui Emily şi îşi potrivi fusta.

- Este staţia noastră. Vino.

Intrarea în blocul Oriel cu greu ar fi putut să fie mai diferită de faţada dărăpănată a casei din St. Anne Square. Aici se puteau vedea placaje de gresie neagră, ferestre în relief, cu cercevele de oţel inoxidabil. înăuntru, călcară pe o mochetă maro-roşcat, groasă ca un covor de frunze de toamnă, printre pereţii lambrisaţi cu lemn de plută. Spoturile luminoase se concentrau asupra unor vaze năpădite de frunziş, atârnând graţios: ceva ce semăna cu un curmal pitic, un filodendron şi variate soiuri de iederă. Pătrunseră într-un lift cu panouri de culoarea alunei, care le duse silenţios la etajul şase, în tot atâtea secunde. în spaţiosul apartament mansardat, fură întâmpinate de ordine şi curăţenie, de o bucătărie complet utilată - pe care Greg ar fi dispreţuit-o profund - şi de o menajeră italiană, cu ochi negri, ursuzi.

- Nu mi-aţi spus, signora. N-am ştiut ce s-a întâmplat cu dumneata şi cu signorina. Am fost îngrijorată.

Nu părea atât îngrijorată, cât mânioasă, îşi dădu seama imediat Emily.

- Ti-am spus că mergem la o petrecere şi să nu ne aştepţi,

Anna. Tonul Melissei era surprinzător de împăciuitor. Sora mea a insistat să rămână până la sfârşit.

Ohii lui Emily se deschiseră larg. Ea fusese cea care insistase?

- Am crezut că o să telefonaţi, dacă nu mai veniţi. Ce să-i spun domnului, dacă mă întreba?

- A dat telefon?

- Nu. Dar dacă ar fi făcut-o?

- Ei bine, îmi pare rău. Se făcuse târziu şi mi-am zis că ai să ghiceşti ce s-a întâmplat. Acum, ce avem de mâncare?

- Dar mi-aţi spus că luaţi prânzul la Harrods.

- Păi, m-am răzgândit. E prea târziu. Ce putem căpăta?

- Este un escalop, dar numai pentru astă-seară. Dacă mâncaţi acu', ce mai servim la cină? Domnu' o să vrea.

- Da, ştiu. Nu-i nimic. O să mâncăm escalopul acum. Pentru cină, poţi prepara altceva. în fond, ai toată după-amiaza la dispoziţie. Vom prânzi pe terasă, fiindcă e o zi atât de frumoasă. Vino, Em. Până-i gata masa, o să bem ceva.

împinse uşile batante ce dădeau spre salonul vast, păşi pe covorul crem miţos şi, glisând uşa-fereastră, ieşi în patioul situat atât de departe de zgomotul străzii de dedesubt.

Ca şi camera de zi, terasa avea formă de "L", continuând şi după colţ, dând atât spre vest cât şi spre sud, bucurându-se de lumina soarelui pe tot timpul zilei. Era foarte clar de unde provenea bronzul
Melissei. Astăzi, parasolarele erau ridicate, şezlongurile erau împrăştiate peste tot şi exista şi o canapea-balansoar. O umbrelă splendidă apăra de soare masa rotundă, albă, iar atmosfera încărcată şi înăbuşitoare de la nivelul străzii, lăsase locul aerului răcoros, adus de briza domoală ce răsfira petuniile roz şi roşii, din alte vaze de beton, similare celor de la intrare.

Melissa se tolăni pe un şezlong şi trase umbrela astfel încât să-i protejeze faţa.

- Afurisită femeie, se plânse ea. Dumnezeu mi-e martor că o plătim destul. Si ai văzut-o, abia catadicseşte să-mi arate un minim respect. Toată tevatura aia, doar fiindcă am uitat s-o sun aseară şi s-o anunţ în prealabil că vom prânzi aici. Cine se crede?

Legănându-se pe canapeaua înflorată, Emily îşi spuse că pluralul din "o plătim destul" se referea desigur la Melissa şi Andrew. în timpul vizitei anterioare, nu reuşise să întrevadă cât de complicată era viaţa soră-si. Petreceri în St. Anne Square, cu Greg, pe urmă înapoi acasă, la Andrew şi la menajera prost dispusă. Emily era impresionată. Nu-i trecuse niciodată prin minte că, în afara telenovelelor, oamenii normali - ca să nu mai vorbim de familia ei - puteau să trăiască în felul ăsta.

Melissa îşi aruncă pantofii, îşi dezmorţi degetele şi se întinse senzual.

- Fii un înger, Em, şi adu căruciorul-bar. împinge-l încoace şi am să-ţi prepar un cocteil. Ne-ar prinde bine o băutură.

Găsi căruciorul de oţel şi sticlă fumurie în vasta cameră de zi, îl împinse cu grijă peste covorul miţos şi i-l duse Melissei.

- Ah, eşti o dulceaţă. Ceva mai diluat, aş zice, nu-i aşa? Drăguţ, diluat şi rece. Privi cu teamă în compartimentul pentru gheaţă. Ah, bine că măcar şi-a amintit de cuburi. Ce-ai spune de un Pimm?

- Super. Era convinsă că Pimm nu consta doar în ceaiul de lămâie la gheaţă, pe care-l beau părinţii ei. Sigur că trebuia să conţină şi nişte gin, precum şi cruditătţi. Era trăsătura specifică apartamentului de lux al Melissei şi al lui Andrew.

- Du-te şi cere-i Annei nişte mentă şi un castravete, vrei?

Deocamdată, n-am chef să dau ochii cu ea.

Băutura fu urmată de o masă delicioasă - servită de menajera vizibil nemulţumită. Cu fiecare înghiţitură, Emily reuşi să treacă progresiv peste iritarea italienei şi peste gândul că mânca ceea ce ar fi trebuit să fie cina lui Andrew.

- Unde-i Barnaby? se interesă ea, pe la jumătatea mesei. Se aşteptase să mănânce împreună, îşi închipuise că tot apartamentul va fi la dispoziţia lui. Doar cu o săptămână în urmă, Melissa îi spusese la telefon: "a început să meargă şi să vorbească şi nimic nu-l mai poate opri".

Totuşi, acum ridică din umeri, impacientată.

- Mulţumesc cerului, a mâncat mai devreme, cu Joan, şi doarme. Altfel, n-am mai avea nici o clipă de linişte. Este adorabil, desigur, dar şi obositor.

Menajera se întoarse cu o excelentă cafea neagră, iar Emily îi fu recunoscătoare. Cu Pimmul şi mâncarea, după o noapte de petrecere, ar fi putut adormi pe scaun. Dar cafeaua o revigoră. O parte din inhibiţii fiindu-i înlăturate de băutură, se apucă s-o chestioneze pe Melissa cu privire la agitata ei viaţă amoroasă.

- Si te-ai vârât într-o aventură în toată legea cu Greg? De când îl cunoşti?

- Te-am rugat.

- N-ai grijă, nu-i nimeni în apropiere. Trebuie să-mi povesteşti. Te rog, Melissa. Sunt moartă de curiozitate. Pe timpul călătoriei cu autobuzul, problema o preocupase aproape la fel de mult ca şi vitrinele magazinelor, sau trupa de gardă.

Melisa arboră unul din zâmbetele ei care cerşeau milă şi-şi îndepărtă buclele din ochi.

- Ah, draga mea, protestă ea. Eşti groaznică. Mereu vrei să ştii tot.

- Prea bine, dar spune-mi. Adică, despre seara trecută. A fost prima oară?

- Nu. Sigur că nu. Greg şi cu mine - ei bine, nu ştiu. Nu-ţi pot explica.

Dar Emily era decisă să obţină amănunte. Cum să lase-n urmă Wistaria Lodge şi să devină o fată modernă, de oraş, cum să se maturizeze, dacă Melissa nu-i povestea? Iar soră-si - care de luni de zile fusese obligată să ţină pentru sine toată afacerea, de frica personalului de serviciu, loial lui Andrew - nu-i trebui prea mult. Emily, vibrând de emoţie, obţinu o relatare clipă cu clipă a primei întâlniri dintre Melissa şi Greg, a relaţiei care urmase, până în prezent.

Emily era mişcată. Totuşi, bunul simţ - calitate pe care o poseda, spre deosebire de soră-sa - o avertiză că viitorul le rezerva o mulţime de capcane.

- Si cum rămâne cu Andrew?

Iată o întrebare la care Melissa nu era pregătită să răspundă. După toate cele, nu de asta îi povestise aventura cu fantastic de frumosul, inteligentul şi sentimentalul Greg.

- Ce-i cu el?

- Totuşi, îţi este soţ, insistă Emily.

- Tin la el foarte mult, răspunse Melissa. Fraza păru văduvită de sens, de parcă ar fi învăţat-o pe dinafară, cu luni în urmă, şi devenise un automatism. Cu ochi umezi de iubire, se întoarse la tema favorită, privirea alunecându-i pe lângă Emily şi pierzându-se în depărtare. N-am cuvinte să-ţi explic ce minunat este, Em. Să-ţi găseşti în sfârşit sufletul pereche. Unicul. Toate celelalte probleme se trivializează, dispar în neant.

Problemele dispăruseră? Chiar şi la şaptesprezece ani, Emily avea dubii serioase.

- Dar Andrew.

- Ah, Em, nu mă mai pisa. Nu trebuie să afle. Asta e singura soluţie. Aşa că trebuie să fii grozav de atentă să nu scapi vreo vorbă. Niciodată. Se ridică în capul oaselor şi-şi căută sandalele pe pipăite. Acum, am să fac o baie. Dacă vrei, poţi face şi tu, pe urmă. La patru, trebuie să ajung la coafor, aşa că în după-amiaza asta ai să te distrezi singură. Du-te la Harrods şi prospectează. Aruncă o privire ceasului de mână, un disc extraplat din aur, pe care-l primise de la Andrew de ziua ei, cu câţiva ani în urmă. Trebuie să mă grăbesc. După ce termin, am să te anunţ. Când Andrew este plecat, poţi folosi baia mea, dar când e acasă, va trebui să te mulţumeşti cu cea din camera copilului.

Baia Melissei, în care se intra din dormitor, fusese reamenajată de la vizita lui Emily. Pe atunci, era îmbrăcată în lemn de pin, cu mobilier alb. Acum, predominau onixul şi auriul, cada era ovală, aşezată într-un colţ, închisă cu panouri de sticlă reflectorizantă. Emily se lăfăia, reglând din când în când robineţii aurii, cu degetele de la picioare, gândindu-se la coama blondă a lui Greg, în subsolul lui mizer, aflat la o aruncătură de băţ de Central.

Spitalul îi aduse în minte pe altcineva, desigur nici blond, nici dumnezeiesc de frumos. James. în vreme ce se ştergea cu prosopul bej lăsat de Melissa şi se parfuma cu apa de colonie a soră-si, spre surprinderea ei, James puse stăpânire pe gândurile ei. îşi puse cea mai bună fustă şi se pregăti să se lase desfătată de Harrods.

înainte de a părăsi apartamentul, porni în căutarea lui Barnaby. Se dădea în vânt după nepoţel. Menajera italiană, în continuare cu fundu-n sus şi ocupată să pregătească noua cină, o informă - cu vizibilă plăcere - că întârziase. Copilul - sărmanul

bambino, din cine ştie ce motiv - fusese scos de doică în parc, la joacă.

Totuşi, când se întoarse de la după-amiaza de admirat vitrine, Barnaby şi Joan erau acolo, aşa că luară ceaiul împreună. Melissa nu dăduse nici un semn, însă Andrew, care fusese toată săptămâna plecat în Scoţia, apăru în momentul în care tocmai terminau de mâncat.

Barnaby ţipă de bucurie, îndată ce figura părintelui apăru pe uşă. Tati, tati, tati, zbieră el cât îl ţineau bojocii, îşi dădu drumul jos şi traversă camera de-a buşilea, ajungând în braţele lui Andrew. Semănau izbitor. Forma capului, părul negru şi ochii inteligenţi - încă un Andrew, în miniatură. Curând, deveni foarte clar că cei doi se admirau reciproc. O dată cu apariţia tatălui, pentru Barnaby nu mai conta nimeni altcineva. După o porţie bună de hârjoană şi ţipete, părăsi încăperea comod instalat pe umerii părinteşti, trăncănind fericit. Andrew o asigură pe Joan că-şi putea lua câteva ceasuri libere; chiar el avea să-l îmbăieze şi să-l culce pe Barnaby.

Lui Emily, i-ar fi plăcut teribil să participe la îmbăiere, dar îşi dădu seama că ar fi fost în plus, aşa că ieşi pe terasă, se aşeză pe canapeaua înflorată şi se apucă să răsfoiască paginile revistei Vogue. Totuşi, gândurile îi zburaseră în altă parte. Se simţea neloială - fără să ştie faţă de cine. Melissa, Andrew, sau Barnaby? Sau faţă de toţi trei. Evoluau pe o gheţă subţire, iar ea, alături de ei. Oricând pojghiţa putea să cedeze. Si ce ar fi urmat?

La cină, ochii ei căprui se opriră admirativ asupra soră-si, care, îmbrăcată cu o bluză diafană şi nişte şalvari verzi, purtând nişte sandale aurii, fine, flirta revoltător cu soţul ei.

După tura pe la vitrine de după-amiază, putea spune că ţinuta o costase enorm pe Melissa - sau mai degrabă pe Andrew.

Buclele roşcate aveau şi ele un preţ, deşi plimbarea prin Knightsbridge îi demonstrase că erau tot atât de comune, pe cât era docul albastru în zona spitalului. Acum, aranjat şi şamponat, părul îi conferea Melissei o ciudată fascinaţie, iar Emily pricepu că soră-sa, care-i părea astă-seară jumătate vrăjitoare, jumătate spiriduş, era de fapt exclusiv seducătoare, capabilă să-i joace pe degete şi pe Greg şi pe Andrew. Fără îndoială că şi pe James.

Ideea era dezamăgitoare, în mod curios, iar propria preţuire de sine se cam veştejise. Hainele ei erau provinciale şi copilăreşti. Fusta bună de bumbac, aleasă cu grijă pentru ocaziile londoneze, părea demodată chiar şi în după-amiaza petrecută la Harrods.

Nimic nu se potrivea cu ce-şi imaginase ea. Apartamentul de lux era împânzit cu diverse capcane, pericole ascunse şi nefericire. Ceea ce crezuse că va fi adăpostul ei sigur, împărţit cu o soră fericită şi cu un cumnat vrăjit de propriul băieţel, se asemăna mai degrabă cu un ţinut de nisipuri mişcătoare, plin de tensiuni şi resentimente.

După cină, băură o cafea tare. "Un singur lucru trebuie să recunosc: Anna face o cafea excelentă. Ca toţi italienii", comentă Melissa, pe terasă, în semiîntuneric, în briza răcoroasă, înconjuraţi de luminile oraşului, care se aprindeau pe măsură ce se lăsa întunericul. Andrew turnă coniac în pahare, iar Emily înţelese dintr-o dată că-şi începuse deja viaţa londoneză, dar ca oriunde, aceasta era plină de probleme.

Prima deveni deja subiect de discuţie. Prânzul de duminică. Melissa voia să se întâlnească la Hilton, cu Andrew. într-adevăr, era ziua liberă a Joanei, dar Emily ar fi putut rămâne acasă să aibă grijă de Barnaby, nu-i aşa?

Andrew se opuse fără ezitare, sugerând un picnic la

Hampsted Heath. Argumentă că lui Barnaby i-ar fi plăcut enorm. Melissa oftă, dar Andrew îşi impuse planul. A doua zi, merseră cu Mercedesul la Hampsted. Purtând iar o fustă lungă, Melissa stătea morocănoasă lângă Andrew, în vreme ce Emily, îmbrăcată cu mult dispreţuita fustă de bumbac, încerca să se descurce cu încântatul şi neastâmpăratul Barnaby, pe bancheta din spate.

Cu toate că mulţimile asaltaseră câmpul, Emily îşi dădu seama imediat că Hampstead era o zonă rurală - mult mai relaxată decât pretenţiosul Knightsbridge.

- înţeleg de ce ai vrut să-l aduci aici pe Barnaby, declară ea.

- Am discutat cu Melissa posibilitatea de a renunţa la apartament, pentru o casă cu grădină, unde Barnaby să se poată juca în voie, în zona asta.

- Da, da. Un rai pentru Banby.

- Barnaby.

- Am zis Baa-Baa-Baa-Baanby, reluă ea, jucându-se cu cel mic.

- Dar Melissa s-a opus.

- Păi, Hampstead este frumos într-o zi însorită ca asta, recunosc. Dar iarna e complet lipsit de viaţă. Taximetriştii greu pot fi convinşi să vină până aici. Nu-i deloc practic.

- Că tare te mai pricepi la lucruri practice, fetiţo, o luă în râs Andrew, atingând una din buclele roşcate. Dar vorbise cu afecţiune şi o privise cu vizibilă dorinţă, la fel de intens ca Greg.

Melissa profită imediat.

- Un apartament pe malul mării nu m-ar deranja, aruncă ea. Sau chiar în străinătate. O a doua reşedinţă, într-o zonă însorită. Asta mi-ar fi pe plac.

- Când scap de deplasarea asta în Trinidad, vom mai discuta, promise Andrew.

- Aşa vom face, aprobă Melissa.

Din clipa aceea, nu mai vorbi decât despre acel subiect, iar

când plecă să-l conducă pe Andrew la aeroport, broda pe tema avantajelor Rivierei, faţă de munţi. "Desigur, mai sunt şi lacurile italiene", o auzi Emily, din hol.

Capitolul 3

Ziua în care Emily îşi începu lucrul la Central, coincise cu vizita a doi foarte importanţi americani. Northiam sosi foarte devreme în blocul operator, flancat de cei doi străini, veniţi din California pe la miezul nopţii. Chirurgul, profesorul Cohen, era micuţ, rotunjor şi plesnind de sănătate - în spitalul unde lucra, era cunoscut drept omul de cauciuc, aluzie nu doar la mers, ci şi la energia lui. Era însoţit de unul dintre specialiştii din propria echipă, doctorul Flanagan. Acesta părea posac, cu trăsături prelungi, suferinde şi, conform spuselor Sorei şefe, nu vorbise decât de trei ori în cele şase ore petrecute acolo. Evident pentru toţi a fost respectul copleşitor pe care-l dovedeau americanii, ei înşişi somităţi în domeniul chirurgiei toracice, cu sau fără vorbe, faţă de Northiam.

- Bună dimineaţa, soră. Să-ţi prezint vizitatorii. Profesorul Cohen şi doctorul Flanagan, din compartimentul cardio-toracic de la Ocean Hospital. Probabil că le-ai citit cartea. Au traversat Atlanticul ca să fie lângă noi azi - aşa că sper că vom avea ceva interesant să le arătăm. Ei? împrejur răsunară murmure măgulitoare, căci toţi cei din încăpere ştiau că urma un adevărat tur de forţă tip Northiam. Căutase printre fişele de internări, să găsească un caz clasic, apt pentru o demonstraţie.
Americanii îi scriseseră, declarând că-i admirau munca şi că erau impresionaţi de anumite detalii, apărute recent în revistele de specialitate. Era posibil să vadă cu ochii lor, întrerupând deplasarea spre Germania, la simpozionul la care urmau să participe?

Northiam îi prezentă pe James Leyburn şi pe Mark Corrie - care stătea ca pe ghimpi, după o noapte nedormită, cuplată cu o indigestie nervoasă - pe propriul specialist în medicină generală,

doctorul Amyas Miller şi pe anestezist. Urmă o scurtă discuţie, detaliind nu doar operaţia şi felul cum urma Northiam s-o abordeze, ci şi posibilele diferenţe de tehnică operatorie şi de dotare a sălii.

Operaţia era în plină desfăşurare, deşi la parter ziua de muncă abia începea, când Emily, purtând proaspăt spălatul ei costum bej şi sandalele cu cea mai groasă talpă ortopedică, menite să-i ajusteze înălţimea, îşi făcu apariţia pe coridoarele spitalului.

Wendy Stourbridge, secretara personală a lui Northiam, o auzi pe Emily tropăind pe culoar, ca o turmă de ponei.

Stânjenită, nou-venita pătrunse în încăpere, cu genunchii tremurând din cauza emoţiei, dar şi datorită faptului că sandalele erau alarmant de instabile pe pardoseala lucioasă.

Wendy o salută încurajator, în vreme ce mintea îi lucra cu înfrigurare. Cu ce copilă se procopsise - iar pantofii ăia erau altă problemă. Ar fi trebuit poate s-o lege de birou, astfel încât Northiam - care, slavă cerului, ar fi trebuit să fie mai atent la vizitatorii americani decât la noua angajată - să nu observe oroarea aia de sandale ortopedice? Cel puţin, părea să fi renunţat la obiecţiile privind pantalonii la femei. De când se căsătorise cu Felicity Esher, cu mai mulţi ani în urmă, părerile sale privind îmbrăcămintea de damă se înnoiseră miraculos. Ce bine ar fi fost dacă Felicity ar fi purtat şi astfel de sandale, îşi spuse Wendy. Problema completării personalului s-ar fi simplificat enorm.

-îmi pare rău, dar biroul tău este mic, declară ea. Pentru început, ai să stai cam înghesuită, dar asta-i tot ce putem face, deocamdată. Sara pleacă peste câteva luni - soţul ei a primit un post la Glasgow - şi ai să-i iei locul.

înaltă şi colţuroasă la figură, cu păr negru, îmbrăcată cu

inevitabila fustă de doc albastru şi bluză de pânză topită, Sara rânji prietenos şi spuse insinuant:

- Bună, fii binevenită pe galeră.

Wendy ignoră remarca şi o anunţă că Sara o să-i arate locul fiecărui dosar.

-între timp, am să mă ocup de problemele urgente şi pe urmă am să încerc să-ţi formez o idee privind rutina zilnică - deşi, de fapt, aici, nu prea avem program fix. Chirurgii vin când au vreme şi ne coordonăm munca după ei. în dimineaţa asta, sunt toţi în sala de operaţii, aşa că avem şansa să venim la zi.

- Foarte necesara şansă, completă Sara, aparent autodistribuită în rolul de cor antic, cu menirea de a semnala necazurile. îi arătă lui Emily unde se păstrau rechizitele şi colecţia aproape nelimitată de registre. Pentru Northiam, sistematizarea era foarte importantă şi toate cele trebuia înregistrate într-o puzderie de registre contabile şi carnete, "chiar dacă nu faci altceva decât să muţi un obiect dintr-o margine a biroului în cealaltă", explică ea sardonic. Si dacă ţii la viaţa ta, ai face bine să nu uiţi, sau domnul Northiam o să-ţi ia gâtul. Dacă aş fi întrebată, ar trebui ţinut sub cheie şi eliberat numai în sala de operaţii să-şi facă numărul - dar şi acolo ar fi necesar să se apeleze la blindaje. Ceea ce suportă James Leyburn ar da gata orice alt bărbat.

- Exagerezi, Sara. Ca de obicei. Vocea lui Wendy era tăioasă. Soţie de doctor, trecută de patruzeci de ani, cu copii studenţi, era subţire şi bine făcută, cu bucle grizonante şi cu o expresie glumeaţă. Dar n-am cum să neg că domnul Northiam poate fi uneori greu de suportat. Ne ţine permanent în priză. Desigur, este un chirurg eminent. Fără tăgadă, este cel mai bun din Londra, în domeniu, aşa că are dreptul la unele ciudăţenii. N-o lăsa pe Sara

să te demoralizeze.

Departe de asta, Emily era tot mai convinsă că a lucra pentru un asemenea om constituia un privilegiu, iar perspectiva de a deveni singura persoană capabilă să se descurce cu monstrul genial o ispitea.

Oricum, nu prea avu vreme să cugete la acel viitor glorios. Dimineaţa dispăru fără urmă, în vreme ce bătea coridoarele în sus şi-n jos. Mai întâi, Sara îi prezentă secţia, apoi drumul spre blocul operator, spre Laboratoare, spre Radiologie, spre Fizioterapie, spre rezerve şi spre Ambulatoriu - noroc cu vizita de sâmbătă, fiindcă altfel ar fi fost complet ameţită. Apoi se familiariză cu toate obiectele din birou, până la ce fel de hârtie trebuia utilizată pentru fiecare tip de scrisoare, unde erau formularele, cum se utiliza copiatorul, cum să ataşeze diagramele EKG la dosar, pe gustul domnului Northiam, şi cum să completeze un formular după breviarul de operaţie. Află despre turele personalului la rezerve şi la ambulatoriu. Lui Wendy i se păru că o ameţise cu atâtea informaţii, aşa că o trimise la masă mai devreme, împreună cu Sara, care profită de ocazie pentru a o descuraja din nou în privinţa lui Northiam.

- îţi va fi mult mai greu, o avertiză ea. L-am răbdat atât numai fiindcă ştiam că Bill se va transfera şi n-am vrut să mai schimb locul de muncă încă o dată. Oricum, Wendy este o şefă grozavă şi ai ce învăţa de la ea. Pe urmă, mai este James al nostru. Toate sunt înnebunite după el. Northiam îl tratează ca pe ultimul gunoi - ah, nu doar pe el. Pe toţi. Nenorocirea este că aşteaptă performanţe uluitoare de la fiecare membru al echipei, în oricare secundă a fiecărei zile. Ar putea să mai treacă unele lucruri cu vederea, din când în când, să încerce să-i susţină pe ceilalţi - să fie mai uman, uneori. Nici o şansă. N-a făcut-o niciodată. Ai să

vezi. Oprindu-se să-şi tragă sufletul şi să înghită nişte suc de mere, Sara păru să se răzgândească. Vai, dragă, reluă ea cu vinovăţie. Este prima ta zi, nici nu la-i cunoscut încă pe bătrânul diavol. Sper că nu ţi-am turtit fesul?

Jucându-se cu linguriţa în iaurtul cu zmeură, departe de a fi dezamăgită, Emily era doar decisă să reuşească acolo unde ceilalţi eşuaseră, să devină singura persoană capabilă să se descurce cu marele om, oricare ar fi fost dispoziţia acestuia. Nu-i mai rămânea decât să-l cunoască.

în după-amiaza aceea nu-şi făcu apariţia. însă primiră un telefon de la James, care se afla la Terapie Intensivă, aparent. Anunţa că Northiam, acompaniat de cei doi americani, plecase la laboratoare, să ia un prânz întârziat cu Felicity. "Pe urmă," îi spuse el lui Wendy, înăbuşindu-şi râsul, "Northiam şi Felicity urmează să plece la Hampton Court, împreună cu yankeii".

- Hampton Court?

-Aşa a zis.

-Dar cum rămâne cu... ? S-a adunat un maldăr de hârtii de semnat şi a fost căutat de foarte multă lume. Tuturor le-am spus că va fi aici după-amiază şi.

Chicotul lui James se auzi clar prin telefon.

- N-ar fi prima oară. Va trebui să ceri scuze în locul lui. Am să vin să văd ce pot să fac, după ce rezolv treaba de aici.

- Mulţumesc, zise Wendy. Atunci, te aşteptăm.

James îşi făcu apariţia după o jumătate de ceas, însoţit de Mark Corrie.

-Am terminat mai iute decât mă aşteptam, explică el. Salut, Emily. Cum te descurci?

Emily habar n-avea ce să răspundă, dar fu salvată de Wendy.

- Se descurcă de minune, spuse ea repede, încercând să

capteze atenţia lui James pentru problemele de serviciu. Acum, am sortat scrisorile pe care le poţi semna în locul lui, aşa că ar fi bine să începem cu ele, astfel încât Emily să le poată duce la poştă.

- Bine. Aşezându-se la biroul lui Wendy, James începu să treacă prin maldărul de scrisori şi acte.

Sara îi aduse un vraf suplimentar.

- Astea trebuie semnate de tine. Să le las aici, împreună cu celelalte?

- Sigur că da.

James era împresurat de un munte de hârtii. Emily începu să le împăturească şi să le vâre în plicuri, pe măsură ce el le semna, separând în acelaşi timp fişele, dosarele de caz şi radiografiile, în alte maldăre. Biroul ei din colţ fusese ocupat de Mark Corrie, care se ocupa de altă serie de scrisori, de notiţe şi benzi, împreună cu Sara, în vreme ce Wendy, la telefon, purta un dialog cât mai calm, încercând să amâne o întrevedere.

Trebuie să-mi păstrez calmul, îşi spuse Emily. Să nu intru în panică. Cu orice preţ, trebuie să am grijă să nu fac vreo încurcătură. Mai bine încet dar sigur. Luă scrisoarea pe care James tocmai o semnase, puse copia în dosarul cazului şi originalul în plic, întrebându-se cum va reuşi să se descurce cu cele trei vrafuri, fără să aibă acces la propriul birou. Totuşi, cumva, se achită de sarcină, iar muntele de hârtii din faţa lui James începu să se micşoreze, în vreme ce grămezile din jurul lui Emily

- una pe scaun şi două pe jos - creşteau proporţional.

în final, el se lăsă pe spate, întinzându-se obosit, dar Emily era prea preocupată cu numărarea ca să-i observe sfârşeala. Număra scrisorile, comparându-le cu înregistrările din catastif, iar

apoi cu dosarele. Spre uşurarea ei, socoteala se potrivi.

- Bun, îi spuse el lui Wendy. Am eliberat biroul. Mai e ceva?

- Sunt o groază de cereri care ar trebui rezolvate azi, răspunse Wendy, pe un ton de scuză.

Câtă vreme Emily duce scrisorile la poştă, le-am putea da gata.

- Perfect.

- Stai o clipă, Emily. Aţi apucat să mâncaţi ceva?

Ambii bărbaţi izbucniră în râs.

- Probabil se referă la micul dejun, îi spuse James lui Mark.

- Si atunci, n-am apucat decât o ceaşcă de cafea, nu-i aşa? Nu-mi amintesc exact când. Dar nimeni nu s-a gândit să ne invite şi pe noi, sclavii, la gustarea din laborator.

- Sunt sigură că pe Emily n-ar deranja-o să treacă pe la cantină, la întoarcere.

- Sigur că nu.

- Atunci, somon afumat şi şampanie pentru toată lumea! sugeră Mark zâmbind.

- Sunt convinsă că Felicity îi tratează altfel, replică Wendy. Oricum, cine sunt americanii ăştia?

- Profesorul Cohen şi domnul Flanagan. Si cu siguranţă vor fi trataţi cum se cuvine. Chiar eu am transmis mesajul. "Sandvişuri cu somon şi vin la gheaţă, dar n-ar fi mai bine să trimită după nişte gin, pentru americani?"

Biroul fu străbătut de suspine.

- Si ce a răspuns marele bărbat? vru să afle Sara.

- Mormăiala obişnuită. Pe care m-am grăbit s-o traduc imediat pentru distinsa doamnă: "perfect, splendid şi poate că n-ar fi rău să-şi ia măsuri de prevedere şi să trimită pe cineva după gin." Figura lui bucălată se destinse într-un nou zâmbet, trecând cu

privirea peste toţi cei prezenţi. Deja corpolent - nu depăşise treizeci de ani - şi exuberant, Mark Corrie, având aspectul unui zarzavagiu dickensian, era dotat cu nişte mâini sigure, promiţând să rivalizeze cu ale lui James, în cel mult cinci ani. Ceai fierbinte şi sandvişuri cu brânză, sau ceva asemănător, adăugă el.

- Să mă duc cu Emily, s-o ajut.

- Ah nu, Sara, nu se poate, o întrerupse Mark. Va trebui să se descurce singură. Trebuie să terminăm aici înainte să mă cheme cineva.

Emily spera că va fi în stare să-şi găsească drumul. Orice tăntălău ar fi trebuit să poată duce o tavă cu ceaiuri şi sandvişuri şi nişte plicuri până la poştă.

- Să iei o carafă, o instrui Sara. Dacă le ceri o carafă o să-ţi facă ceaiul pe loc şi vei fi sigură că e proaspăt.

- Cel mai important este să te grăbeşti, interveni Mark.

- Uite, ia de aici, spuse James, întinzându-i un pumn de mărunţiş.

Emily îi vârî în buzunar. O dureau picioarele. Toată ziua alergase în
sus şi-n jos pe coridoare şi pe scări, căutând acte lipsă, radiografii misterios rătăcite, dosare şi fişe de laborator. Uneori, trebuia să ducă astfel de documente unor persoane care aveau nevoie de ele - şi care nu ezitau să-i atragă atenţia. Acum, îndată ce ieşi pe uşă, fu cuprinsă de temeri. în primul rând, ar fi putut întârzia la poştă, iar multe dintre scrisori conţineau detalii privind consultaţii sau internări ce urmau să aibe loc a doua zi. în al doilea, putea să rătăcească drumul spre cantină, să dea peste vreo coadă, iar apoi, la întoarcere, să nu-l mai prindă pe James. Să-l lase fără ceai şi sandvişuri, nemâncat de la micul dejun.

Dar se aflau în spital. împrejur mişunau răniţi şi suferinzi,

oameni care aşteptau să fie salvaţi de doctori ca James şi Mark. Pentru doctori şi pentru pacienţi, o masă pierdută nu însemna nimic. Probabil că nimeni n-ar fi observat că şi-a ratat misiunea. Trebuia să înveţe să acorde lucrurilor importanţa cuvenită.

întradevăr, era coadă. Formată de nişte grăsani care vizibil nu se mulţumeau cu trei mese pe zi, ci le completau cu cel puţin douăsprezece gustări. îi ura. în sfârşit, gâfâind, se întoarse şi, spre uşurarea ei, îi găsi pe James şi pe Mark. Se bucură de parcă ar fi ajutat la o naştere în ambulanţă sau ar fi făcut o traheotomie de urgenţă, în mijlocul Atlanticului, cu ajutorul unui pix.

O întâmpinară cu urale şi se repeziră asupra mâncării. Cu gura plină, Mark remarcă:

- Ce bine că înălţimea sa se află în drum spre Hampton Court. N-ar aprecia transformarea biroului în sală de mese.

- Mă întreb uneori, cum îşi închipuie că supravieţuieşte personalul, spuse Wendy, fără pasiune.

- Crede că rezistăm cu aer. Simplu. Am observat adesea.

- Desigur, de când lucrez pentru el, avem o dispută continuă privind gustările luate în birou. Nu-şi dă seama că sunt esenţiale.

James îşi turnă alt ceai.

- Ei bine, zise el împăciuitor, are şi el dreptate. Cu toate aceste vizite simandicoase, s-ar putea ca biroul plin de farfurii murdare şi borcane de iaurt să nu lase o impresie grozavă, cum se întâmplă la Ortopedie.

- Dar gândeşte-te la ortopezii ăia bine hrăniţi, la energia, iniţiativa şi puterea minţii lor. Problema noastră e că marelui om îi place teribil să respecte regulamentul. îşi închipuie că, dacă şi-ar da acceptul o dată pentru un sandviş cu şuncă, locul ăsta s-ar transforma îndată într-un soi de bucătărie de campanie pentru tot spitalul. N-are încredere în nimeni. Problema noastră constă în a

ne asigura un nivel adecvat de nutriţie. Mark clipi şiret şi înghiţi un sandviş întreg.

- Asta-i ultima bandă, Mark? întrebă Sara. Dacă este, te superi dac-o şterg acum? I-am promis lui Bill că ne întâlnim la cinci şi jumătate.

- Bine. îţi foarte mulţumesc.

- Pleacă imediat, spuse Wendy. Emily şi cu mine o să facem ordine pe aici.

- Mersi. Sara îşi scoase pantofii uşori, fără toc, pe care-i purtase la serviciu, încălţând în loc nişte sandale cu talpă chiar mai groasă decât ale lui Emily.

Aşa deci! Emily îşi spuse că trebuia să scrie acasă, cerându-le să-i trimită pantofii de sport şi câteva tricouri.

- Dacă te duci spre Terapie Intensivă, Mark, o să mergem împreună, spuse James. Să vedem în ce stadiu sunt pacienţii de astăzi.

- Bine, răspunse celălalt, ridicându-se.

- Mulţumesc pentru ceai şi pentru compasiune, adăugă James, cu mâna pe clanţă. Privi spre Emily, care stătea pe pardoseală, înregistrând radiografiile într-un carnet. Vreo oră am să stau la Terapie Intensivă, iar apoi o să mă duc prin rezerve, aşa că am să mănânc între opt şi nouă, cred. Vrei să mă acompaniezi? Sau e prea târziu pentru tine?

Fără să observe surpriza pe care propunerea le-o pricinuise celorlalţi, Emily ridică ochii din carneţel, lăsă creionul, puse un deget pe numărul curent şi îl asigură pe un ton agreabil că îi convenea de minune.

Se făcuse opt şi un sfert, când el veni s-o ia de la Oriel House şi o duse la un local micuţ, dar vizibil scump, din Soho, comandând vin şi mâncare delicioasă, de parcă ar fi sărbătorit

ceva.

- Păi, chiar asta facem, replică el, ca răspuns la observaţie. Sărbătorim prima ta zi la Central.

James descoperi cu stupoare că era purul adevăr. Spitalul îi era casă, mai mult decât apartamentul în care locuia, şi prezenţa lui Emily la birouri, aparţinând "familiei" sale şi însoţindu-l la cină, se dovedise extrem de plăcută - mai ales după o asemenea zi, în care Northiam plecase din senin la Hampton Court şi-l umilise public, neinvitându-l la masă. Oricare altul ar fi invitat întreaga echipă. Nu şi Northiam. Dar în mod normal, chiar şi el ar fi trebuit să-şi invite măcar primul asistent. Cina în compania acestei copile liniştite şi fermecătoare se dovedea o compensaţie uimitor de binefăcătoare.

Emily se schimbase şi purta o fustă lungă, înflorată şi o bluză mulată, neagră. Devenise o tânără extrem de atrăgătoare. Nici o îndoială, urma să fie foarte curtată la Central. Gândul nu-i produse plăcerea scontată şi ferindu-se să analizeze motivele acelui acces de - de ce? Doar n-o fi fost gelozie, nu? Ridicol - aduse în discuţie un subiect care să-i acapareze garantat atenţia, operaţia din cursul dimineţii şi comportamentul ciudat al lui Northiam.

Pentru Emily, era o plăcere să-l asculte recapitulând evenimentele zilei.

- Ah, da. Cum a mers operaţia? Dar americanii, cum s-au purtat? Toată lumea vorbea despre ei.

- Erau foarte buni. Si amabili. De fapt, operaţia a decurs excelent. Northiam s-a întrecut pe sine. Americanii au fost vizibil impresionaţi. îndrăznesc să spun că ăsta este motivul ieşirii la Hampton Court - deşi cred că a existat şi dorinţa de a-i ţine cât mai departe de mine. Sigur că ăsta fusese motivul. Până ce nu-l

formulase, nu înţelesese pe deplin comportarea lui Northiam, după terminarea intervenţiei chirurgicale propriu-zise.

- Să-i ţină departe? sări Emily. De ce?

- Dacă-ţi spun, trebuie să rămână între noi. nici un cuvinţel la spital.

- Jur. Sunt o persoană de încredere, să ştii. De când am început să-l ajut pe tata la cabinet, m-am obişnuit să ţin secrete. Tata m-a pus să-mi iau angajamentul - un fel de jurământ hipocratic. Nici Melissei nu-i povestesc nimic. îşi zise că poate că nu era cel mai nimerit argument.

- Sper să n-o faci. Ei bine, uite cum stă treaba. Simţea nevoia să scape de presiune, ca să nu explodeze. Northiam şi cu mine avem opinii diferite asupra deschiderii de care trebuie să dea dovadă sistemul de sănătate publică. El spune că trebuie să fie deschis vizitatorilor din străinătate. După el, ştiinţa medicală trebuie să fie internaţională, adică trebuie să împărtăşim tuturor atât eşecurile cât şi reuşitele. învăţând unii de la alţii, pe termen lung, toată lumea are de câştigat.

- Dar tu eşti de altă părere?

- Tind să las raţiunea deoparte, cum spune el. Nu-mi place. Oricâtă logică ar avea - iar argumentele lui sunt solide - mie mi se pare de neiertat. Astăzi, de exemplu, le mormăia ceva americanilor - de fapt continuă pe tema asta de câteva săptămâni - despre marele scandal al pacemakerelor.

- Sara a pomenit ceva despre asta, la prânz, dar.

- Ştii ce-i ăla un stimulator cardiac? Spre deosebire de Melissa, care şi-ar fi închipuit că e vreo tendinţă nouă a modei, probabil că Emily era la curent cu termenul. Avea dreptate.

- Un dispozitiv care se implantează pentru a regulariza bătăile inimii cuiva, răspunse ea cu precizie. Atunci când partea inimii

responsabilă cu ritmul bătăilor, cu un nume ciudat, hm ...

- Fasciculul lui His.

- ... când nu funcţionează corect.

- De ce n-ai făcut medicină?

- Eu? Era uimită de sugestie. De ce aş fi încercat? Mama este secretară, iar eu îi semăn, îmi place munca asta, oricât ţi s-ar părea de incredibil. Aşa cum ţie îţi place chirurgia. Prefer să am şi cunoştinţe medicale, dar n-aş putea profesa în domeniu, ca tine sau ca tata. Zi mai departe.

- Ei bine, implantarea de pacemakere este una din operaţiile frecvente la noi. Amândoi realizăm asemenea proceduri, iar în zilele noastre riscul este minim. Operaţia este simplă - deşi pe vremea tatălui tău nu se făcea deloc. Pe atunci, nu se opera pe cord deschis. Lucrurile au evoluat.

- Si care-i clenciul?

- Preţul.

- Dar dacă salvează vieţi? Sunt atât de scumpe pacemakerele?

- Aproape tot ce se foloseşte în chirurgia cordului este teribil de scump. Problema este că stimulatoarele curent folosite costă cam jumătate din cele considerate bune de Northiam. în asta constă de fapt marele scandal al pacemakerelor.

- Cel pe care-l doreşte el este chiar atât de bun?

- Nu-l preferă întotdeauna. Numai în unele cazuri.

- Dar în acele cazuri, este mult mai bun?

- Ca să fiu sincer, până de curând, nimeni - inclusiv Northiam - nu ştia cu siguranţă. Dar am făcut un studiu statistic, iar răspunsul este că, în anumite ocazii, este de dorit să folosim varianta mai scumpă. Uneori, poate elimina necesitatea unei intervenţii ulterioare - deşi există şi cazuri când aceasta nu poate

fi evitată.

- Si chiar costă atât de mult?

-Ah, păi, asta îl irită pe Northiam. Nu-i scump decât în ochii celor de la aprovizionare. Se pare că şeful lor nu-i în stare să vadă dincolo de vârful nasului. Folosite în cazurile despre care vorbeam, pacemakerele ieftine ar costa de fapt mai mult, fiindcă înlocuirea ar însemna adăugarea costurilor legate de o nouă operaţie. Ar costa mai mult chiar dacă te rezumi la aspectul pur financiar. Aşa că, Northiam - care mai deţine şi funcţia de consultant în Ministerul Sănătăţii - a înaintat un memorandum, în care explica toate astea, precum şi faptul că în timpul pierdut cu noua intevenţie, chirurgii ar putea rezolva alte cazuri.

- Deci a demonstrat justeţea cheltuielilor sporite?

- într-adevăr. Cu toate protestele. Dacă şi-ar ţine gura, lucrurile s-ar rezolva de la sine. Nu-s de acord că în acest stadiu, se apucă să deşerte sacul în faţa americanilor ăstora. Birocraţia se mişcă lent peste tot, să recunoaştem, iar eu ştiu bine că sistemul de sănătate publică are cea mai mare inerţie. Dar în principiu, problema a fost rezolvată, n-ar mai trebui decât să aştepte. Cu un minim de bunăvoinţă, această bătălie finală ar fi putut fi evitată. Râse scurt. N-am asemenea noroc. De câteva luni, administrativul şi Northiam se dau peste cap să se irite reciproc şi să se contrazică.

- Sigur, dar cei de la administraţie îşi dau seama cu cine au de-a face? Adică, Northiam are un renume internaţional, este faimos, un fel de celebritate în domeniu. Nici un administrator n-ar trebui să-şi vâre nasul în sala de operaţii a lui Northiam, nu-i aşa?

-Asta, răţuşco, este exact ceea ce s-a întâmplat.

- Dar cum e posibil? Oricum, ai spus că e consilier în minister, aşa că n-are decât să decidă care stimulator va fi utilizat.

- în teorie, aşa este. în practică, recomandările lui au fost acceptate. Dar această decizie trebuie să treacă de un număr de comisii, înainte de a deveni oficială. Uneori, durează câteva luni până să ajungă la nivel executiv. Dar chiar şi aşa, ministerul a emis o directivă privind stimulatoarele cardiace şi majoritatea spitalelor o aplică deja. Numai că, norocul nostru, copia destinată Spitalului Central s-a rătăcit pe undeva şi, între timp, un novice de la aprovizionare şi-a găsit să-l informeze pe domnul Northiam că utiliza un model greşit şi că trebuie să înceteze imediat.

- I-au spus că greşeşte? Vocea lui Emily se ridică a neîncredere.

- Em, draga mea, eşti o fată croită după gustul lui Northiam şi-

ţi prezic un viitor strălucit aici. Tonul tău oripilat l-ar fi uns la inimă. Oricum, acum pricepi de ce este atât de pornit. I-a acuzat pe cei de la administraţie că încearcă să-i îngrădească responsabilitatea medicală.
A raportat incidentul peste tot - la Colegiul Regal al Chirurgilor, la Asociaţia Medicală Britanică şi, desigur, la Ministerul Sănătăţii. Admit că sistemul de sănătate publică ar fi mult mai eficient dacă toată lumea ar reacţiona la fel de puternic la asemenea comportament neprofesionist. Oricum, a fost un tumult grozav, iar azi, Nmorthiam era nerăbdător să relateze americanilor despre războiul pe viaţă şi pe moarte cu cei de la administraţie. A făcut o mulţime de aluzii la "independenţa judecăţii clinice, pe care unii dintre colegii mei sunt gata s-o trădeze" - asta era o împunsătură la adresa mea, pricepi - prevestind preluarea serviciilor de sănătate publică de nişte birocraţi fără chip. Si cum nu m-a invitat la masa organizată, lucru pe care l-ar fi făcut în mod normal, iar apoi a şters-o la Hampton Court în modul ăsta enervant, îţi pot garanta că până acum le-a turnat întreaga poveste. Privi spre ceasul de mână. La naiba, va trebui să plec. îmi pare rău, Emily, sunt la fel de nepoliticos ca Northiam, obosindu-te pe tot timpul mesei cu ceea ce se petrece în spital.

- Dar mi-a plăcut.

- Am să-ţi chem un taxi. Mi-e teamă că nu mai am vreme să te conduc. Doar dacă. Se întrerupse, gânditor. Ai mai fost la Terapie Intensivă? Ti-au făcut prezentarea locului, azi-dimineaţă? în mod foarte ciudat, nu-i venea să se despartă de ea.

- Mi-au arătat secţia, ca să mă pot orienta, şi am văzut uşile de la Terapie Intensivă. N-am intrat. Se simţea plină de speranţă. Oare o s-o invite să-l însoţească? Mi-ar plăcea să văd, dacă se poate. Crezi că.

- Poţi veni cu mine. Singura problemă este că va trebui să-ţi

găseşti singură drumul, la întoarcere.

- Nu contează, îl asigură Emily, cu pasiune. Am să găsesc uşor un taxi.

- Prea bine, atunci. Să mergem.

Capitolul 4

La Central, ar fi putut să fie amiază, la fel de bine ca miezul nopţii. Zor, saluturi, mulţime - şi toţi se cunoşteau între ei. Emily era singura străină. Totuşi, situaţia n-o deranja. Obişnuită de mică să-şi însoţească tatăl la vizite, nu se depărtă la mai mult de douăzeci de centimetri de umărul lui James, de parcă ar fi fost ataşată cu lipici, îl urmă în lift şi prin uşile de la Terapie Intensivă.

Sau poate mai potrivit ar fi fost termenul "foaier", pentru acest loc, unde atmosfera amintea de hotelul favorit al Melissei, dar şi de o farmacie elveţiană. Calmul liniştit, eficienţa preocupată erau caracteristice medicinii. Dar încăperea aducea mai degrabă cu asistenţa medicală privată, dintr-un local luxos - destinat parcă şeicilor arabi. Adevărul era că adesea chiar adăpostea şeici, ca şi orice altă persoană care avea nevoie de îngrijire cardiologică, de rezerve, de săli de operaţie, de tratamente ambulatorii.

Uşile cu senzor se deschiseră la apropierea lor. Luminile erau aprinse; se auzea un zumzet constant; totul lucea de curăţenie; iar fluxul continuu de halate albe şi uniforme era însoţit de un murmur abia reţinut de voci. înăuntru te izbea abundenţa de aparatură. Emily nu mai văzuse asemenea îngrămădire. Iar printre maşinării, se vedeau pacienţii. Plăpânzi, fragili, păreau să fie complet la mila acelor aparate. Ea ştia că majoritatea nu făcea decât să le susţină efortul de a rămâne în viaţă.

Aparatele şi personalul - desigur, nici unul n-ar fi reuşit fără contribuţia celuilalt. Oameni ca James şi Northiam.

Si. spre consternarea ei, Northiam era acolo. Nu arăta deloc aşa cum se aşteptase. Si-l imaginase ca pe un taur de om, cu forţă covârşitoare, zgomotos. Dar iată-l, o siluetă micuţă, tuns scurt, cu mustaţă subţire şi ochi ca nişte lasere. Un bărbat micuţ cu aparenţă surprinzător de puternică. Impactul imensei autorităţi nerăbdătoare o făcu să se retragă involuntar, dorindu-şi să se poată face nevăzută imediat, să se întoarcă şi s-o rupă la fugă.

Totuşi, reuşi să se menţină pe loc, supravieţuind scurtei prezentări făcute de James.

Urmă al doilea şoc. Felicity Northiam. Cum era posibil ca şatena suplă, minunată, să fie nu doar un excelent patolog, dar şi soţia acestui bătrânel furios?

Desigur, alţii avuseseră aceeaşi reacţie, înaintea lui Emily. Cu două decenii mai tânără decât Northiam, Felicity îl luase de bărbat cu cinci ani în urmă, spre surpriza tuturor contemporanilor din Central.

Din cauză că Felicity Esher, cum o chema pe atunci, fusese logodnica recunoscută a lui Tom Rennison, pe când acesta era prim asistent al lui Northiam. Când Rennison plecase, toată lumea crezuse că Felicity avea să dispară şi ea. Numai că ea rămăsese pe loc şi, la timpul potrivit, se măritase cu Marcus Northiam. Fusese noutatea anului.

Era fericită? Sau îşi mai amintea de Tom? Nimeni n-ar fi putut spune. Felicity se dovedea impenetrabilă.

Nu lipsiseră previziunile dezastruoase. Singurele calităţi comune celor doi, se spunea cu rea- voinţă, erau aroganţa intelectuală şi

nerăbdarea - cam şubred fundament pentru o relaţie fericită. în mică măsură, totuşi, cum se constatase în departamentul cardio-toracic, ea reuşise să-l schimbe în bine. De exemplu, Northiam începuse să priceapă câte ceva despre modă. Existau cazuri - unul sau două pe an
- când acceptase necesitatea ca una din subalterne să plece mai devreme, pentru a fi punctuală la coafor.

Desigur, Emily nu ştia nimic din toate acestea, rămânând doar uimită de tinereţea şi frumuseţea lui Felicity. înaltă şi suplă, cu părul auriu-roşcat prins la ceafă, cu fusta de şifon de culoarea smaraldului - pe care o purtase la cina de la Waldorf, în prezenţa americanilor - drapată în jurul gleznelor, Felicity atrăgea toate privirile.

Ceea ce nu bănuise Emily, era efectul propriei persoane. Ochii bătrânului indispus şi ai frumoasei roşcate se întâlniră, purtând interogări nerostite. De îndată ce rămaseră singuri, Northiam întrebă:

- Crezi că James şi-a găsit în sfârşit o prietenă?

- Nu numai că a găsit-o, dar a şi implantat-o la birouri, după cât se pare.

- Asta e demn de observat.

Si astfel, zvonul care se născuse o dată cu invitaţia la cină făcută de James, se răspândi ca un incendiu de pădure.

în seara aceea, totuşi, Northiam se purtă de parcă ea ar fi fost invizibilă, mulţumindu-se să spună, imediat după prezentări:

- Am trecut pe aici să văd ce-i cu pacientul de azi-dimineaţă, James.

- Desigur.

- Am să vă las, zise Emily în grabă, adresându-se spinărilor celor doi. Coborî cu liftul, ieşi în curte şi apoi în piaţa tihnită.

Era binişor trecut de miezul nopţii şi în loc să ia un taxi, cum presupusese James, plecă pe jos, cu gândul la ziua care se încheiase, simţindu-se deja parte a acestei mari instituţii de învăţământ medical, lucrând pentru chirurgi, bătând coridoarele - niciodată din nou cocoţată pe sandale oropedice - cu treabă. Si triumfal, încoronând experienţele zilei, tocmai părăsise Terapia Intensivă, unde fusese prezentată şefului, renumitul Marcus Northiam. Asta însemna viaţa londoneză şi-i venea ca o mănuşă.

Spre capătul pieţei, apropiindu-se, văzu lumină la subsolul casei cu coadă de păun pe uşă. Vru să treacă înainte, dar se opri, ezitând la gândul că Melissa era acolo, cu Greg.

Soră-sa fusese vizibil deranjată, aflând că James o invitase la masă.

- Ah, doar n-o să-ţi petreci seara cu el, izbucnise ea. N-ai putea să-l refuzi? Ai să te plictiseşti teribil şi, în afară de asta, voiam să te iau cu mine, la Greg. I-am spus că o să venim împreună.

- I-am promis lui James. Fusese fermă şi repetase, atunci când Melissa insistase. Dacă m-ai fi anunţat, puteam să-i spun că sunt ocupată. Acum însă, nu mai pot da înapoi.

- încearcă să scapi de el cât mai iute şi vino singură, o instruise Melissa.

La aproape unu dimineaţa, nu se putea spune că ar fi fost devreme, totuşi, Melissa probabil că era încă acolo. Sunetul unei ghitare se ridica până la ea şi, în ciuda oboselii, muzica şi vocile o atraseră şi coborî scările spre lumina pâlpâitoare de lumânare, atât de misterioasă şi incitantă.

Acea primă zi urma să fie etalon pentru toate celelalte, cinci ore de somn devenind o medie. La şapte, cobora din pat cu ochii cârpiţi de somn, se trezea abia sub duş, lua micul dejun în

camera copilului, cu Barnaby şi cu Joan - rareori, Melissa se trezea înainte de zece - iar apoi era sorbită de vârtejul mulţimii grăbite din staţia de metrou. Din momentul acela, până seara, se integra personalului de la Central. La birou, reuşea să-şi facă treburile, să consemneze orice detaliu în registre. îşi rezolva sarcinile cu acurateţe şi metodic, iar la stenografie se pricepea foarte bine, astfel că Wendy sfârşi prin a o considera mult mai de încredere decât pe pripita Sara. Singurul handicap era viteza de dactilografiere, mult inferioară Sarei, cu toate că se străduia s-o îmbunătăţească. Reuşea din ce în ce mai bine să-i recunoască pe cei care intrau în încăpere - spre marea ei uşurare - medici, patologi -spre exemplu, soţul lui Wendy-, radiologi, fiziologi -soţul Sarei-, biochimişti, anestezişti. Lista aproape că nu avea sfârşit şi, la început, era foarte stânjenită dacă nu putea să-i deosebească la telefon, sau pe viu. Mai târziu, se înroşea de fiecare dată când îşi amintea gafele comise. îl confundase pe doctorul Amyas Miller, eminentul specialist în medicină, aparţinând echipei lui Northiam, cu Fred, brancardierul. întrucât, deşi nu se prea vorbea despre asta, cei doi semănau atât fizic, cât şi ca glas -ca s-o spunem pe şleau, ambii foloseau dialectul cockney,- toată lumea izbucnise în râs, când păţania lui Emily devenise cunoscută.

- Nu te necăji, dragă, spusese Sara veselă. Toţi am păţit-o.

Pe Northiam continua să-l considere înspăimântător. Totuşi, fu asigurată că, aparent, şeful avea o slăbiciune pentru ea, ceea ce era suficient pentru a-i asigura viitorul în cadrul secţiei.

în mai puţin de două săptămâni, începu să fie înconjurată de pretendenţi, nerăbdători s-o scoată în oraş. Mark Corrie, precum şi o serie de stagiari de medicină sau de chirurgie, pe care-i cunoscuse în timpul turelor. Captase şi atenţia unuia dintre administratori, precum şi pe cea a lui Matthew, costelivul

australian, cu vorbă tărăgănată şi păr de culoarea nisipului, care, din motive de comoditate, locuia într-o rulotă, în parcarea spitalului. Prietena îl aştepta acasă, cel puţin asta spera el. îi arătase lui Emily fotografii ale casei părinţilor, de lângă Sydney şi ale lui Jackie, cea cu care urma să se însoare, după terminarea lucrării de doctorat. O luă cu el, să-i arate peisaje, căutând cu răbdare în ghid, minunându-se - aşa cum făcuseră şi Northiam cu americanii, cu excepţia faptului că ei se aflau într-un Rolls - admirativ la Hampton Court, la Windsor Castle, la catedrala din Canterbury, precum şi la Oxford sau Cambridge. Când ieşeau împreună, Emily participa la cheltuieli, plătea jumătate din benzină. Se mulţumeau cu mese ieftine, pregătite chiar în rulotă - într-un decor foarte diferit de cel al apartamentului de lux al Melissei.

De fapt, viaţa ei se desfăşura în trei ipostaze foarte diferite. La spital, în casele cu uşi pictate, din piaţa St. Anne, şi-n apartamentul din Knightsbridge. Cele trei nu se amestecau şi învăţă repede că n-avea nici un rost să le povestească, Melissei şi lui Greg, despre spital - sau lui James, despre ceea ce el numea "amicii tăi de la celălalt capăt al pieţei".

Statura lui James era cu un cap deasupra celorlalţi membri ai echipei, iar pentru ea, esenţa vieţii de spital consta în scurtele lui apariţii, în trecere spre sala de operaţii, spre Terapie Intensivă, spre rezerve, sau spre Ambulatoriu. Trupeş, blând, vorbind direct şi pe-ndelete, radia siguranţă şi integritate.

Asumase rolul de protector şi gardian, urmărind-o cu ochi părintesc. Prima invitaţie la cină fu urmată de multe altele - cam o dată pe săptămână, la sfârşitul zilei de muncă.

în birou, telefonul începea să sune, iar ea răspundea. "Em, aici James." Nu că ar fi însemnat cine ştie ce, desigur. De obicei,

el continua cu "Ai transcris înregistrarea? Aş vrea să." sau, alteori, cu "Sunt gata scrisorile alea?"

Cu puţin noroc, îi răspundea "tocmai sunt la ultima."

- Grozav! îndată ce-s gata, poţi să mi le aduci la Ambulatoriu? Dacă ajungi aici în cel mult zece minute, le-aş putea semna, înainte de a urca la rezerve.

Dar uneori, spunea:

- Em? Ce-ai zice de o cină în oraş? Mă gândeam că am putea.

Desigur, adesea îl refuzase. Fie că-i promisese deja lui Matthew
să-l însoţească la un muzeu, sau primise invitaţia lui Mark Corrie, căruia îi plăcea să exploreze micile localuri din Ghidul Restaurantelor. Oricum, n-ar fi putut să aştepte în fiecare seară, în eventualitatea că James ar suna.

în orice caz, când se întâlneau, de obicei, se comporta de parcă ar fi discutat regimul alimentar al vreunuia dintre foştii pacienţi. Emily râdea de interogatoriile despre mesele ei, necăjindu-l pentru atitudinea lui, cu lejeritatea unei surori mai tinere, cum se şi simţea. Cu toate că n-ar fi admis, îi plăcea senzaţia de siguranţă pe care i-o furniza acea grijă, dar mai ales îi plăcea compania lui. Curând, începu să aştepte cu nerăbdare serile petrecute împreună, să se îmbrace cu grijă sporită, ca să nu-l facă de râs. După toate cele, era foarte sus pe scara ierarhică de la Central.

Când ieşeau în grup, la vreo sărbătoare, Emily era acceptată drept partenera lui obişnuită. De câteva ori, petrecerile l-au inclus şi pe Northiam, cu Felicity. în cele din urmă, într-o seară, fu invitată să-l însoţească pe James la un dineu, organizat de Northiam, în cinstea unui distins chirurg din Cairo. Pentru acea

ocazie, Emily împrumutase o minunăţie de fustă de la Melissa. Soră-sa, cu un cap mai înaltă, îi sugerase o fustă midi, care lui Emily îi ajungea până la glezne, de culoarea mandarinei, ce se îmbina perfect cu tenul ei brunet, punându-i în valoare silueta, astfel încât chiar Northiam păru s-o observe, renunţând la privirile lui de obicei suspicioase.

- Ce rochie minunată, Emily, remarcă imediat Felicity. Nu cumva este o Yuki?

- Ba da. De fapt, îi aparţine soră-mi - nu voiam să vă fac de ruşine. Privi împrejur, uşor stânjenită.

James o îmbărbătă imediat.

- De parcă aşa ceva ar fi posibil, izbucni el, uitându-şi mâna pe umărul ei. Felicity şi Northiam schimbară priviri cu înţeles.

Alteori, nu se găteau deloc. James o plimba prin Londra, prin City, adevăratul centru financiar şi comercial al capitalei, arătându-i capodopera lui Wren, catedrala St. Paul, precum şi alte biserici reconstruite de acelaşi arhitect, după marele incendiu din 1666. Văzură şi biserici mai vechi, al căror nume reflecta de obicei ocupaţia predilectă a locuitorilor din zonă: St. Michael Cornhill, St. Mildred Bread Street, St. Catherine by the Tower, sau St. Andrew by the Wardrobe, precum şi favorita ei, St. Nicholas Shambles.

Tot împreună, explorară piţele, străduţele înguste şi grădinile ascunse ce înfloreau pe neaşteptate între acele clădiri mohorâte. Lângă St. Paul, găsiră trandafiri târzii încă înfloriţi şi de asemenea în grădina bisericii St. Sepulchre Without Newgate, distrusă de bombardamentele din 1940. Sau în Russell Square, înconjurată de un melanj de stiluri arhitectonice - de la goticul extravagant al hotelului Russell, până la construcţia de sticlă şi oţel a noii

Facultăţi de Drept. Londra părea oraşul florilor şi al copacilor seculari.

De ani de zile, încă de când venise ca student, lui James îi plăcuse să colinde străzile. Era o formă ieftină de recreere şi încă de pe atunci se străduia să-şi elimine astfel din minte orice neplăcere sau conflict. într-o zi, când Emily îi povestea despre neplăcutul incident cu doctorul Amyas, James răspunse imediat:

- Ni s-a întâmplat tuturor.

Ea a ridicat ochii spre el, înalt şi mătăhălos, în costumul de calitate. Era un fel de mentor. I se păru imposibil să-i accepte declaraţia şi îi spuse.

Tocmai treceau prin Russell Square, unul din terenurile de plimbare favorite ale lui James, cu pajiştile, copacii înalţi şi cele trei fântâni din centru. El îşi petrecu braţul în jurul umerilor ei, într-un gest frăţesc, şi o îmbrăţişă scurt.

- Te asigur, spusese el, alţii au păţit-o şi mai rău. La început, nu trecea un ceas fără să mă agit. Mă învârteam prin piaţa asta, meditând asupra erorilor catastrofale pe care le comisesem. O privi iute şi-i surprinse uimirea amestecată cu puţin scepticism. Ah, poate că altora li se părea grozav că intrasem în echipa lui Northiam - când am primit vestea, am fost cu siguranţă încântat - dar viaţa de zi cu zi, te asigur, Em, n-avea nimic de-a face cu un triumf. Ba din contră. Am o fire molcomă, în vreme ce Northiam este exact opusul şi foarte nerăbdător, pe deasupra. Ca să fiu cinstit, mă perpelea la foc mărunt. Si a trebuit să suport - nu ştiam cum să fac faţă, lăsând la o parte demisia. Si la asta nu voiam să apelez, oricare ar fi fost consecinţele. De multe ori fusese pe punctul de a exploda, de a-i spune nemernicului bătrân ce putea face cu slujba lui, dar voise să-şi păstreze postul şi să înveţe de la acel individ insuportabil, care era întâmplător şi cel

mai strălucit chirurg din ţară. Aşa că strânsese din dinţi. Stăpânirea de sine dăduse roade, iar acum, colindând străzile, era asaltat de emoţii.

- Chiar după ce i-am devenit stagiar, jumătate din timp eram la cuţite. De exemplu, dacă vorbeam cu un pacient, o luam pe-ndelete, ca să-i astâmpăr panica indusă de tot calabalâcul tehnic - luminiţe pâlpâitoare, mişcare continuă, şi celelalte. Stii cum e. Apoi, îl auzeam pe Northiam strigându-mă, cerându-mi să trec la altceva, să las baltă explicaţiile. Totuşi, James avusese un soi de încăpăţânare, care-l împiedicase să dea curs acelor presiuni. De obicei, îşi termina explicaţiile în propriul ritm. Pe urmă, vezi tu, Northiam mi-o scotea pe nas. Primeam tot felul de observaţii tăioase, în faţa vizitatorilor sau a studenţilor.

Emily auzise o poveste similară de la Mark Corrie. Oare şi James fusese obligat să trecă prin toate astea? Dintr-o dată, îl văzu într-o nouă lumină, fiindcă până atunci îl considerase de neatins la Central. Acum, în acele seri magice, prin piaţetele londoneze, printre trandafiri, dalii şi crizanteme, începea să întrevadă alt James, nu doar mai complex, dar şi mai vulnerabil decât ar fi crezut posibil.

Păşind unul lângă celălalt, James se trezi povestindu-i despre tinereţea, sărăcia şi nesiguranţele sale. Mai întâi ca student, apoi ca proaspăt chirurg stagiar. Si în vreme ce-i depăna amintirile, acel tânăr pe care-l crezuse uitat de mult păru să prindă iar consistenţă în sufletul lui. Dintr-o dată, deveni mult mai animat şi incomparabil mai bine dispus. în cele din urmă, pe măsură ce toamna lăsa loc iernii, simţi că, la fel cum îi împărtăşise trecutul, incepea să dorească să împartă cu ea şi viitorul. îşi dădu seama că dorea ca Emily să rămână in viaţa lui. Pentru totdeauna. Si de ce nu? Nu exista nici o piedică. Doar nu era Matusalem.

însă apoi, în ziua următoare, venea la birouri plin de speranţă şi o găsea râzând cu Mark Corrie, sau trecea pe lângă ea în piaţă şi o vedea discutând lejer cu Matthew, urcând în rulotă şi plecând împreună.

Optimismul lui renăscut intră în declin. Aceştia erau de vâresta ei. Pentru propria protecţie, se hotărî s-o vadă mai rar, dar cumva, nu reuşi să-şi pună în aplicare decizia. De fapt, aveau tendinţa de a petrece tot mai mult timp împreună.

în acea dimineaţă de sâmbătă, Emily dăduse peste el, după ce-şi terminase rondul prin rezerve. Hotărâră să meargă la malul râului şi plecară îndată, trecând pe lângă Lincoln Inn şi pe lângă sediul Colegiului Regal de Chirurgie.

- Am devenit şi eu membru, spuse el. Portalul era impresionant, îşi zise ea. Clădirea era lipită de construcţia din cărămidă roşie a Laboratoarelor Fondului de Cercetare în domeniul Cancerului şi era flancată în cealaltă parte de Nuffield College of Surgical Sciences. Un centru de chirurgie, îşi spuse ea, imaginându-se în pielea lui James, intrând acolo ca tânăr chirurg, în căutarea unei calificări suplimentare.

Coborâră pe Fleet Street şi în cele din urmă ajunseră pe malul râului, la digul Victoria. Era un soare fluid, vântul bătea cu putere, iar dincolo de stâlpii cu delfini albi, fluxul se ridica văzând cu ochii. Pe malul opus, se vedeau nişte construcţii rectangulare: Teatrul Naţional, sala Queen Elizabeth şi sala Royal Festival.

- Stii, încă n-am apucat să le vizitez, comentă ea. Ruşinos, nu?

James privea fix la catargele, profilate pe cer, ale lui Discovery, nava
care-l purtase pe Scott peste Atlantic. Alături, se putea vedea o mică goeletă, legănându-se în amaraje - nu mai lungă de zece

metri, estimă el. Dacă ar fi avut o asemenea ambarcaţiune, ar fi putut să se plimbe pe râu, împreună cu Emily.

- Festival Hall? repetă el vag. Teatrul Naţional? Ei bine, dacă doreşti, putem să mergem într-o seară. Vorbise ca un soţ sătul, resemnat în faţa inevitabilului.

- Vrei, James? zise ea, cu o figură fericită.

- Nu mă prea omor după teatru, o informă el, oftând, simţindu-se trecut de tinereţe, nerafinat. Aşa cum spunea mereu Melissa, era plicticos. Iatâ-l, la sfârşit de săptămână, eliberat de sarcinile de serviciu pentru cel puţin opt ore, cu o fată minunată alături! Si ce-i propunea? Să iasă cu o barcă? Ar fi fost rece, umed şi neconfortabil, totuşi, dacă ar fi avut-o, s-ar fi aşteptat ca ea să-l însoţească, după cum îşi închipuise că i-ar face plăcere să bată străzile Londrei cu piciorul, tocindu-şi pingelele şi ascultând poveşti anoste, de pe vremea studenţiei lui. Alţii - Matthew, sau Mark Corrie - o scoteau la Greenwich, sau la
Knole, sau o duceau la restaurante faimoase. Si fără îndoială că abordau subiecte de discuţie mai interesante decât chirurgia, sau geografia Londrei.

- Nu-s bun pentru tine, o avertiză el, din senin. Niciodată nu m-am priceput la lucrurile normale. Ai nevoie de un tânăr, nu de un moş plicticos, interesat doar de cardiologie şi de străduţele lăturalnice ale capitalei. Ca cerere în căsătorie, declaraţia lăsa mult de dorit.

Desigur, Emily nu fu în stare să-i recunoască adevărata semnificaţie. Se întoarse spre el cu ochii măriţi de surpriză şi spuse:

- Dar îmi place să ies cu tine. Dacă n-ar fi aşa, n-aş mai face-o.

Chiar în actuala dispoziţie, James pricepu că era adevărat, dar

asta
nu-i ridică moralul. Amintirea Melissei îşi vârî coada. Ca şi ea, Emily probabil că-l considera util. Da, asta trebuie să fi fost. O alternativă comodă la mulţimea de tineri care încerca s-o cucerească - ei bine, foarte normal. Si el ar fi procedat la fel dacă n-ar fi luat acea hotărâre. Nu, n-avea nici un rost. "Las-o baltă!" Oftă din nou. Făcea parte dintre oamenii muncitori, cei pe care se sprijinea întregul spital, îşi spuse el din nou, cei pe care toată lumea se baza că vor duce lucrurile la bun sfârşit. Ăsta era singurul lui punct forte. N-avea carismă. Si nu-şi compensa deficienţele dovedindu-se un companion deosebit de plăcut, ca Mark Corrie, de exemplu, acel neântrecut povestitor căruia îi plăcea să trăiască bine. El nu era potrivit pentru discoteci, sau pentru concerte asurzitoare de muzică pop. De fapt, nici nu-şi putea permite să-şi piardă acuitatea auditivă. El şi Northiam, la fel ca Amyas Miller, adevăratul vrăjitor, trebuiau să distingă bătăile inimii în stetoscop, sunete pe care puţini alţii erau capabili să le prindă. Nu, nu era făcut pentru evenimente sociale. Si nici n-avea rost să creadă că se va schimba. Drumul acela ducea spre dezastru. încercase cu Melissa şi se dovedise o greşeală. Căsătoria lor, dacă s-ar fi ajuns până acolo, ar fi fost sortită eşecului. Nu se potriveau.

Chiar şi Emily, pe care începuse s-o iubească nespus, trebuia să-l ia aşa cum era, sau să renunţe.

Ei bine, probabil că va renunţa, era aproape sigur.

Pentru moment, tânjea din toată inima să fie strălucitor, sofisticat şi frumos, la fel de arătos ca flăcăul ăla prostuţ, Greg, astfel încât Emily să se-ndrăgostească nebuneşte de el.

-Mi-ar plăcea să nu fiu o personalitate atât de comună, de mâna a doua, scăpă el, şi imediat îşi dori să-şi fi înghiţit cuvintele.

- De mâna a doua? Fără personalitate? Tu? Pentru a doua oară în ultimile câteva minute, ochii ei uimiţi se întoarseră spre el. Imposibil să crezi una ca asta. Toată lumea din secţie depinde de tine, eşti liantul unităţii. Nimeni altul. Câtă vreme crezi că ar reuşi Northiam să-şi păstreze personalul, dacă nu te-ar avea pe tine? Cele trei luni petrecute la Central îi deschiseseră ochii lui Emily. O fi el chirurg genial, dar succesul ţi se datorează cel puţin în aceeaşi măsură. Toată lumea este de acord. N-ar fi obţinut acele rezultate magnifice, dacă nu erai tu, să sudezi echipa. La cine apelează toţi, când apare vreo problemă? La Northiam? Nu prea cred. La tine, de fiecare dată.

Fără urmă de intenţie, James se trezi că-i cuprinsese umerii cu un braţ.

- Em, se hotărî el, te iubesc. Reuşeşti să-mi redai senzaţia de bărbăţie. în ultima clipă, sărutul ce părea să se îndrepte spre buzele ei fu deviat spre obraz. Trupul tânăr era atât de mângâios, încât îşi dori să rămână acolo la nesfârşit, ţinând-o în braţe. acolo, în faţa digului.

Dar îşi reveni repede.

-Vino, se hotărî el brusc. O să trecem podul şi vom cumpăra nişte bilete la teatru, după care o să prânzim la restaurantul din Festival Hall.

Pe pod, James privi în jos, spre apa râului, prinse o reflectare a razelor soarelui în valul de spumă din faţa unui convoi de barje şi pricepu că-i iremediabil îndrăgostit de tânăra subţirică de alături, de conturul feţei ei profilat pe albastrul cerului, de părul ei negru fluturând în vânt.

Găsiră o masă cu vedere spre râu şi cercetară malul nordic, de unde veniseră. Măcar Emily o făcu.

James o privea. Pe sub vesta înflorată, la modă în toamna

aceea, purta o bluză pe gât, din mătase de culoarea piersicii. Nuanţele de galben, oranj şi roşu i se potriveau perfect, scoţând în relief frumuseţea ei strălucitoare. în vreme ce-i vorbea, părul ei căzu peste obraz, iar gura, pe care fusese cât pe ce s-o sărute, se arcui într-un zâmbet drag.

Zâmbetul pe care-l iubea, fata pe care-o iubea. Nu mai avea nici o îndoială.

De când venise la Londra, Emily slăbise, iar pielea ei căpătase o transparenţă care împrumuta ochilor mari un plus de limpezime. Se întrebă dacă nu cumva, aceste schimbări nu erau decât o reflectare a propriilor lui sentimente. îi era foarte clar doar că o găsea infinit de atrăgătoare şi că-şi dorea mai mult ca orice să fie a lui, pentru tot restul vieţii. Dar când îi căută privirea pentru a găsi acolo răspunsul la năzuinţele sale, nu descoperi decât ochii plini de candoare ai surorii Melissei, oneşti, cutezători.

Prozaic, se mulţumi s-o întrebe în ce seară i-ar fi convenit să meargă la teatru.

- Păi, îşi consultă ea orarul, va trebui s-o introducem printre serile de la nr. 5.

- Sigur că da, acceptă el, demoralizat. Stia că ea îşi petrecea câteva seri pe săptămână ajutându-l pe Greg în munca de ocrotire a copiilor străzii şi nu se putea abţine să considere acea activitate ca pe o respingere a ceea ce-i putea el oferi, o raliere la un grup cu vârstă mai apropiată de a ei. Desigur, repetă el, întristat. Se complăcuse în nişte vise prosteşti. Trebuia să le uite cât mai iute.

Capitolul 5

Serile pe care le petrecea în biroul de la nr. 5, avură darul de a-i deschide ochii pe mai multe planuri, dezvăluindu-i alte aspecte - pe care nu le-ar fi bănuit niciodată - ale vieţii ce se desfăşura în casele pe jumătate ruinate, din spatele uşilor cu păuni. De exemplu, exista un grup de oameni muncitori, care lucra din greu la căminul de la numărul 5 - având de obicei grijă de douăzeci până la treizeci de copii, pentru perioade ce variau de la câteva zile, la şase luni. William, tânărul supraveghetor bărbos, îndesat, era de fapt un activist social dăruit şi realist. Soţia lui, Susan, o blondă suraponderală, era capabilă să îngrijească şi pe cei mai insuportabili copii - ca şi pe cei din personal. Cei doi constituiau coloana vertebrală a aşezământului. Apoi mai existau un psihiartu, venind de două ori pe săptămână, seara, un tânăr cleric, având acelaşi program, precum şi două secretare, care soseau direct de la slujbele lor plătite, la fel ca Emily, ca să se ocupe de maldărul de acte şi hârtii ce se adunau în micul birou. Carmel şi Ruby pregăteau ceai fierbinte în fiecare seară, înainte de a se duce la schimbul de noapte, iar câteva gospodine veneau, pe perioadele cât proprii lor copii erau la şcoală, să ajute la curăţenie, la spălat, la gătit şi la făcut ordine. Apoi mai erau studenţii. Unii dintre ei lucrau până erau cât pe ce să cadă din picioare, făcând de toate, curăţenie, reparaţii, vopsitorie, îndrumându-i pe copii, predându-le, sau participând la anchete sociale. însă mai erau şi alţii, ajunşi acolo doar fiindcă le lipsea o preocupare utilă. Se învârteau de ici-ccolo, trândăvind, discutând, bând nes - singura lor preocupare era să se asigure că au un pat liber în dormitorul de la etaj. Paturile acelea erau realizarea lui Greg - ca şi ocuparea abuzivă a întregului imobil de la nr. 4, destinat la început găzduirii unora dintre voluntarii care

lucrau până târziu. în prezent, dormitorul fusese monopolizat de o şleahtă de studenţi care tăiau frunză la câini.

Un singur lucru rămânea stabilit. Casele din spatele uşilor cu cozi de păun trepidau de vitalitate. Oricât s-ar fi simţit de obosită la finalul zilei de muncă, când intra în micul birou dezordonat, unde telefonul suna la fel de des ca în secţia cardio-toracică, Emily îşi revenea ca prin minune.

Treaba ei consta, pe lângă altele, mai ales din a transmite mesaje interminabile, părinţilor, profesorilor, sau activiştilor sociali - sau, când se întâmplau lucruri mai grave, destul de des, poliţiei. Greg îşi petrecea aproape toată vremea escortând delincvenţi minori, sau ascunzându-i, intervievând părinţi, sau tutori, profesori, conducători ai unor cluburi pentru tineret şi aşteptând trenuri care ar fi putut aduce, sau nu, alte oiţe rătăcite. După Emily, toate astea nu prea aveau de-a face cu pedagogia, deşi Greg poseda o diplomă de la Cambridge.

Se împrieteni cu toţi cei care lucrau în biroul de la nr. 5. Ca să fie cinstită, deşi motivul prezenţei ei - ca şi al tuturor celorlalţi - erau copiii, aceştia o atrăgeau cel mai puţin. Păreau o sărmană adunătură, fie scăpaţi din mână, fie hoţi. îşi spunea că asta nu făcea decât să-i demonstreze lipsa de vocaţie. Avea compasiune pentru bolnavi. întotdeauna. Dar pentru micii infractori - hoţi, stricaţi, cu gură spurcată - nu. Carmel era de aceeaşi părere.

- Cam toţi ar trebui bătuţi, nu există altă soluţie. Greg este mult prea moale. Zâmbi cu gura până la urechi, arătându-şi dinţii albi, şi-şi scutură părul negru, pe care-l îndreptase - la fel cum Melissa şi-l ondulase pe al ei. Dar este dulce, nu-i aşa? N-aş răbda niciodată limbajul cu care-l tratează. Râd de el, pe la spate, aşa că ce rost are? Stii cum l-au poreclit?

Se pare că supranumele era Minunea Blondă. Apelativul

conţinea o tentă de dispreţ care o zdruncină pe Emily. Pentru acei copii, Greg era gata să renunţe la mese, să bată Londra cu piciorul ore în şir, chiar s-o neglijeze pe Melissa - totuşi, nu obţinea de la ei decât bătaie de joc, pe faţă sau pe ascuns. îl luau în derâdere.

Impresia iniţială pe care i-o lăsase Greg începuse deja să se estompeze. Era frumos, trebuia să recunoască, dar puţin cam plicticos şi chiar foarte slab. Amabil totuşi, mânat de intenţii bune - şi mereu sufletul voioaselor, dar întâmplătoarelor petreceri din bucătăria de la subsol, acolo unde el şi Melissa îşi consumau idila. între opt şi nouă, Greg îi lăsa pe cei mici în grija lui William şi a Susanei şi se retrăgea în subsolul de alături, însoţit de Melissa, unde se adunau toţi studenţii sau voluntarii care voiau să vină.

Pe la zece, se încropea o cină, din resturile adunate de la fiecare. Uneori făceau grătar, altădată salată cu ouă scoţiene, varză tocată şi brânză de casă. Fasolea gătită era garnitura standard, iar peste tot se găseau cutii de cola şi de nes. Când cineva avea bani, se desfătau cu pui rotisat şi un litru de vin. Unul din studenţi se apuca să ciupească o chitară şi gata petrecerea; cântau până la orele mici, uneori fumând "iarbă". Emily şi Melissa fie se întorceau acasă cu taxiul, fie erau conduse de Matthew, în vechea lui rulotă. Adesea, Melissa rămânea în subsol, cu Greg, în vreme ce Emily împrumuta vechiul sac de dormit al Carmelei şi adormea instantaneu din cauza oboselii acumulate. Carmel o trezea a doua zi, iar Emily se îmbrăca în pripă şi se grăbea să traverseze piaţa, ca să ajungă la birou înainte de ora nouă, lăsând în urmă o casă plină de somnoroşi. în asemenea zile, sărea peste micul dejun şi răbda de foame până la pauza de cafea, când, cu puţin noroc, reuşea să infulece un pateu cu brânză, la cantină.

Zilele se micşorau, aerul dimineţilor era muşcător, iar de la

fereastra camerei Carmelei, printre copacii golaşi din piaţă, Emily avea vedere spre salonul lui James.

în Knightsbridge, focurile grămăjoarelor de frunze moarte ridicau fuioare de fum albăstrui în aerul nemişcat de toamnă. Scaunele şi şezlongurile de pe terasă fuseseră adunate, iar cei ce se ocupau de plante, peste iarnă, le luaseră de acolo.

La micul dejun, Barnaby o chestiona mereu pe Emily în privinţa spitalului.

- Ce-i aia Central? De ce te duci în fiecare zi? Ce faci?

Emily inventase o versiune prescurtată a descrierii unei zile de lucru, greu de recunoscut pentru oricare dintre angajaţii spitalului.

-Ce-nseamnă să "baţi la maşină"? Arată-mi şi mie! Eu, de ce nu pot ... - sau: de ce nu vii la ceai? Ne-am putea juca în baie.

Emily îi explicase despre adăpostul din piaţa St. Anne.

- Dar şi eu am nevoie de tine, argumentase el, cu tonul şi privirea unui cap de familie pretenţios, doritor să-şi vadă supusele mişunând în jurul lui, nu colindând prin Londra. Si de Mami, îşi încheiase el pângerea.

- într-adevăr, dă şi ea o mână de ajutor.

-Vin şi eu, atunci, în Snan Skair, declară el, cu o privire războinică, făcând bot.

- St. Anne Square, repetă Emily automat, gândindu-se la preocuparea părinţilor privind pronunţia corectă a lui Barnaby, hotărâtă să-l înveţe de la început să vorbească bine.

- Da, aşa am spus, Snan Skair. Tu te duci. Eu de ce n-am voie?

într-adevăr, de ce nu, dacă-şi dorea atât de mult? Oare nu l-ar fi putut lua, în ziua liberă a dădacei?

- Mă gândeam că aş putea să-l iau cu mine pe Barnaby, duminică după-amiaza, să zicem. Tânjeşte să vină şi el.

- Ce idee minunată. Susan, care îl căuta pe Greg, să se ocupe de unul dintre copiii-problemă, o susţinu imediat.

însă Melissa o refuzase.

- E prea mic să fie plimbat prin toată Londra. în afară de asta, una din noi ar trebui să-l ducă acasă la vremea ceaiului. Copiii mici au nevoie de un program strict.

- Că tare multe ştii despre programe, Melissa! comentă Matthew, chicotind.

Melisa îi aruncă o privire nimicitoare, însă se calmă şi zâmbi imediat.

- L-aş duce şi înapoi, insistă Emily. îşi doreşte foarte mult. Am merge cu autobuzul - Doamne, cât ar fi de încântat!

- Cred că ar fi bine să-l aduci, zise Susan, gânditoare. Mai ales dacă tu şi Greg. ei bine, poate altă dată. Să mergem, Greg. William ne aşteaptă şi este cu Jo.

Se făcură nevăzuţi şi curând plecă şi Matthew, spunând că trebuie să scrie acasă. îndată ce uşa se închise în urma lui, Melissa se întoarse spre Emily.

- îmi pare rău dacă am părut vexată, Em. Dar pentru numele lui Dumnezeu, gândeşte-te ce ar însemna să-l aduc aici pe Barnaby.

- Credeam că.

- Păi, să nu mai crezi. Nu pricepi, este de aşteptat să vorbească acasă despre aventura asta, ca şi despre Greg. Nu-mi convine aşa ceva. Aşa că, să nu mai aud nici o vorbă, bine?

Totuşi, subiectul rămase în preocupările celorlalţi, iar Melissa se trezi presată.

Susan mai ales - seara, la birou - încercă s-o convingă pe Emily să-şi folosească influenţa asupra soră-si.

- Trebuie să rezolvăm problema asta, declară ea cu

vehemenţă. Altfel, n-ar fi corect faţă de Greg sau faţă de copil. Melissa trebuie să le permită să se cunoască, iar după mine, cu cât o face mai iute, cu atât mai bine.

William se ralie aceleiaşi păreri.

- Susan are perfectă dreptate, o asigură el serios pe Emily, prinzând-o pe hol, într-o seară. Melissa ar trebui să-l aducă pe Barnaby aici cât mai des. După toate cele, dacă Greg obţine postul după care umblă, Melissa va trebui să plece cu el - doar despre asta-i vorba de la început - şi-i absurd să-l care după ei pe Barnaby, fără să-l fi pregătit. Trebuie să le dea timp să se obişnuiască unul cu celălalt.

Emily auzise despre slujba pe care o vâna Greg, la o şcoală particulară, în provincie, unde el şi Melissa urmau să-şi ia o căsuţă, să trăiască doar cu produsele din propria grădină. Dar nu crezuse o iotă.

Cele câteva luni petrecute în apartamentul de lux, împreună cu soră-sa, îi deschiseseră ochii. Melissa n-avea nici o intenţie de a-l părăsi pe Andrew. Acasă, în Knightsbridge, adunase o grămadă uimitore de broşuri, aşteptându-i întoarcerea din Trinidad. Vorbea mereu despre apartamente în Elveţia sau în sudul Franţei, vile în Spania sau în Majorca. Dar nu suflase nici un cuvânt despre o eventuală căsuţă în Somerset, alături de Greg. în cele din urmă, Emily renunţă să-şi mai facă probleme în privinţa lui Andrew sau a lui Barnaby. în schimb, începu să fie îngrijorată de Greg. Ce urma să se întâmple cu el? Era atât de îndrăgostit, încât plănuia să-şi schimbe întreaga viaţă de dragul Melissei, trăind cu iluzia că ea simţea acelaşi lucru. în final, într-o seară când rămăseseră singure în salon, găsi curajul s-o abordeze pe soră-sa.

- Toată lumea vorbeşte despre slujba asta nouă a lui Greg.

Sunt convinşi că ai să pleci cu el. O fixă cu o privire acuzatoare.

N-ai de gând, nu-i aşa?

- Ah, Em, Stiu ce-şi închipuie toţi. Dar n-are nimic de-a face cu mine, chestia asta cu noua slujbă. L-am tot implorat să nu părăsească Londra.

- Dar pare convins că ai să-l însoţeşti. Si că ai să-l iei şi pe Barnaby.

Melissa îşi trecu mâinile prin buclele roşcate - ceva mai palide, în
ultimele zile, şi puţin mai lungi. N-are rost să dai vina pe mine, Em. N-a ascultat nimic din ce i-am zis. Nu doresc decât ca situaţia să rămână neschimbată şi i-am spus-o. Sigur, nu ne putem vedea atât de des cum ne-ar plăcea, dar măcar, în felul acesta, nimeni n-are de suferit.

"Nu prea mult", reflectă Emily mâhnită. Soră-sa era incorigibilă. în ultima vreme, admiraţia cu care o privise de când se ştia lăsase loc altei atitudini, o înţelegere tolerantă şi afectuoasă, întreruptă de tot mai dese accese de exasperare.

într-o zi, extenuată şi înfometată după o lungă plimbare, discută problema cu Matthew, la un castron de friptură de vită, în rulotă. Matthew amestecă gânditor în propria farfurie, studiind parcă aburii ce se ridicau.

- De fapt, cred că nu-i vina Melissei, o surprinse el. Ea este numai ocazia pentru o schimbare pe care el o doreşte de mult. După toate cele, Greg nu-i tocmai dotat pentru a se ocupa de tinerii delincvenţi din Londra, oricine vede asta. Este prea academic - ar fi mult mai potrivit să se ocupe de nişte elevi serioşi, la o şcoală particulară.

- Dar.

- Aceşti mici infractori îl depăşesc. îl joacă pe degete - se

teme să-i pună la punct, aşa că cedează mereu, făcându-le pe plac. Iar ei ştiu asta.

-Aşa gândeşte şi Carmel. Dar.

-Toată lumea s-a prins. Cu excepţia lui Greg, sărmanul. însă, dacă mă întrebi, aş zice că se foloseşte de sora ta ca de o scuză, să scape din situaţia asta, fără să-şi piardă imaginea - în faţa lui sau a altora.

Argumentul avea veridicitate, într-adevăr, mai ales pentru Emily, care constatase că, sub aspectul său impresionant, Greg era de fapt un ins slab.

- Când am venit aici, continuă Matthew, Greg dormea la nr. 5 şi împărţea sarcinile de supraveghetor cu William şi Susan. însă după aceea au început petrecerile de la nr. 4 - spunea că au scopul de a-i elibera pe studenţi şi pe voluntari de stresul acumulat. Dar nu era asta. Pe cuvântul meu! O nu, aveau doar menirea de a-l scăpa chiar pe Greg de presiune. I-a amăgit cumva pe cei din Consiliu să-i dea pe mână imobilul de alături - deschizându-şi larg ochii albaştri înrobitori, recunosc - iar acum o şterge pe la opt seara şi nu mai dă pe la nr. 5 până a doua zi, la amiază. Si atunci abia apare şi începe caruselul familiilor, profesorilor, lucrătorilor sociali - şi ce or mai fi. Greg îi intervievează pe toţi, cu condiţia să nu fie copii. Oricum, William şi Susan sunt fericiţi să-l vadă plecând. în starea actuală, nu face decât să-i încurce. Din cauza asta, abia aşteaptă să-l vadă cuplat cu soră-ta - să plece la o nouă slujbă, astfel încât să-i găsească un înlocuitor care să le fie de folos.

Totuşi, prima care renunţă fu Carmel. într-o seară, trecu pe la birou, exuberantă. în sfârşit, îşi atinsese scopul. Ea şi Ruby primiseră un apartament pe latura opusă a pieţei, în blocul cel

mare.

- Băieţii or să vină să-mi încarce lucrurile sâmbătă dimineaţă, îi spuse ea lui Emily, arătându-şi dinţii într-un zâmbet imposibil de reprimat. De ani de zile avea cerere pentru un apartament şi lucrase la nr. 5, numai ca să poată folosi camera mansardată de la nr. 4. A doua zi, urma să întreprindă o expediţie de cumpărături.

-Aşa că le-am spus că n-am să pot pregăti ceaiul. Totuşi, după ce mă mut, voi continua să-i ajut, până vor găsi un înlocuitor.

în seara aceea, la cină, mutarea Carmelei fu discutată cu dispreţ.

- Desigur, îşi manifestă Greg regretul, a fost mereu mânată de asemenea ambiţii convenţionale, dar speram că până la urmă va reuşi să le depăşească. Dar a fost exact pe dos. O slujbă sigură, un apartament cu încălzire centrală, cu mochetă pe jos şi instalaţii moderne - numai asta o interesează. îşi scutură coama blondă, cu sinceră consternare.

Acesta era adevărul. Emily ştia la fel de bine şi care erau părerile Carmelei cu privire la Greg. El şi toţi ceilalţi ar fi avut o cu totul altă atitudine dacă s-ar fi născut în Brixton, în locul suburbiilor.

- Dacă eşti de acolo, ştii sigur că trebuie să scapi cumva. Trebuie să mergi la şcoală şi să evadezi, să-ţi găseşti o slujbă ca lumea. Aceste odrasle mic-burgheze mă scârbesc.

Se lăsase o tăcere plictisită. Emily, optimistă, încercă s-o umple, dar fu redusă la tăcere.

Una dintre studente vorbi:

- Eşti la fel de rea ca ea, Emily. Cu slujba ta confortabilă de la birouri, bătând la maşină toată ziua, şi cu bluzele tale impecabile.

- Dar voi, ce credeţi că realizaţi fumând ţigări cu drog, umblând nespălaţi, trezindu-vă la amiază şi purtând hainele alea de doc, peticite şi murdare? replică Emily imediat. Nu mai era dispusă să accepte să fie redusă la tăcere. De când era la Londra, trăind alternativ în cele trei medii, fusese obligată să deschidă ochii şi să-şi formeze o opinie proprie. De astă dată, era sută la sută de partea Carmelei. Poate că Greg arăta fabulos, dar dincolo de părul lui auriu nu exista nimic. Melissa n-avea decât să se spele pe cap cu el.

Imediat urmă şi contribuţia soră-si la discuţie:

- Dacă se eliberează o cameră, interveni ea, n-ar putea s-o primească Em?

- Ba, cred că da, dacă vrea, aprobă Greg, cu amabilitatea lui aproximativă, aruncându-şi ochii asupra lui Emily.

Ea nu reuşi decât să rămână cu gura căscată.

- Ei, ce zici? o chestionă el nerăbdător.

Răspunsul veni din gura Melissei.

- Sigur că da. Cu aranjamentul de acum, pierde o groză de vreme în metrou. Teribil de obositor. Si scump, pe deasupra.

Emily privea cu ochii larg deschişi.

-A început să mă neliniştească, reluă Melissa. Dacă ar primi camera Carmelei, ar fi perfect pentru ea. Gândeşte-te la economia de timp şi de bani, Em - ai fi la două minute de spital, în loc să te trambalezi jumătate de Londră, în fiecare dimineaţă şi seară.

Emily închise gura. Mintea îi era cuprinsă de haos. Probabil că Melissa dorea să scape de ea. Oare prezenţa ei în apartament începuse să deranjeze, iar aceasta era doar o ocazie de a o îndepărta, fără a o răni prea tare?

Ajungând la concluzia asta, îşi dădu seama că pierduse şirul

conversaţiei. Era sigură de un singur lucru - că trebuie să-şi ascundă dezamăgirea cu orice preţ. Se simţea foarte bine în Knightsbridge, până şi acra Anna o acceptase, dovedindu-se nici pe jumătate atât de rea cum părea. Dar în primul rând, acolo stătea Barnaby. Brusc, la sugestia neaşteptată a Melissei, acel fel de trai devenise istorie. Gata cu micurile dejunuri luate împreună cu Barnaby şi cu Joan, gata cu plimbările matinale, cu taxiul, împreună cu Melissa, la revedere siestelor confortabile din marele salon, savurând minunatele cafele ale Annei şi discutând lejer. Din acel moment, apartamentul de lux înceta să-i mai fie cămin. Hotărâtă să nu-şi arate suferinţa, nu ridică nici o obiecţiune la planurile pe care Greg şi Melissa le făceau în numele ei. Trebuia să recunoască, Melissa avea perfectă dreptate în privinţa distanţei. Ar fi fost o adevărată plăcere să poată ajunge la slujbă pe jos.

Se putea muta sâmbătă, îndată ce Carmel elibera camera. Astfel, ar fi avut la dispoziţie întregul weekend pentru a se aranja.

- Cumpără-ţi un sac de dormit, sugeră entuziastă Melissa. Desigur, poţi lua o pernă, nişte cearşafuri şi prosoape. Am să ţi le aduc chiar eu şi am să-ţi dau o mână de ajutor.

Aflând despre plan, la cantina spitalului, Carmel rămase uluită.

- îmi pare rău, Em, declară ea, îngrijorată. Am să-mi iau patul de campanie şi dulapul. N-am cum să ţi le las. Ai să te descurci?

- Nu-i nimic. Greg mi-a găsit un pat liber de la nr. 5 - cam jerpelit, dar va fi suficient de bun.

- în ce o să-ţi ţii lucrurile? Totul trebuie să fie sub cheie, altfel blestemaţii aceia de copii o să le subtilizeze cum te-ai întors cu spatele.

Emily avea o experienţă amară în acest sens. Deja rămăsese

fără un pulover, o pereche de blugi şi două de colanţi.

-Ai o valiză cu încuietoare bună?

- Cred că aş putea să-mi aduc cufărul. Are lacăt.

- Aşa să faci. Dacă era după mine, copiii ăia nici n-ar fi ştiut ce i-a lovit. Dar balega aia de Greg. Ridică din umeri. îţi spun eu, fato, sunt fericită că am scăpat din locul ăla.

La nr. 4, ceilalţi păreau la fel de mulţumiţi de plecarea ei. Până şi blânda Susan remarcă trist:

- Carmel se dovedeşte a nu avea cine ştie ce compasiune.

- într-adevăr, aprobă William. Speram să se facă utilă cu copiii din Indiile de Vest. Dar n-a făcut nici un efort să le înţeleagă problemele, se mulţumeşte să-i ameninţe cu bătaia de câte ori greşesc.

Aşa că, sâmbătă după-amiază, păşind puţin nesigur, cu un sac de dormit nou, în pungă de polietilenă, vârât sub braţ, şi cu valiza în cealaltă mână, Emily se întâlni cu James în piaţa St. Anne.

El îi luă valiza.

-încotro? se interesă.

- La nr. 4. Apoi îi spuse că se muta.

- Ce faci? Adică, o să stai acolo. ?

îi spuse toată povestea pe scurt.

- Si vrei să te muţi acolo permanent?

- Da, răspunse ea scurt. Trotuarul nu era un loc potrivit pentru o explicaţie a faptului că decizia îi aparţinea mai degrabă Melissei, lăsând la o parte că oricum n-ar fi dorit să-i împărtăşească respectiva informaţie.

- Dar, pentru Dumnezeu, este imposibil, Em. Privi la ceasul de mână. La dracu - nu pot să mai stau acum. Iar mâine trebuie să mă duc până în Surrey, să vizitez un pacient - uite cum facem, o

să stăm de vorbă la micul dejun, ce părere ai?

- Minunat.

Totuşi, pe James, situaţia nu-l încânta deloc. I se scufundaseră toate corăbiile. Nejustificat, îndemnat doar de uşoara ei ezitare, trăsese concluzia că ea se muta numai ca să fie mai aproape de Matthew. De-a lungul timpului, îl mai încercaseră accese de gelozie la adresa lui Matthew, iar acum se simţea convins că Emily era pe punctul să se încurce cu el.

După ce trecu pe la spital, se întoarse acasă şi petrecu o seară mohorâtă, zbuciumându-se singur. N-avea nici o dovadă. N-ar fi trebuit să se pripească.

Oare Em lua anticoncepţionale?

Se ridică în picioare şi începu să umble de colo până colo. Ce legătură aveau toate astea cu el?

O iubea. Si ce dacă? N-o putea obliga să-şi trăiască viaţa altfel.

Totuşi, era atât de tânără. Numai şaptesprezece ani.

Ba nu, greşea. împlinise optsprezece, chiar el o invitase la masă cu ocazia respectivă şi avusese loc o petrecere la King's Head.

Aflase despre onomastică atunci când, intrând în birou să semneze nişte hârtii, îi văzuse masa de lucru plină de felicitări.

După cât se părea, toată lumea îi scrisese, cu excepţia lui şi a lui Northiam. Printre felicitări, se zăreau şi câteva pacheţele vesel colorate.

- Nu le deschid înainte de şase, îi explicase ea, ridicând ochii de pe teancul de scrisori, sortat pentru el.

- Ora şase? îşi lăsase el atenţia să se abată de la cazul de valvotomie mitrală al doamnei Macphearson. De ce şase?

- Mark mi-a organizat o petrecere la King's Head. Vin Sara şi

Bill, precum şi Wendy - vii şi tu, sper - şi poate.

- Sunt invitat?

- Sigur că da. Nu credeam că vei fi liber. Te rog, vino.

în cele din urmă, ajunsese târziu - ca şi Mark, de altfel. Soţul lui Wendy, patologul, îi oferise deja sărbătoritei tradiţionala băutură, iar cadourile fuseseră deschise, luându-şi locurile în ţinuta lui Emily. Un şirag de perle, alese de Sara pentru a se potrivi cu bluza, nişte brăţări asortate, de la Wendy, farduri, săruri de baie, apă de toaletă, o ulcică din ceramică de la Mark. Si desigur, nimic de la James.

Aşa că se folosi de privilegiul rangului şi o invitase la cină, observând cu bucurie dezamăgirea lui Mark. Se duseseră pe jos la Rules, pe Maiden Lane, luând-o pe străduţele lăturalnice ale King's Head şi ajungând înfometaţi şi învioraţi, bucurându-se de friptură şi de vinul roşu. îi mărturisise că n-avusese niciodată atât de multe asemenea petreceri - parcă o vedea încă, purtând bluza albastră, perlele azurii, brăţările asortate, numărând pe degete sărbătorile şi privindu-l cu ochii aceia mari, căprui şi râzători. Prima fusese petrecerea de la King's Head. Apoi cina aceea. în al treilea rând, masa comună organizată, cu o zi în urmă, în subsolul lui Greg - cu pui la grătar şi iahnie de fasole, aduse de Greg, şi risling Iugoslav, din partea lui Matthew. în al patrulea, Andrew şi Melissa urmau s-o ducă la Hilton, iar în al cincilea, sâmbătă după-amiază va petrece cu Barnaby, la tortul pregătit de Anna.

După masă, îşi ceruse scuze pentru că nu-i trimisese nici felicitare, nici cadou.

-Dar James, m-ai regalat cu această masă minunată. O spusese din toată inima, în mod vizibil. Dar asta nu-i era suficient.

-Nu, aş vrea să-ţi cumpăr ceva.

Ea protestase din nou, dar el se ţinuse tare, deşi habar n-

avea ce. Ce ar fi putut să-i ia? Ce i-ar fi plăcut? Dintr-o dată, achiziţia aceea devenise extrem de importantă. îşi dorea să-i facă un dar care să poată fi purtat zi de zi, pe care să-l poată vedea mereu. Precum perlele. Brusc, îi veni ideea. Poşeta ei era ponosită. O să-i cumpere o geantă nouă, din piele de calitate.

A doua zi, o căutase pe Felicity la laborator şi-i ceruse sfatul. Ea nu pregetase, notându-şi în minte să-i împărtăşească tote detaliile lui Northiam.

- La Heal's, răspunsese ea. Putem merge până acolo înainte de prânz. Ieri, am văzut acolo nişte genţi grozave.

- Credeam că-i magazin de mobilă.

Ca întotdeauna, Felicity avusese dreptate - însuşire pe care o împărţea numai cu Northiam. Aleseseră o poşetă scandalos de scumpă, de purtat pe umăr, din piele deschisă la culoare, iar apoi luaseră masa afară, pe trotuar, la barul Cranks.

Din senin, Felicity remarcase:

- N-o lăsa să-ţi scape, James. îmi promiţi?

- Ăă... adică pe Em?

- Da. Pune mâna pe ea şi n-o lăsa să mai plece. Orice ar trebui să faci, nu lăsa să intervină nimic între voi.

Nu ştiuse ce ar fi putut răspunde. Si-o amintea împreună cu Tom Rennison, pe vremuri, ca şi senzaţia unanimă că se dovedise prea mândră să-l urmeze, atunci când el fusese obligat să plece de la Central.

Ce aştepta Felicity de la el, acum? Emily n-avea decât optsprezece ani. Era propria ei stăpână. Nimeni n-ar fi putut-o opri să trăiască în rulotă, împreună cu Matthew, dacă asta-şi dorea. Felicity trebuia să priceapă că el n-avea nici un cuvânt de spus, ca s-o împiedice.

Scăpase un blestem şi se întorsese la spital, într-o dispoziţie

groaznic de rea, spre uimirea întregului personal din tura de noapte.

Duminică dimineaţă, Emily apăru zâmbitoare şi relaxată, iar el nu găsi puterea s-o supună interogatoriului părintesc, pe care-l pritocise toată noaptea.

Soarele lumina vesel mica bucătărie, în vreme ce ei mâncau la măsuţa minusculă. Putea cel puţin să-i ofere o masă ca lumea, aşa că-i umplu farfuria cu costiţe prăjite, ouă, ciuperci şi roşii.

Emily devoră totul cu lăcomie. Era mulţumită de viaţă şi se împăcase cu ideea de a locui în St. Anne Square. Va avea probleme, fără discuţie. Dar măcar acum era complet independentă. Părăsirea intempestivă a apartamentului din Knightsbridge venise ca un şoc, dar acum îi era clar că n-ar fi trebuit să spere că va trăi la infinit cu Melissa şi cu Andrew.

Gata. De astăzi, va fi o femeie independentă, cu adresă proprie. O cameră destul de prăpădită, iar viaţa la nr. 4 prezenta caracteristici care o cam îngrijorau. De exemplu, baia. Totuşi, micuţa încăpere mansardată, oricât de primitiv dotată, avea farmec, iar după ce va pune perdele şi va aduce nişte cutii, pe post de rafturi, şi o noptieră - ei bine, va fi locşorul ei. I-ar fi priit şi o sursă de încălzire, desigur, ca şi un aragaz. Dar nu avea de gând să prindă rădăcini acolo - Carmel plecase şi probabil că şi ea o să facă la fel. Era un început. Deocamdată, era grozav să poată mânca micul dejun în compania lui James. îşi unse încă o felie de pâine prăjită şi mai bău o duşcă din cafeaua excelentă.

- Ceruri, suspină ea de satisfacţie. La nr. 4, n-ai cum să faci pâine prăjită. Nu există gaze şi nici electricitate.

Poţi bea numai lapte la cutie, fiindcă n-au nici frigider.

- Atunci, de ce te-ai mutat? întrebarea veni pe nepregătite.

Emily îşi alese totuşi cuvintele. N-ar fi vrut ca James să

rămână cu
impresia că se certase cu Melissa.

- Păi, vezi tu, Melissa a zis că mi-ar fi mai uşor, dacă n-ar mai trebui să străbat toată Londra cu metroul, în fiecare zi.

- Ah. James era surprins. Atunci, n-a fost ideea ta?

- Nu. Nici nu fusese, aşa că nu vedea de ce să-l mintă. Dar nu-mi pare rău.

Cuvintele îi dezvăluiră lui James adevărul. înţelese imediat că se înşelase în privinţa lui Matthew. Melissa, la fel de egoistă ca întotdeauna, era de vină. Se simţea cuprins de furie.

Să faci aranjamente ca s-o trimiţi pe Emily să trăiască în podul de la nr. 4, unde Greg ocupa subsolul, era o soluţie demnă de Melissa. Va putea să spună oricui că Emily se mutase ca să fie mai aproape de spital, iar ea, ca o soră bună, avea de ce s-o tot viziteze, poate chiar să şi rămână peste noapte. Ca de obicei, opacă la toate dorinţele celorlalţi, probabil că nici n-o preocupase situaţia în care o pusese pe soră-sa.

Trebuia să găsească o soluţie. în vreo două săptămâni, era convins că ar fi putut să-i găsească o cameră mai potrivită şi, între timp, va avea mai multă grijă de ea, invitând-o cât mai des la masă, asigurându-i necesarul de proteine de calitate şi de vitamine.

Cel puţin, asta îşi mărturisi, deşi în subconştient începuse să se formeze un plan care nu prea avea de-a face cu proteinele şi vitaminele, de la A până la K în minte îi apăreau fragmente de imagini, cu el şi Emily, îmbrăcaţi la patru ace, frecventând localurile cele mai bune. Se priveau în ochi, pe deasupra lumânărilor romantice, ţinându-se de mâini, se plimbau noaptea pe malul râului, beau cafeaua îmbrăţişaţi - să fi fost posibil oare? - pe canapeaua din salonul lui.

Visând acest viitor glorios, îi zâmbi, iar ea îi răspunse la fel. Ambii erau pe deplin încrezători în ceea ce le stătea în faţă.

Capitolul 6

Trecerea de la încăperile încălzite ale spitalului la umezeala pătrunzătoare şi rece a mansardei, zi după zi, era greu de suportat. Emily scrise acasă să-i trimită pantalonii tricotaţi, de lână, pulovărul gros, marinăresc, şi fusta matlasată, pe care şi-o făcuse în urmă cu nişte ani, dar pe care nu visase c-o va purta la Londra.

într-o seară friguroasă, îl găsi pe Matthew, trăgând după el un sac de cărbuni.

- M-am săturat de lampa aia nenorocită cu petrol, îi mărturisi el. în seara asta o să avem un foc adevărat.

Un foc, săltând jucăuş în vatra vechii maşini de gătit! Ochii ei străluciră de încântare. Matthew, care lăsase deja sacul pe grătarul din faţa maşinii, o urmări cu privirea - un obicei nou - şi se simţi cuprins de un torent de dorinţă, stârnit de frumuseţea şi de vioiciunea ei. îşi aminti - alt obicei recent - de Jackie, cea care-l aştepta acasă, la Sydney. Dar n-ar fi avut cum să afle, dacă el călca strâmb, nu-i aşa? în afară de asta, "ochii văd, inima cere!"

- Em, începu el - îi era cu adevărat imposibil să se stăpânească - eşti tot mai frumoasă, cu fiecare zi ce trece, ştiai?

Cu statură suplă, îmbrăcat în haina groasă din piei de oaie, se aplecă spre ea şi o cuprinse în braţe.

Acum, îşi spuse Emily, lucrurile aveau să se întâmple. O aventură sexuală cu Matthew.

Dar unde era încântarea? Lipsea cu desăvârşire. Spre dezamăgirea ei, singura reacţie cu care întâmpină îmbrăţişarea, pe care o întrevăzuse de câtva timp, fu

neplăcerea provocată de izul pieilor de oaie prost argăsite, amestecat cu mirosul de parafină şi de transpiraţie învechită. încercă să-l ignore, gândindu-se în schimb la cât de mult îi plăcea Matthew şi dorind să-l întâmpine cu un dram de pasiune. De mai multe săptămâni, Melissa o tot sfătuia să se cupleze cu el.

- De ce să n-o faci? Tot va trebui să începi cândva, iar el este vizibil atras de tine.

Desigur, nimic nu şi-ar fi dorit mai mult decât să scape o dată de virginitate. "Nu-ţi creezi nici o obligaţie", insistase Melissa. "La anul, o să plece acasă, la iubita lui australiană, aşa că n-ai să te căptuşeşti cu el pentru eternitate. Si este un tip grozav."

Acum, că lucrurile păreau să se pună în mişcare, ar fi fost absurd să dea înapoi din cauza mirosului de oaie. Oare nu avea suficientă ardoare sexuală? De ce nu era capabilă să-i răspundă şi de ce se simţea, ca să fie absolut sinceră, plictisită, când acest australian longilin o cuprinsese atât de promiţător?

Matthew găsi o explicaţie.

- Sărmana şi micuţa mea Em, eşti îngheţată. Aşteaptă puţin şi fac focul; ai să te încălzeşti imediat. Se apucă să cureţe grătarul.

Emily, din nou surprinsă, fu nevoită să-şi încleşteze maxilarul, ca să înăbuşe impulsul de a-l informa că, fie şi moartă de frig, nu era "sărmana Em" a nimănui. Auzi: sărmană şi micuţă! Scrâşni din dinţi de furie şi, ca să disipeze tensiunea acumulată, precum şi ca să-şi dea timp să hotărască ce avea de făcut cu Matthew, se apucă să aprindă nişte lumânări, răspândite prin încăperea de la demisol, cu

rolul de a amplifica lumina felinarului de afară. Strânse resturile cinei de aseară şi puse apă la încălzit pe arzătorul cu gaz. Camera continua să fie friguroasă, aşa că nu renunţă la haină, spunându-şi că, dacă nu fugea să se schimbe curând, a doua zi hainele ei urmau să miroasă cam la fel cu ale lui Matthew. Northiam probabil că ar fi dat-o afară.

Pe de altă parte, dacă se retrăgea acum, Matthew s-ar fi simţit jignit, şi-ar fi imaginat că voia să-l umilească. O voce interioară comentă acid, pe tăcute, că asta ar fi fost o soluţie splendidă, dar Emily n-o luă în seamă.

Matthew ajunsese la stadiul când nu mai era nevoie decât de un chibrit. Flăcările izbucniră, iar camera luminată suplimentar începu să pară veselă şi primitoare. în loc să se ducă să se schimbe, Emily făcu o cafea şi se ghemuiră pe jos, în faţa maşinii de gătit, ca s-o savureze.

Spre uşurarea ei, apăru unul dintre studenţi, urmat imediat de Greg şi Melissa. Curând, se desfătau toţi cu câte un nes, în faţa focului, ce prinsese în sfârşit putere. După cafea, urmă masa de seară. Greg scoase două conserve de fasole şi o pâine, unul dintre studenţi veni cu o cutie de supă, Emily contribui cu nişte ouă, iar Matthew aduse cârnăciori. Grăsimea din tigaie sfârâi, iar fumul albăstriu umplu încăperea. îşi aminti prea târziu că purta încă hainele de serviciu.

De fapt, cu timpul pierdut evitându-l pe Matthew şi discutând cu Melissa, abia după miezul nopţii ajunse să urce scările spre mansarda cea îngheţată, cu lanterna în mână. Niciodată nu fusese mai încântată de singurătate. O îngrijora acest sentiment, fiind pe jumătate ruşinată de lipsa ei de pasiune. Prea bine, deci Matthew n-o stârnea. Să însemne asta că nimeni n-ar fi fost în stare?

Preocupată de această dilemă interioară, nici nu observă imediat goliciunea camerei. Apoi îşi reveni. Unde putea fi sacul de dormit? Si valiza? Desigur, n-ar fi avut cum să dispară? îşi roti privirile împrejur, uimită.

în cameră nu se vedea decât vechiul pat de campanie, cu salteaua plină de pete. Nici urmă de sac de dormit. Până şi perna dispăruse.

Sezaţia de uimire se lupta cu frigul care începuse s-o pătrundă.

N-avea cum să rămână acolo, singură, la ora unu noaptea, deposedată de tot avutul!

Să fi fost furate? Carmel o avertizase că aşa ceva s-ar fi putut întâmpla. Acum hoţii dispăruseră cu valiza ei încuiată - tot la sfatul Carmelei. Fără îndoială, le-ar fi fost mai comod să spargă încuietoarea altundeva, în linişte. Nu mai avea nici sacul de dormit. De fapt, rămăsese doar cu hainele de pe ea, cu ce avea în geantă şi cu ce lăsase la birou, în dulăpior.

Situaţia părea de-a dreptul ridicolă. Si de necrezut. Plimbă din nou lumina lanternei prin încăpere. Doar pereţii goi - vopsiţi în culoarea merelor verzi, de către Carmel. Un pat de campanie. Nimic altceva. Nu-i rămânea decât un singur lucru de făcut. Să se întoarcă în subsolul încălzit, să le spună ce s-a petrecut Melissei şi lui Greg. Greg avea să-i facă rost de o vechitură de sac de dormit - unul pe care nu l-ar fi furat nimeni.

Cel puţin pentru seara respectivă. Mâine, va vedea ce-i de făcut.

Coborî scările, dar se opri pe ultimul palier. Auzea şoapte erotice, intime. Simţi că n-avea ce să caute acolo.

O prostie să fie atât de stânjenită. Cei doi n-aveau să se

supere, după ce vor fi aflat ce păţise. Trebuia să-i avertizeze cumva. Altfel, ar fi fost neplăcut pentru toată lumea. Deschise gura s-o strige pe Melissa, dar o închise la loc. Vorbele auzite erau atât de explicite. Se auzi un strigăt de desfătare pură, triumfător, urmat de alte scâncete ale Melissei.

Conversaţia n-avea nici o legătură cu Emily. N-ar fi trebuit s-o audă.

Aşa că, încă o dată, cum mai făcuse în prima dimineaţă petrecută acolo, cu luni în urmă, Emily se retrase. Tremurând toată, ajunse în hol.

Ce-ar fi să se repeadă la subsol, tropăind, ca o întreagă companie, astfel încât nimeni să nu fie luat prin surprindere?

Nu. îi era imposibil. Auzise deja prea mult. Va trebui să rabde de frig până la venirea zorilor.

Ei bine, ar fi supravieţuit. Nu era invalidă sau vârstnică. Avea un acoperiş deasupra capului şi doar câteva ceasuri de răbdat.

Dimineaţa, va afla ce se întâmplase şi va rezolva cumva problema.

Dar ce să facă acum?

întrezări o vagă speranţă. Poate că lucrurile ei nu fuseseră furate. Poate că cineva i le mutase în marele dormitor de la primul etaj şi uitase s-o anunţe. Asta trebuia să fie. Intrase-n panică prea iute.

Urcă la primul etaj şi pătrunse în încăperea în formă de "L" unde dormeau studenţii. Cândva servind drept salon, camera avea un şemineu cu grătar şi ferestre până jos, dând spre terasă, cu obloanele închise din cauza frigului.

Mai devreme, studenţii luaseră o lopată de tăciuni, ca să-şi aprindă propriul foc, în şemineu. Poate că vreunul era

plecat, iar ceilalţi hotărâseră s-o mute la căldură. Erau atât de aiuriţi, încât li s-ar fi potrivit de minune să uite s-o anunţe.

Focul se stinsese. Emily ezită să-şi aprindă lanterna, ca să nu-i trezească. Totuşi, o geană de lumină pătrundea prin crăpăturile obloanelor, iar ea reuşi să distingă, în obişnuitul talmeş-balmeş înconjurător, câte o formă ghemuită în fiecare pat. Mirosul era insuportabil. Nu numai de mizerie şi de trupuri nespălate, dar şi de marijuana. După trei luni, nu putea să nu recunoască izul. înţelese imediat de ce părăsiseră subsolul neaşteptat de devreme.

Lucrurile se lămuriseră. Dacă fumaseră "iarbă", nu-i mai interesase că la mansardă ea ar fi putut îngheţa. Totuşi, examină amănunţit încăperea, luminând cu lanterna fiecare colţişor, sigură că n-aveau să se trezească.

Nimic. îşi pierduse speranţa, dar continuă cercetarea în toată casa.

Verifică metodic fiecare cameră. Nimeni nu-i mutase lucrurile, ca parte a vreunui banc idiot, aşa cum sperase. Prima idee se dovedi corectă: fuseseră furate. A doua zi, Greg o să-i spună ce să facă. între timp, nu reuşea să se oprească din tremurat. Ar fi fost inutil să încerce să adoarmă direct pe saltea, învelită cu haina.

N-avea altă soluţie. Va trebui să-şi ia inima în dinţi şi să-i deranjeze pe Greg şi pe Melissa.

Pe holul de la parter, se opri din nou, descurajată în faţa ultimului rând de trepte, neconvenindu-i să apeleze la cei doi.

Apoi, în minte-i apăru alt chip. Matthew.

Afară, în rulotă.

Pretindea, în faţa celor de la Academia de Stiinţe Economice şi de la primărie, că locuieşte la nr. 4. Dar nici prin cap nu-i trecea să-şi petreacă vreo noapte acolo. Rulota era

nu numai mijloc de locomoţie, ci şi depozit, birou, sufragerie şi dormitor.

Emily deschise uşa de la intrare şi privi spre rulota parcată în faţă. Ce simplu ar fi fost să intre în ea, iar Matthew cu siguranţă n-ar fi fost deranjat. Ba dimpotrivă, ar fi primit-o cu braţele deschise. Nu încăpea discuţie.

Capitolul 1

Nenorocirea era că nu-şi dorea, nici acum şi nici altădată, ca Matthew s-o primească "cu braţele deschise".

Nu căuta decât un loc unde să poată dormi, nu o aventură cu un australian sexy şi cu atât mai puţin o noapte de amor petrecută în rulotă. Poate că era frigidă, lipsită de libido, sau cum i-o mai zice. Dar la momentul acela, nu tânjea decât după un culcuş, undeva la căldură, de preferat cu cearşafuri curate. Atât şi nimic mai mult. Cel mai bine s-ar fi potrivit tipul de încăpere dispreţuit, pare-se, de toată lumea, în afară de Carmel, cu încălzire centrală, mochetată şi o baie alăturată, dotată cu un duş cu apă fierbinte.

Picioarele ei descoperiseră răspunsul primele. O purtară singure pe treptele de la intrare, în direcţia opusă rulotei, spre casa unde locuia James. Picioarele acelea n-aveau decât să-şi impună viziunea proprie asupra destinaţiei şi s-o ducă până la uşa lui James, dar mâinile, mult mai disciplinate, refuzară să atingă soneria, în ciuda dorinţelor primordiale ale vietăţii oropsite ce se ascundea în ea.

Emily, adică adulta Emily, obosită, dar refuzând să renunţe la prospăt câştigata independenţă, îşi impuse opiniile în faţa acelor picioare încăpăţânate, convingându-le să meargă mai departe. Ştia ce avea de făcut. Va opri un taxi, va traversa Londra şi-şi va petrece restul nopţii în apartamentul de lux din Knightsbridge. Simplu. De ce naiba nu se gândise mai devreme la soluţia asta?

Locul cel mai potrivit să găsească un taxi, la ora aceea, era spitalul.

Portarul o să-i dea numărul de telefon al unei companii şi nici măcar nu va considera ciudată cererea - o să creadă că

venea de la o petrecere.

Porni mai hotărâtă spre intrarea luminată, care, chiar dacă nu rivaliza cu Picadilly Circus la oră de vârf, era totuşi destul de animată.

Scăpată de singurătate, simţindu-se din nou parte a acelui uriaş angrenaj, ca atunci când era de serviciu, Emily îşi regăsi încrederea în forţele proprii. Mintea începu să-i funcţioneze raţional. Din punctul ei de vedere, soluţia era perfectă, dar ce ar fi putut să le spună menajerei şi dădacei? Cum să le explice că, după ce fusese deposedată de tot ce avea - de conţinutul noului apartament -cum etichetase Melissa cămăruţa de la mansardă-, procurat cu ajutorul soră-si - şi fără s-o întrebe, venise singură, cu un taxi, la trei dimineaţa, lăsându-şi sora adormită în miticul "apartament"?

Emily ştia sigur ce şi-ar fi închipuit. Si ar fi avut perfectă dreptate.

Ar fi dat-o de gol pe Melissa.

Picioarele ei atotştiutoare îi săriră iar în ajutor, trecură pe lângă cabina portarului şi o luară pe coridorul ce ducea la departamentul cardio-toracic. Desigur, ăsta era răspunsul. Putea să se strecoare în propriul birou. Acolo era cald, s-ar fi dezgheţat rapid, ar fi putut chiar să aţipească într-un scaun şi apoi ar fi mers la cantină, pentru un mic dejun foarte matinal, s-ar fi spălat şi s-ar fi aranjat, astfel încât să se prezinte civilizat la o nouă zi de muncă.

Dacă ar fi venit cineva - să zicem, o asistentă, sau vreunul dintre stagiari - să lase un mesaj, sau să aducă o înregistrare, va pretinde că şi-a uitat stiloul, sau fardurile. De ce le căuta la ora trei dimineaţa, n-ar fi fost treaba lor. Iar dacă erau în tura de noapte, probabil că nici n-ar fi observat cât era ceasul.

Apăsă clanţa şi intră.

Aşezat la biroul lui Wendy, vorbind la microfonul casetofonului, era James. De fapt, fusese chemat la un pacient aflat în Terapie Intensivă şi, aşteptând ca tratamentul să-şi facă efect, trecuse pe la birou, să-şi mai rezolve o parte din impresionanta corespondenţă. Se opri la mijlocul frazei.

- Ce-i cu tine?

- Am venit să-mi caut stiloul, răspunse ea neconvingător.

- Stiloul de la bunica, bănuiesc, se arătă el sardonic, deşi se simţea furios. Ce naiba îşi închipuia Em că face, hoinărind prin spital, în plină noapte, cu scuze aiurite? La asta trebuia să se aştepte cel care o lăsase să stea printre neisprăviţi.

Glasul tăios şi privirea lui posomorâtă o dădură gata. Luptându-se cu tremurul din voce, murmură că-i părea foarte rău, dar că-i ajungea.

- Sunt la capătul puterilor. înghiţi în sec şi, spre propria disperare, simţi că lacrimile încep să i se rostogolească pe obraji.

Se simţi cuprinsă de braţele lui James şi fără să înţeleagă cum, se trezi stând pe genunchii lui şi udându-i cămaşa cu lacrimi. Aproape imediat, se simţi mult mai bine, îşi îndepărtă părul din ochi şi începu să explice, rezonabil de coerent, tot ce se petrecuse.

Lăsă la o parte evenimentele dintre coborârea spre subsol, după descoperirea hoţiei, şi momentul în care ajunsese la Central. James putea să-şi închipuie şi singur, destul de bine, dar se mulţumi să spună:

- N-are rost să mai discutăm aici. Să mergem la mine.

Ieşiră din incinta spitalului, ocoliră piaţa şi urcară în

apartamentul lui. O aşează pe sofa, porni la maximum caloriferul electric şi-i aduse un pahar mare de coniac.

- Va trebui să-ţi petreci aici restul nopţii, declară el. Mâine, am să-ţi găsesc unde să stai. Dacă Wendy n-ar fi în concediu şi n-aş şti că Sara, lăsată singură, ar bramburi tot biroul, te-aş împacheta şi te-aş trimite acasă, în Herefordshire.

Era prea mult. Emily îşi adună forţele şi replică:

- Ba n-ai s-o faci, se oţărî ea, cu bărbia ridicată şi priviri îndărătnice.

Pe neaşteptate, el zâmbi afectuos.

- N-ai să renunţi niciodată, nu-i aşa?

Zâmbetul şi tandreţea din glasul lui îi încălziră inima, aşa că răspunse cu aceeaşi monedă, iar James îşi pierdu respiraţia.

- Nu mă duc acasă, reluă ea, vocea oscilându-i între râs şi o nouă criză de suspine. Si n-am să primesc asemenea ordin de la nici un bărbat misogin. Si cu asta am încheiat. înghiţi o porţie sănătoasă de coniac, se înecă şi bâjbâi după o batistă, tuşind şi sufocându-se.

James îi întinse obiectul căutat şi-i zâmbi din nou. Ochii lui de un albastru pal erau blândeţea întruchipată, iar fierbinţeala care i se răspândise în trup reuşi cumva s-o scape de tensiunea ce-i strânsese stomacul. Se relaxă, se sprijini de spătarul canapelei, zâmbindu-i şi ea, cu încredere absolută.

-Ascultă-mă, Em, reluă el cu blândeţe. îi luase mâna, iar ea se simţi tot mai liniştită. îşi sprijini capul de umărul lui. James avea să se ocupe de toate şi nu trebuia decât să-l lase. Pentru eternitate, chiar. Săptămâna viitoare, continuă el, Wendy se întoarce. Atunci, ea şi Sara se vor descurca la birou, iar tu ai putea pleca acasă, până-ţi găsesc o locuinţă

rezonabilă.

în clipa aceea, nu-şi dorea nimic mai mult decât să accepte, doar ca să-i facă plăcere. Ar fi fost în stare de orice ca să poată rămâne acolo, protejată şi răsfăţată. Dar în loc de asta, inspiră adânc şi spuse:

- Nu. Rămân în Londra. Ultima propoziţie îi solicită toată rezerva de energie.

- Mai vorbim mâine, propuse el. O simţea tremurând lipită de umărul lui, scuturată de spasme nervoase. Socul pierderii suferite şi al ceasurilor de singurătate nu-i trecuse încă, aşa că o cuprinse în braţe, cum ar fi procedat cu un copilaş, într-o rezervă, îi netezi părul şi o bătu uşor pe spate, murmurând vorbe drăgăstoase, nişte nimicuri încurajatoare. Ţinând-o în braţe, continuă să repete că toate se vor rezolva, că nu mai avea de ce să se teamă. Era o reacţie automată din partea lui - după toate cele, anii de practică spitalicească îi furnizaseră nenumărate ocazii de a exersa respectiva atitudine. Dar exclusiv pentru ea, James adăugase iubire şi, deşi nu-i spusese nimic, ea pricepu, aşa că se relaxă în sfârşit. Lipită de pieptul lui, ascultându-i bătăile constante ale inimii, se simţi purtată pe val spre o insulă de siguranţă şi pace.

Habar n-avea cât de precară era acea linişte.

Poate că James o tratase la început ca pe o copilă, dar ea nu mai era, iar trupul lui pricepuse asta. James se ridică în picioare.

- M-ai bine te-ai culca.

- Da, aprobă ea vag, încălzită, somnoroasă, mulţumită şi reală, ca un fruct numai bun de cules.

- O baie te-ar scăpa sigur de frig. îi arătă unde era baia, oprindu-se lângă un dulap suspendat, de unde scoase

prosoape şi aşternuturi.

Ea îl urmă ascultătoare. James deschise uşa micuţei camere de oaspeţi.

- Crezi că ai să te descurci singură? Trebuie să mă întorc la Terapie Intensivă.

- Da, aprobă ea somnoroasă.

O sărută şi se făcu nevăzut. Emily intră în baie ca prin vis, şi dădu drumul la apă. Nori de abur se ridicară, iar ea urmări fenomenul aprobator. Exact cum îşi imaginase. îşi aduse paharul de coniac pe jumătate plin. Din cauza extenuării şi a alcoolului, se simţea parcă ar fi plutit şi intră în cadă, zâmbind ca pentru sine. Fiecare norişor părea tivit cu argint. Pierduse tot ce poseda, dar reuşise cumva să aterizeze într-o baie fierbinte, în apartamentul lui James, cu o porţie generoasă de coniac. Pe deasupra, James o sărutase, nu fusese atât de năucită să nu observe. Ceva se schimbase între ei.

Relaţia dintre ei se îmbogăţise cu ceva nou şi important. Acum era prea somnoroasă să mai analizeze ce anume, dar mâine o să-şi dea seama.

Totuşi, a doua zi, reveniră de unde plecaseră.

- în week-end, am să-mi iau o zi liberă şi am să te conduc acasă, o anunţă James, la cafea, purtându-se ca un unchi mai în vârstă. Ai să le explici părinţilor ce s-a întâmplat şi veţi stabili împreună dacă are rost să te întorci la Central, iar dacă da, unde vei locui. Nu poţi să continui cum ai început.

- Nu mă duc acasă, se încăpăţână Emily. Nodul din stomac apăruse iar. Putea s-o oblige? Nici gând. Nu vreau, dar nici n-aş putea, ştii foarte bine.

- O să se descurce şi în lipsa ta. Au mai făcut-o.

Dar n-au să mai fie nevoite, dacă ţinea de ea.

- Nu plec, repetă ea. Doar nu te aştepţi să renunţ, să dau fuga la poalele mamei, ca un copil răzgâiat, pentru simplul motiv că mi s-au furat câteva obiecte.

- Din punctul ăsta de vedere, recunoscu el, lucrurile nu mai par atât de simple. Atunci, va trebui să te întorci în Knightsbridge şi cu asta basta.

- Ah, imposibil. Melissa. nu cred, adică. Era pe nisipuri mişcătoare, aşa că se bucură de soneria telefonului. Când termină conversaţia, Emily era deja gata de plecare, aşa că nu mai avu ocazia să ceară lămuriri. în schimb, insistă ca ea să se întoarcă la cină.

La birou, îşi mirosi hainele cu teamă şi, îndată ce Sara îşi făcu apariţia, o rugă:

- Ce părere ai? Nu-i aşa că-i groaznic? Am un iz de prăjeală, nu-i aşa?

Sara, imaculată, cu o haină verde-oliv peste bluza albă, pe gât,
purtând pantofii de piele pentru care Emily o invidia, făcu ce i se ceruse.

- Parcă simt ceva, recunoscu ea.

Emily începu să-i toarne povestea, dar fu întreruptă de telefon şi, când termină, Sara bătea deja la maşină una din înregistrările lui James.

- Nu mă pot opri, îşi ceru ea scuze. Vrea s-o semneze imediat ce termină rondul de dimineaţă. O să-mi povesteşti mai târziu. N-ai putea să te duci după corespondenţă?

în pauza de prânz, Emily dădu o fugă până la nr. 5, cu ideea de a-l prinde pe Greg şi a-i spune ce se petrecuse cu o seară în urmă. Apoi fugi înapoi şi o găsi pe Sara căptuşită cu o nouă tranşă de înregistrări, aduse de Mark. Abia la ceai găsi

momentul să-i povestească despre furt.

- Adică, ţi-au luat tot?

Emily aprobă din cap.

- Si ce ai de gând să faci? Cum stai cu banii?

Emily se strâmbă.

- Nu poţi împrumuta de la soră-ta?

- Nu vreau.

Ar fi vrut să continue, dar telefonul începu să sune din nou. Ziua se sfârşi înainte de a reuşi să decidă ceva.

- îmi pare teribil de rău, Em, dar trebuie s-o şterg, spuse Sara. Mă întâlnesc cu Bill. Să ştii că acum se simte mai tare - probabil că mirosul a fost amplificat de căldură. Mulţumesc cerului că Northiam nu şi-a arătat mutra pe aici. Uite ce-i, am să-ţi împrumut câte ceva, mâine. O fustă mini veche, sau altele asemănătoare, care să nu lase să se vadă diferenţa dintre noi - sunt prăjină, iar tu eşti mignonă.

- Eşti un înger. Aş putea s-o sun pe mama, s-o rog să-mi trimită câteva din vechiturile ei.

- Dacă lucrurile mele n-ar fi atât de lungi, ţi-aş putea împrumuta câte ceva. Doamne, trebuie să fug, sau Bill o să-şi iasă din pepeni. Apropo, sper c-ai reclamat la poliţie?

- N-am făcut-o. Simţea stânjeneală. La prânz, când am vorbit cu Greg, zicea că.

- Nu fi fraieră, Em. Sigur că trebuie să reclami. Am şters-o. întreabă-l pe James. O să te îndrume.

într-adevăr, Emily se aşteptase la o astfel de reacţie. Când se întâlniră pentru cină, James se arătă şocat că nu anunţase poliţia încă şi se oferi s-o însoţească imediat la secţie.

- înainte de masă, adăugă el hotărât.

- Ah, nu James, protestă Emily. Am vorbit cu Greg şi zicea

că.

James scăpă un blestem şi-i spuse care era părerea lui despre Greg.

- Dar, James.

- N-are nici o legătură cu el. Lucrurile tale au dispărut, nu ale lui. Haide.

- Nu pot. Cu adevărat, nu pot. I-am promis lui Greg.

- Ce i-ai promis?

- Crede că o să afle de la copii cine mi-a şterpelit valiza - chiar şi el e sigur că a fost mâna unuia dintre ei. Zicea că - îşi dădea seama care va fi efectul asupra lui James, aşa că formulă cu grijă - oricine ar fi, este mai tulburat decât credea şi că va avea nevoie de foarte multă atenţie.

James nu blestemă din nou, aşa cum se aşteptase Emily. Rămase fără cuvinte, scuturat de râs şi, într-un târziu, se mulţumi să declare:

- E nebun de legat! atâta tot. Complet zănatic.

- Are un motiv cât se poate de serios să nu dorească amestecul poliţiei, se simţi ea obligată să adauge. După el, Consiliul Municipal abia aşteaptă să găsească o scuză pentru a închide adăpostul. Lucrurile s-ar înrăutăţi pentru William, faţă de care Greg are deja mustrări de conştiinţă, că-l părăseşte cu toate pe.

- Si ca să-şi uşureze propria conştiinţă, propune ca tu să pierzi tot ce aveai fără să protestezi? Păcat pentru el, Em. A venit vremea să înfrunte consecinţele propriilor acţiuni. Expresia i se schimbă. Foarte bine, dragă, n-ai de ce să te amărăşti. O să-l lăsăm să scape, dacă aşa ai să te simţi mai bine. O sărută şi o strânse la piept o clipă, care trecu înainte ca ea să apuce să înţeleagă ce se petrecea. Em, spuse el din

senin, pronunţând cuvintele rar şi apăsat, ceea ce ţi se întâmplă are foarte multă importanţă pentru mine. Să nu uiţi, bine?

De parcă ar fi putut. Conta pentru James. Se delectă cu declaraţia aceea. Stia că-i va păstra vorbele în memorie pentru totdeauna, aşa că nu-i răspunse. Oricum, nu-i trecuse prin minte că el ar fi aşteptat aşa ceva.

-Aşa că, reluă el, după o scurtă pauză, nu te vârî în chestii riscante, bine?

- Ce fel de riscuri, pentru numele lui Dumnezeu? se arătă ea uimită.

- Cum ar fi locuitul în dărăpănătura aia, explică el morocănos. Totuşi, trebuie să admit că reclamaţia nu ţi-ar da mari şanse să-ţi primeşti lucrurile înapoi. Aşa că hai să punem punct şi să mergem la masă, ce zici?

-Ah, James, ar fi minunat. Să uităm totă tărăşenia şi.

-Cu o singură condiţie. Vreau să-mi promiţi că, orice s-ar întâmpla, n-ai să mai petreci nici o noapte în casa aia.

Emily începu să protesteze, dar el o ignoră.

- Astă-seară, te vei întoarce în Knightsbridge, ne-am înţeles? Pe urmă, am să-ţi găsesc ceva pe aici.

- Tu?. Aici?. Mie? se precipită ea incoerent, repezindu-se să-l îmbrăţişeze. Când?

- Peste câteva zile. Am să găsesc o soluţie. Ar fi trebuit să mă gândesc mai de mult.

- O, nu. Era normal să mă descurc singură.

-Atunci, aşa rămâne, ai să te întorci la Knightsbridge şi ai să rămâi acolo până-ţi găsesc altceva.

- Nu ştiu ce va zice Melissa.

- Am să vorbesc cu ea, închise el subiectul. Acum, hai să mâncăm.

îl urmă la parter şi ieşiră în piaţă. De astă dată, mâinile ei fură cele
ce păreau să aibă voinţă proprie, agăţându-se de braţul lui James, ca de un colac de salvare. Cum rămânea cu dorinţa ei de independenţă?

Ajunseră la Giovanni, vizavi de spital, locul unde hotărâse el că urmau să cineze. Omisese să-i ceară asentimentul, dar ea se aşeză supusă şi aşteptă ca el să comande de mâncare, fără să scoată vreun murmur. Farfurii pline cu paste şi câte un bol de brânză fură aşezate în faţa lor, urmate de friptură de viţel în sos de ciuperci şi ardei, cu garnitură de cartofi noi şi dovlecei. Băură un Chianti alb, frapat, după care James ceru o porţie de camembert, în vreme ce Emily, sătulă şi începând să simtă o ameţeală plăcută - cu o noapte în urmă nu avusese parte decât de patru ore de somn - ciuguli o îngheţată cu aromă de lămâie.

James refuză în numele amândurora cafeaua şi o invită la maşină. Conduse până la podul Knightsbridge şi opri în faţa clădirii Oriel. Am să vin până sus, spuse el. Vreau să schimb câteva cuvinte cu soră-ta.

Mână in mână, urmăriţi de privirea insistentă a paznicului de noapte - care a doua zi urma să-i povestească întâmplarea Annei, la o ceaşcă de ceai - traversară holul mochetat şi plin de plante ornamentale şi intrară în liftul silenţios. Emily îl conduse în apartament, unde fură întâmpinaţi de miros de mâncare italiană şi de parfumul de mosc al Melissei.

- Să te culci devreme, zise James, pe un ton enervat. Dormi din picioare, drăguţo. O aşeză pe direcţia dormitorului

şi o lovi uşor peste fund. Destinaţia pat!

Emily, care sperase o eventuală nouă sărutare, pe care, de astă dată, ar fi fost pregătită s-o întâmpine cum se cuvine, se trezi retrogradată iar la statutul de soră mai mică a Melissei, spre totala ei neplăcere.

- Noapte bună, îi ură ea morocănoasă, târşâindu-şi picioarele de-a lungul holului.

James o privi până dispăru în dormitor, scutură din cap şi porni în căutarea Melissei.

O găsi lungită pe canapea, purtând obişnuiţii şalvari şi o tunică transparentă, răsfoind paginile revistei Vogue, în sunetul unei muzici liniştitoare, ce izvora din boxe. încântată să-l vadă, arboră cel mai fascinant zâmbet, se întinse sinuos şi lovi cu palma pernele canapelei, invitându-l să ia loc. James alese un scaun.

- Vreau să discutăm foarte serios, începu el hotărât.

Melissa se simţea încântată. Oare, după atâţia ani, o iubea încă? Oare tânjea după ea cu acea intensitate insuportabilă, încât să accepte ideea de a-l înşela pe Andrew?

- Spune-mi îndată, scumpule, ce s-a întâmplat? se interesă ea.

- Despre Em.

- Em? îşi abandonă instantaneu poza şi sări în picioare. Ce-a făcut Em? întrebă iritată.

- întrebare este: "ce ai făcut tu?" rectifică el sever.

- Eu? N-am făcut nimic. Melissa era sincer uimită.

- Ah, pentru numele Domnului, Melissa, măcar o dată, încearcă să deschizi ochii ăia mari şi să observi şi ceea ce se petrece împrejurul tău. Te-ai folosit de Em, iar chestia asta trebuie să înceteze.

Din acest moment.

Andrew îi adusese aceeaşi acuzaţie şi nu o singură dată, deşi se referea la obiceiul ei de a o pune pe Em să stea cu copilul seara, sau în zilele libere ale Joanei. Dar ce legătură avea asta cu James?

El remarcă expresia ei nelămurită.

- I-ai sugerat să se mute în blestemata aia de casă mizerabilă din piaţa St Anne.

- Dar James, nu făcea altceva decât să-şi piardă vremea cu drumurile spre spital şi înapoi. O situaţie foarte neplăcută şi am crezut că.

- Gogoşi. Ai obligat-o să se mute acolo fiindcă îţi convenea. îţi furniza un alibi pentru întâlnirile cu imbecilul ăla de Greg - aşa că nu mai încerca să-mi jigneşti capacitatea de înţelege.

- Eşti gelos, constată Melissa, mulţumită, revenindu-i încrederea în sine.

- Nu-s gelos. Sunt mânios. Cum poţi fi atât de iresponsabilă? Nu pricep. Nu înţelegi că dărăpănătura aia nu este doar îngheţată, ci şi absolut neigienică, cap sec? Si umedă, pe deasupra, iar tu n-ai nici un merit în faptul că Em n-a contractat încă o bronşită. în afară de asta, nu este locul potrivit pentru o fată ca ea. O să-ţi povestească singură ce s-a petrecut aseară.

- Aseară? Dar eram acolo şi.

- Si nici prin cap nu ţi-a dat că s-ar fi întâmplat ceva. într-adevăr. Asta şi voiam să spun. Fii atentă, Melissa. Emily nu mai are ce căuta acolo. Ai auzit? Va dormi aici, până reuşesc să-i găsesc ceva convenabil, pe lângă Central. Ce faci cu Greg este treaba voastră, dar dacă aflu că Em a ajuns iar la nr. 4,

am să ştiu că nu mă pot bizui pe tine şi am să discut problema cu Andrew. Desigur, nu-mi doresc să se ajungă acolo, dar am s-o fac dacă n-am încotro. Te-ai prins?

Melisa pricepuse.

- Aşa că, ai grijă ca Em să nu mai treacă pragul acelei magherniţe, bine?

- Dragule, eşti îngrozitor de incorect, protestă Melissa. Dar dacă zici că nu-i face bine, desigur, am să fac tot ce pot să nu mai ajungă la nr. 4. Dacă te preocupă aşa mult soarta ei, nu-nţeleg de ce n-ai spus nimic până acum.

Deşi n-o spuseră explicit, ambii ştiau foarte bine că James îşi impusese punctul de vedere.

Totuşi, după cum decurseră lucrurile, Emily rămase în Knightsbridge mai puţin de o săptămână. După numai două zile, ajungând la slujbă, găsi pe masă un bilet de la James. Se informase şi aflase că asistenta Barbie Henderson, de la sala de operaţii, putea să-i cedeze o cameră, în apartamentul ei de la nr. 38. Emily trebuia s-o sune ca să afle când ar fi putut să vadă încăperea.

Telefon' imediat, iar Barbie Henderson o invită să viziteze apartamentul în pauza de prânz.

Barbie era o brunetă de treizeci şi ceva de ani, al cărei chip exprima bunătate şi o dispoziţie veselă. Apartamentul de la mansardă, cu tavanul lui înclinat şi cu ferestre dând spre piaţă, era încântător. Avea perdeluţe de pânză vărgată, alb şi castaniu, rogojini pe jos, scaune confortabile şi mobilă puţină, din lemn natur. O locuinţă de ţară, plasată în mijlocul oraşului. Camera pe care i-o oferise lui Emily era mobilată şi aranjată la fel. Patul era acoperit cu o cuvertură înflorată, iar pereţii aveau nuanţa scorţişoarei. Emily fu cucerită imediat, iar seara, când se întâlni cu James, putu să-i împărtăşească noutatea că

urma să se mute duminică după-amiază.

Capitolul 8

Imposibil să păstrezi secrete la Central. Chiar înainte de a se muta cu Barbie, la nr. 38, în piaţa St. Anne, zvonul s-a răspândit prin spital. James aranjase ca tânăra Em să locuiască împreună cu asistenta sălii de operaţii. Ce putea să însemne asta? Să fi fost primul pas pe drumul spre o ceremonie matrimonială?

în secţia cardio-toracică, cu toate că şef era Northiam - bârfit, glumindu-se pe tema lui, dar temut mai mult decât urgia lui Dumnezeu - James era cel care conducea de fapt, toată lumea se pusese de acord. Si întrucât erau fascinaţi de vieţile private ale celorlalţi, James şi Emily alimentară bârfa locală, la fel cum o făcuseră înainte Northiam şi Felicity

Căsătoria lui Northiam, desigur, fusese subiect de interes unanim cu mult înainte de înfăptuire, iar acum, unele noutăţi o aduseseră iar sub lupă. Să fi fost deja condamnată? Se aflase că Northiam consultase un agent imobiliar. Vizionase, se spunea, o serie de apartamente din Harley Street. Fusese auzit la telefon, vorbind despre încălzirea centrală, despre geamuri duble termoizolatoare, interesându-se de existenţa unui restaurant în apropiere şi programând vizite în alte blocuri. Câţiva dintre cei ce lucrau în sala de operaţii povesteau că le spusese că se duce să vadă un apartament, pe strada Harley şi că, pe urmă, o să-i reîntâlnească la rezerve.

Nu toţi acceptau ideea că vânătoarea după un apartament de serviciu ar fi semnalat neapărat o iminentă ruptură a mariajului. O altă "şcoală de gândire" susţinea că Northiam caută de fapt un apartament în care să pună pe picioare un cabinet particular - consecinţă, susţineau aceştia, a

conflictului cu administraţia, pe tema pacemakerelor.

James venise cu altă teorie, pe care toată lumea o considera mult prea "benignă", luând în considerare faprele. Nu conta că James căpătase respectiva explicaţie chiar de la Northiam. Destui credeau că era doar o nouă stratagemă, specifică bătrânului Northiam, menită să arunce praf în ochii personalului care-şi imagina că-i poate citi intenţiile. Northiam pretindea că avusese senzaţia că Felicity era prea intens solicitată. Cariera şi gospodăria deveniseră prea împovărătoare pentru ea. Aşa că hotărâseră să renunţe la casă şi să se mute într-un apartament, îndată ce vor reuşi să găsească unul potrivit.

Inutil de menţionat, această explicaţie simplă, lipsită de strălucire, nu convinsese pe nimeni, cu excepţia lui James.

Oricum, dacă mariajul lor s-ar fi aflat pe marginea prăpastiei, acest lucru nu fusese vizibil de Crăciun. Northiam şi Felicity organizaseră obişnuita lor petrecere monstru, în casa din St. John's Wood, pentru jumătate din personalul spitalului. La sfatul Sarei, Emily îşi cumpărase o rochie nouă, pe bej, drapată în cute ample.

- Tot Yuki? se interesă Felicity, ea însăşi răpitoare într-o rochie galbenă vaporoasă.

- "Marks & Spencer", zise Emily. Si de data asta, nu-i de împrumut.

- Splendidă. Trebuie să trec şi eu pe acolo, într-o pauză de masă.

Totuşi, la petrecerea dată de Andrew şi Melissa, Emily îşi ţinu gura
cu privire la proveniența noii ei achiziţii. îşi dăduse seama că nici unul dintre ei nu s-ar fi bucurat excesiv dacă s-ar fi apucat

să se laude cu locurile de unde-si făcea cumpărăturile, în faţa musafirilor simandicosi.

Si Barbie organiză o petrecere în mansarda lor, unde se adunară o mulţime de chirurgi, anestezisti si asistente de la chirurgie generală. Peste alte două zile, James invită acasă pe toţi angajaţii secţiei. Veniră la rând petrecerile dansante ale surorilor de caritate si ale studenţilor, precum si o sindrofie inopinată începută la King Head si terminată, după ora închiderii, în apartamentul lui James.

La toate aceste întâlniri, două subiecte monopolizaseră discuţiile. Despre primul Emily stia, însă cel de-al doilea îi rămăsese complet străin. Unul se referea la iminenta dezmembrare a mariajului lui Northiam, iar celălalt sugera la fel de iminenta pierdere a virginităţii lui Emily, în favoarea lui James.

Ignorând previziunile, care ar fi înveselit-o grozav, Emily plecă în vacanţa de Crăciun, după ce-i smulse lui James promisiunea că o să vină la Wistaria Lodge pe 26 decembrie, de ziua cadourilor. Ea luă trenul, cu Barnaby, ducându-l la bunici cu două zile înaintea Crăciunului, în vreme ce Melissa si Andrew urmau să vină cu maşina, în Ajun, după ce el se întorcea de la Zürich.

Valerie Goring era încântată să-i primească mai devreme. Fu mai puţin fericită de aspectul lui Emily.

- Stii ce, i se adresă ea soţului, păcătoasa de Melissa nu s-a ocupat deloc de ea. N-ar fi fost cine stie ce - are o groază de lucruri în apartamentul ăla urias. Nu trebuia decât să se uite din când în când după soră-sa, să aibă grijă să mănânce ca lumea, să doarmă suficient. Si în mod clar, n-a făcut nimic. A slăbit prea mult.

- A scăpat doar de surplus. Si-i stă bine, replică bărbatul.

- ... si are cearcăne adânci.

- O îmbunătăţire majoră a aspectului ei. Devine o adevărată frumuseţe, concluzionă Charles Goring. Dacă o s-o asalteze toţi, la
Central, nu m-aş mira deloc. Prea multă vreme pierdută cu tinerii, asta este cauza cearcănelor. Fluieră admirativ.

- Nu-ţi pasă că sărmana copilă a suferit de foame, că-i extenuată şi nedormită, constată Valerie cu dezgust. Toate astea n-au nici o însemnătate pentru tine, atâta timp cât devine mai atrăgătoare.

- O să-i cam joace pe bărbaţi, reluă tatăl ideea.

"Ar trebui să ştii cum merg lucrurile", îşi spuse Valerie, resemnată. Cu douăzeci de ani în urmă, fusese secretara lui Charles Goring pe vremea când mama Melissei, Chloe, îl jucase pe degete, pentru ca până la urmă să-l părăsească. Valerie, care îl iubea de multă vreme şi urmărise destrămarea mariajului cu un amestec de suferinţă şi speranţă, n-o iertase niciodată pe Chloe pentru necazurile provocate tânărului medic.

Cu ocazia Crăciunului, Melissa îşi vopsise buclele în argintiu şi adoptase o ţinută specifică anilor '20, din lurex argintiu croşetat, cu aspect fluid, care-i scotea în evidenţă înălţimea şi supleţea, garnisită cu un lanţ, tot de argint, de care spânzura un ametist aproape brut - cadou de la Andrew. Toţi cei prezenţi erau complet eclipsaţi, părând nesemnificativi. Privind-o, tatăl şi-o aminti pe Chloe şi îşi goli paharul de şampanie - adusă de înstăritul ginere - cu senzaţii amestecate.

Melissa fremăta toată. îi informă că Andrew plătise arvuna

pentru o cabană din Elveţia şi plănuiseră să serbeze acolo Anul Nou.

- S-ar putea să locuim acolo cam jumătate de an, destăinui ea familiei căzute-n admiraţie. I-ar fi mai uşor lui Andrew să ajungă la Zürich, decât de la Londra.

- Fabulos, se extazie Emily.

- Si ne-am decis că a venit vremea să completăm familia, adăugă Melissa degajat.

- într-adevăr, întări Andrew. Barnaby a început să cam întreacă măsura. Ciufuli afectuos părul brunet al fiului. Are nevoie de fraţi şi surori.

- Vrem să mai avem doi copii, declară Melissa pe un ton visător, învăluindu-l pe Barnaby cu o privire plină de iubire părintească.

- Dar cum rămâne cu.? Emily era uimită, dar se opri la vreme. Dintre cei aflaţi la masă, nimeni nu ştia măcar de existenţa lui Greg.

Discuţia continuă împrejurul ei, pe subiecte liniştite, cum ar fi climatul Elveţiei, mijloacele de comunicare, schiatul iarna, pajiştile alpine pe timp de vară, aerul curat şi mâncarea sănătoasă, curăţenia şi confortul.

Doar Charles Goring pricepu că cineva trebuise mituit şi se întrebă dacă el ar fi fost capabil să se descurce la fel, cu Chloe. Numai că, în acest caz ar fi pierdut-o pe Valerie, o a doua căsătorie mult mai sănătoasă, şi pe Em. Scumpa Em, preferata lui, în secret. îşi goli paharul, constatând că prefera viaţa aşa cum decursese în realitate.

Pe 26 decembrie, dimineaţa, Emily admira stratul de nea care învelise colinele şi acoperise grădina. Cerul era curat - îşi zise că nu era probabil să mai ningă - soarele se strecura printre crengile copacilor, reflectându-se în cristalele de zăpadă şi dând senzaţia unor umbre albăstrii pe pajiştea albă. Altădată, ochii lui Emily ar fi fost încântaţi să urmărească frumuseţea aceea aproape magică. Acum însă, gândul îi zburase la James. Oare zăpada îl va împiedica să apară? Oare nu va auzi sunetul telefonului, iar la celălalt capăt, James n-o va anunţa că n-are cum să rişte să vină şi să fie prins de altă nionsoare, când era de serviciu la Central după miezul nopţii? Cu privirea pierdută printre ţurţurii ca din poveste, printre copacii încărcaţi de nea şi colinele albite, acasă, în mijlocul familiei, Emily se simţea neaşteptat de singură. în lipsa lui

James, lumea părea pustie. Pricepuse asta încă din noaptea aceea, când lucrurile îi fuseseră furate şi dăduse peste el la birou. Dar sentimentul era din ce în ce mai intens. Figura lui obosită şi lipsită de pretenţii îi popula în secret visele şi dădea un scop zilelor. Nu-şi dorea decât să simtă alături masivitatea lui liniştitoare, să-i fie preocupare şi mângâiere permanentă. Când el se afla aproape, Emily era fericită şi mulţumită. Dar şi tulburată. Mai mult, uitase cu totul temerile că ar fi putut fi frigidă.

în acea clipă, iţindu-şi încetişor caroseria pe drumul înzăpezit de ţară, apăru o maşină.

James! Jaguarul se înscrise pe aleea ce ducea la casă şi parcă lângă bătrânul Rover al tatei.

Uitând de orice şi de oricine altcineva, simţind numai o tulburare încântătoare, datorată prezenţei lui, Emily coborî în fugă, traversă holul şi ieşi în aerul îngheţat al dimineţii, aruncându-se-n braţe.

James era la fel de emoţionat.

Tot drumul, se luptase cu o voie bună tinerească, iar când intrase pe aleea ce ducea la Wistaria Lodge, inima începuse să-i bată nebuneşte, ca a unui adolescent. O prinse în braţe, fu sărutat pe ambii obraji şi, înainte de a se putea reţine, o sărută şi el - nu doar pe obraji. O strânse la piept, aşa cum tânjea de atâta vreme. Amândoi erau cuprinşi de încântare şi începură să priceapă că ceea ce se întâmpla cu ei nu putea fi decât iubire împărtăşită.

Dintr-o dată, deveni cel mai grozav Crăciun din viaţa ei - chiar dacă, din nefericire, se termină aproape înainte de a fi început. Fiindcă nu numai că James o anunţă că nu putea rămâne la cină, dar ajunsese chiar înainte de cocteilul

organizat de asociaţia medicilor locali, iar Emily descoperi că medicina i-l putea răpi la Wistaria Lodge, la fel de bine ca şi la Central.

Practicienii locali şi chirurgul de la Roial Infirmary îl năpădiră ca într-o grămadă organizată de rugbi, pentru a-i cere păreri în orice domeniu - de la nivelul colesterolului, până la disputa între adepţii implanturilor artificiale şi cei ai grefelor cu ţesut propriu. în cele din urmă, el şi cardiologul Edward Langford-Thomas ţinură ceea ce ar fi putut fi considerat un simpozion asupra bolilor de inimă, într-un capăt al salonului, în vreme ce soţia cardiologului, "Brenda cea dominatoare" - cum era cunoscută în toate cabinetele pe o rază de câteva mile - încerca să-şi impună opiniile asupra grupului de soţii greu încercate, la celălalt. La mijloc, Melissa întreţinea un grup de doctori care se rupseseră temporar din simpozionul de cardiologie, ca să se răcorească niţel, înainte de a se arunca revigoraţi în meleul medical, unde James, cu umerii lipiţi de un raft de cărţi, părea un soi de pontif.

- Cam impune legea, îi spuse Emily tatei.

- Păi, doar este marele învăţat de la Central, îi aminti acesta. Chiar dacă acum poartă o cămaşă de pânză topită. N-am nici o îndoială că este cadou de la tine.

Emily roşi, spre necazul ei. Tatăl se arătă încântat că nimerise atât de exact cu săgeata aruncată la întâmplare.

- Mare noroc să-l prindem la petrecerea noastră. O să-mi crească renumele. Mulţumită ţie, bineînţeles, adăugă el, aruncându-i o privire pătrunzătoare. Azi-dimineaţă, o văzuse de la fereastra biroului, cum ieşise în întâmpinarea lui James. Dar ceea ce-l scosese oarecum din letargia acelei zile sărbătoreşti fusese atitudinea lui James. îndată, plecase s-o

caute pe Valerie - care, terminând cu ultimele retuşuri pentru petrecere, primise noutăţile cu gândul în altă parte.

- Em şi James Layburn? întrebase ea neatentă. Nu zău?

- Ti-am spus că s-a făcut răpitoare. Totuşi, nu credeam că o să pună mâna pe James al nostru. Am senzaţia că s-ar putea să ne intre în familie un chirurg de primă mână de la Central.

- Nu cumva te grăbeşti să tragi concluzii? întrebă Valerie, deşi ştia bine că pripa nu-i fusese niciodată caracteristică soţului.

- Diagnostic instantaneu, ăsta-s eu! glumi bărbatul, alegând nişte alune dintr-un castronel şi înfulecându-le rapid.

Trebuie să adaug că, după mine, o să-i fie mult mai bine cu Em decât cu Melissa, gâsculiţa aia proastă. N-ar fi fost bună de soţie de doctor nici într-o mie de ani.

în vreme ce luau o scurtă pauză de la servitul mâncării si băuturilor, îi repetă acea opinie fiicei mezine.

Emily chicoti vesel.

- Chiar asa, aprobă ea.

- Cu tine, lucrurile stau altfel.

- Cu mine? Emily deschise ochii mari si-l privi inocent. Totusi, în adâncul lor, marele diagnostician observă exact ceea ce sperase să găsească.

- Dă-i zor, Em, si pune mâna pe el, o sfătui tatăl. Are nevoie de cineva ca tine.

- Stiu si eu.

- Ia-l de bărbat. Mi-ar plăcea să mai am un ginere.

- Dar, tată. Nu stia dacă să se pretindă încântată de idee, sau speriată.

După ceai, se întoarse la Londra cu James, ducându-si lucrurile într-o valiză nouă si incredibil de scumpă, cadou de la

Melissa si de la Andrew, adusă special de la Zürich. în alte circumstanţe, darul ar fi coplesit-o, însă acum nu fusese considerat decât ca recipient util pentru posesiunile ei.

Cadoul primit de la James fusese un lănţisor de argint cu un pandantiv de acvamarin în ape, cu aspect fragil, montat într-un inel de argint, iar acum, în vreme ce goneau pe autostradă, degetele ei îl pipăiau cu tandreţe.

- E fantastic, James, exclamă ea. îmi place la nebunie.

- Speram să-ţi placă. în magazin, i se păruse că lănţisorul delicat si piatra strălucitoare, transparentă, se potriveau perfect cu mignona Emily.

Dar privirea rapidă, dispreţuitoare a Melissei avusese darul să-l descurajeze. Totuşi, nu mă prea pricep la asemenea articole.

Emily întoarse capul spre el şi pricepu imediat că era deranjat de comparaţia cu nebunesc de masivul lanţ ce atârna la gâtul soră-si, considerând că-i făcuse un cadou nesemnificativ şi demodat. Era pentru prima oară că-l vedea atât de vulnerabil, având urgentă nevoie de încurajările ei.

- Mor după el, spuse ea cu blândeţe, atingându-i uşor braţul. Este splendid. Si nu pretind doar. Până acum, ar fi trebuit să mă cunoşti mai bine.

într-adevăr, o cunoştea. Corectă. Spunând lucrurile pe şleau. Totuşi, ştiind că nu dorea să rănească pe nimeni, nu era tocmai sigur că fusese sută la sută cinstită cu el.

- Pe cuvântul meu că sunt încântată. îi urmărea figura, în vreme ce el se concentrase asupra drumului, şi-i observă uşoara nesiguranţă. Niciodată n-aş putea purta un lanţ ca al Melissei. Mă vezi umblând astfel pe coridoarele spitalului? Aş fi motiv de glumă. De fapt, tata crede că şi pentru Melissa

este exagerat. I se pare groaznic.

James zâmbi, un surâs spontan care-i ilumină întreaga figură, o expresie care trăia deja undeva în amintirile ei. Se simţeau bine unul lângă celălalt. Discutară destinşi despre Wistaria Lodge, despre părinţii ei, despre Barnaby.

- Mă întreb ce o să înţeleagă el din ţara cantoanelor. Gândeşte-te, o cabană în Elveţia! îţi vine să crezi? Dar ce-o să se întâmple cu sărmanul Greg?

- Cinstit, habar n-am ce-a fost în capul lor, replică James, cu o asprime neaşteptată. Se poartă ca nişte copii iresponsabili.

Emily rămase surprinsă. Fusese o iubire pustiitoare, tragică, cel puţin aşa o considerase. Oare? Nu chiar, ca să fie cinstită. Acum o cunoştea prea bine pe Melissa pentru a mai întreţine asemenea iluzii.

- Probabil că ai dreptate, admise ea.

- Problema este că soră-ta nu s-a maturizat încă. A rămas exact la fel ca atunci când am făcut cunoştinţă.

- Zău?

- O copilă egoistă. Acum, dacă ne-am lua după datele de naştere, eşti mult mai mică decât ea. Dar, în realitate, eşti incomparabil mai matură. Si vei continua să te dezvolţi. Doamne-ajută s-o faci lângă mine, toată viaţa, continuă el în gând.

Emily îşi exprimă greu încântarea.

- Dar, James. nu poţi să spui că. după toate cele, Melissa. eu. de fapt, în multe privinţe nu ştiu nimic. Melissa.

- Ah, cu siguranţă, se descurcă prin restaurante într-un stil la care tu probabil că n-o să ajungi niciodată. Nici eu. Are o sofisticare de suprafaţă, pe care n-aş putea-o copia vreodată.

înţelese că lucrul încetase să-l mai preocupe.

- Sofisticare superficială?

- N-are profunzime. Desigur, poate fi extrem de înşelătoare. James se încruntă, gândindu-se la proprii ani irosiţi, zvânturaţi în urmărirea unui vis irealizabil şi fu îndată copleşit de durere. în zadar! Alături de Melissa, n-ar fi fost în stare să întemeieze o familie care să reziste. Nu fusese vina ei, îşi spuse, cu un impuls spontan de corectitudine. N-ar fi reuşit să se schimbe, precum un pisoi n-ar fi capabil să renunţe la a-şi mai urmări propria coadă.

Ieşiseră de pe autostradă şi treceau prin Bayswater, îndreptându-se spre piaţa St. Anne.

- Credeam că o iubeşti încă, şopti Emily. Sau, cel puţin.

- Nu-i adevărat. Nu credeai aşa ceva. în seara asta, James simţea că toată lumea este a lui şi ştia exact ce o să facă. Si cu cine. îi puse mâna pe genunchi. Recunoaşte.

- Ei bine, nu. Emily se foi pe scaun. Vocea ei scăzu mai mult în intensitate. Nu, în ultima vreme. Dar la început, aşa credeam.

- N-o mai iubesc de ani de zile.

- De ani? Minunat. Vestea îi anulă liniştea afişată, astfel că se cufundă într-o tăcere gânditoare. De ani de zile!

Ajunseseră în piaţă. James parcă şi scoase din portbagaj noua şi impresionanta valiză a lui Emily. O ceaşcă de ceai? O modalitate la fel de bună ca oricare alta de a se bucura de prezenţa ei încă un ceas sau două.

- Da, te rog.

O cuprinse cu braţul şi porniră spre intrare.

în bucătărie se ciocniră unul de altul, încercând să umple

ceainicul, aşezând ceştile pe masă, scoţând farfurioare. James aduse o cutie de biscuiţi. într-un sfârşit, se aşezară, iar Emily turnă ceaiul, urmărită de privirea lui. Era atât de dulce, Em a lui, atât de mătăsoasă şi dezirabilă, cu părul negru încadrându-i obrajii, încât îi venea să-şi încurce degetele în acele şuviţe. Desigur, cel mai tare dorea s-o strângă-n braţe toată noaptea. Deja, pe deasupra minusculei mese de bucătărie, îi prinsese mâinile, de parcă ar fi fost gata-gata să se înece. Se îneca în iubire.

într-o încercare de a-şi controla impulsurile, ridică pandantivul cu acvamarin, lăsându-l să se balanseze, întorcându-l spre lumină, la câţiva centimetri de figura ei. Ea îşi concentră privirea pe pandantiv, chipurile, deşi nu-şi putea desprinde ochii de pe mâinile lui, admirând gesturile precise, iubindu-le ca pe întreg posesorul lor. Era un soi de adoraţie oarbă. Cinstit vorbind, James avea degete zdravene, puternice, cu unghii tăiate scurt. îşi pierdu total interesul pentru bijuterie, vrăjită de acele mâini, şi pricepu că dorea să le simtă atingerea pe propria piele.

- Eşti sigură, întrebă el, lăsând piatra preţioasă, că n-ai fi preferat un obiect mai mare, cam ca al Melissei?

- Foarte, îl asigură ea, îndepărtându-i degetele de pe bijuterie şi luându-le-n stăpânire. Imediat, le duse la buze şi apoi le lipi de obraz şi, amintindu-şi vorbele lui din maşină, pe timpul drumului, adăugă cu regăsită încredere: ce-ar fi s-o lăsăm pe Melissa şi să ne gândim la noi?

El îi răspunse cu un zâmbet. Se aplecă peste masă şi-i prinse mâna micuţă.

- Eşti îngrozitor de tânără, dragă, eşti sigură că. adică. Ah, Em, te iubesc. O cuprinse în braţe. Masa asta blestemată!

murmură el supărat. Ce naiba facem, încercăm să ne cocoţăm pe deasupra ei? O atinse cu genunchiul, astfel că ceştile se clătinară ameninţător. Emily le prinse cu o mână, dar liniştitul, stăpânitul, reazemul James mugea de nerăbdare, iar ea se simţea încântată. S-o ia dracu de masă! Las-o. Uită-te la mine.

Se trezi blocată, cu spatele lipit de dulap. înăuntru, obiectele păreau să cadă, dar lui James nu părea să-i pese. Nici ei. Trupul lui masiv se lipise de al ei, dar aparent, constituţia ei fusese prevăzută pentru o astfel de solicitare. îl simţea fremătând, în vreme ce braţele o strângeau. Nu cu tandreţe. Buzele lui îi răvăşeau gura. Senzaţia dominantă deveni cea de bucurie devoratoare. Nu mai dorea nimic altceva decât să-l poată iubi mereu.

Pe neaşteptate, el o eliberă.

- La naiba, spuse el, încă mânios, pentru un motiv pe care ea nu-l putu descoperi. Sprijinindu-se cu palmele pe dulapul din spatele ei, o privi cu o expresie ciudată. Em, începu el stăruitor, vrei să - ce-ar fi să.

Telefonul începu să sune.

James strivi o înjurătură.

- N-are decât, declară el furios.

Asta şi făcu. Sună şi sună, iar cu fiecare apel James devenea tot mai nesigur, până ce murmură:

- E un pacient la terapie intensivă. Probabil că va trebui să plec, şi porni hotărât spre dormitor.

Emily se prăbuşi pe un scaun şi rearanjă automat ceştile, aşteptându-l. Cu toată ameţeala, reuşi să-i audă vorbele.

- Pulsul? Cum a evoluat? ... La administrare? înţeleg, da. tensiunea? Respiră greu, da. dar când stă întins? Da. Tuse? Expectorează? Ce se aude la baza plămânilor? înţeleg. nu

chiar. Ficatul?

În vreme ce vorbea şi asculta răspunsurile interlocutorului, într-un colţişor al minţii, un alt James contempla patul, ştiind că, dacă n-ar fi fost întrerupt, acolo ar fi ajuns cu Emily. Trebuia să treacă pe la rezerve? Desigur, măcar de astă dată, ar fi avut dreptul să-şi urmeze instinctul, să rămână lângă ea?

- Foarte bine, îşi auzi vorbele. Am să vin, Mark. După ce-l văd, o să decidem dacă are rost să-l chemăm pe cardiolog în seara asta, sau o putem lăsa pe mâine. Ar fi păcat să-l deranjăm pe doctorul Miller, dacă se poate evita.

Emily auzise. Nu, îşi zise, nu poate pleca tocmai acum, când.

- Iartă-mă. James revenise în bucătărie. E nevoie de mine. Am fost obligaţi să-l internăm pe pacient la urgenţe, ieri - era programat să vină după sărbători, pentru un transplant de valvă aortică. Situaţia lui este neclară. Nu-s convins că ar rezista unei operaţii - totuşi, deocamdată se pune problema să-l ţinem în viaţă încă vreo două zile. Se întinse, într-o manieră deja familiară ei, şi bău câteva înghiţituri de ceai rece. Dacă vii acum, te conduc până acasă.

- Bine, răspunse ea, simţind că i se îneacă toate corăbiile. Da, îţi mulţumesc, James, adăugă ea politicos, acum că redevenise o străină, o oarecare, neesenţială printre cerinţele muncii lui. Uitase deja de existenţa ei. Devenise o povară ce trebuia îndepărtată din apartament, ca el să se poată întoarce la Central.

Coborâră în tăcere. Clipa care urma să-i schimbe toată vaţa trecuse, din punctul lui de vedere, probabil că nici nu existase. Acum, gândurile lui se îndreptau numai spre pacientul din rezervă, revăzând măsurile necesare pentru a-l

ţine în viaţă. Pe scurt, îşi spuse Emily, era preocupat să salveze o viaţă. Ce-şi închipuise ea?

Păşind alături de el, încercă să se convingă că putea suporta un astfel de final abrupt al acelei zile fericite. Asta însemna asistenţa medicală - n-aveai cum să alegi timpul sau locul. Ăsta era numele jocului! Tatăl o pusese în gardă, încă din copilărie: să vindeci, uneori
- să alini, adesea - să-ţi pese, întotdeauna. întotdeauna. Chiar şi atunci când n-ai chef.

Dar în sfârşit, aflase cum puteai ajunge să urăşti spitalul.

Capitolul 9

în secţia cardio-toracică, desigur, toată lumea descifra evoluţia situaţiei. Emily părea să plutească la vreo zece centimetri deasupra pardoselii, într-o stare de beatitudine, în vreme ce fericirea lui James era de neconfundat. Zâmbea continuu, fără vreun motiv. De fapt, nu doar o dată fusese surprins privindu-l astfel până şi pe Northiam. Toată lumea fu uimită atunci când, chiar şi cel mai strălucit chirurg însuşi, ezitase, înghiţise în sec şi, în cele din urmă, produsese drept răspuns un rânjet insinuant, aproape bolnăvicios. Cel puţin aşa se spunea în departament, la nici cincizeci de secunde după întâmplare.

Nimeni n-avea cum să rateze încântarea afişată de cei doi, când se întâlneau. De parcă amândoi, în clipa când se zăreau - conform rapoartelor - ridicau marele pavoaz. Pe deasupra, James părea să fi întinerit cu cel puţin zece ani.

Northiam şi Felicity îşi exprimară speranţa că, în sfârşit, James avea să se aşeze la casa lui.

Având în vedere toate astea, păru curios, pentru observatorul avid, că următoarea invitaţie la cină trimisă de Northiam nu-l includea decât pe James. Imediat începură să discute motivele care l-ar fi putut face pe Northiam să-şi schimbe părerea. De exemplu, Emily o fi reuşit să-l scoată din pepeni? Oare avea de gând să se interpună în calea iubirii adevărate? Să fi fost atât de antic, atât de depăşit, de preistoric, încât să considere că James era prea vârstnic, iar Emily prea tânără? Să-i fi interzis lui James să aibă o aventură cu Emily? Adică, dacă despre aşa ceva era vorba. Asta era altă necunoscută care-i fascina pe toţi. Cum ar fi putut categorisi relaţia celor doi?

Toată lumea căzuse de acord asupra schimbărilor extraordinare pe care le suferise atitudinea lui James. Si iată-l, emanând bunăvoinţă şi zâmbete radioase. Aşa se dusese la cina cu Northiam, dar revenise parcă alt om. Dificil, prost dispus în sala de operaţii, răstindu-se la toată lumea fără provocare, morocănos şi necomunicativ cu pacienţii, concis şi dezagreabil în timpul vizitelor, tăcut la masă, părea să fi suferit brusc
o radicală modificare de personalitate.

Ce să se fi petrecut? Imposibil ca James să-i fi permis lui Northiam să-l calce-n picioare! Ce ar fi putut avea de-a face Northiam cu legătura dintre James şi Emily? De acord, fata lucra la birouri. Dar Northiam n-avea drepturi de viaţă şi moarte asupra ei - nici măcar de a o concedia. Desigur, exista o limită de neplăceri pe care le-ar fi putut provoca. într-adevăr, mai distrusese cariere, dar nu-şi putea permite să şi-l îndepărteze pe James, alter ego-ul lui, secundul lui, cel care-i ţinea locul întotdeauna. Si susţinătorul lui. Northiam nu putea suferi să depindă de alţii şi de obicei refuza să se încreadă în altcineva. Totuşi, depindea de James Layburn, iar situaţia se perpetua de multă vreme.

Cât despre Emily, dacă Northiam i-ar fi făcut dificultăţi, n-avea decât să se transfere la altă secţie, deşi ăsta nu era decât un posibil sfat amabil.

Ea era distrusă.

Până atunci, nici nu-i trecuse prin minte că cineva i-ar fi putut descifra sentimentele pentru James, cu atât mai puţin că erau oarecum împărtăşite. în ce măsură, tare şi-ar mai fi dorit să ştie.

Zilele ei începeau în clipa când îl vedea, speranţa i se

înnoia în suflet în fiecare dimineaţă, iar coridoarele de la Central purtau un fel de aură magică, din simplul motiv că erau locul unei posibile întâlniri
- unde amândoi ar fi putut respira acelaşi aer, obişnuit, mirosind a eter şi dezinfectant. Numai că James nu mai apucase să-şi facă declaraţia. Nu numai că nu-i ceruse mâna - ea nici nu aşteptase una ca asta - dar, spre enorma ei dezamăgire, nu-i ceruse nimic altceva. Cu siguranţă, ratase trecătorul moment din apartament, după Crăciun.

Singura urmare fu că o privea zi de zi cu nedisimulată iubire. După program, rar se mai despărţeau. Fuseseră foarte apropiaţi - dar niciodată atât cât ar fi trebuit. Numai mâinile lor păreau să se atingă uimitor de des, iar el o cuprindea pe după umeri, într-un gest pe care nu l-ar mai fi putut aprecia drept frăţesc. O conducea la Jaguar, ajutând-o să urce, ca şi când era făcută din cristal, şi o trata de parcă voia s-o aibă alături întreaga viaţă, astfel încât, deşi nu apucase să-şi declare sentimentele, Emily fusese învăluită într-o senzaţie de fericire, fără vreun motiv de alarmă, cât de mic.

însă acum, atât cât îşi putea da seama, oamenii se îndoiau de intenţiile lui, în vreme ce James părea să se fi închis în sine. Dintr-o dată, lumea înconjurătoare devenise rece şi întunecoasă.

Continua s-o invite în oraş, dar era preocupat, neatent, perpetuând atitudinea de chirurg iritabil, răspunzător pentru atât de multe vieţi. Emily pricepu destul de iute că tot ce-i cerea el acum era să nu-l supună unei presiuni suplimentare, să nu-i pună întrebări, să nu-l deranjeze. Ceea ce nu avea cum să ştie era că prezenţa ei îi aducea o salutară perioadă de pace interioară. Totuşi, era înfricoşată. Oare se plictisise deja

de ea, atât de curând? Era mult prea amabil ca s-o lase baltă fără nici un avertisment.

între timp, de-a lungul acestei perioade agitate, Northiam arăta bine dispus şi mulţumit de sine. Se mai manifestase astfel cu ocazia punerii la punct a unor noi şi revoluţionare tehnici chirurgicale, având darul de a-i uimii pe colegi. Totuşi, de astă dată, nimic nou nu se petrecuse în sala de operaţii.

în condiţiile astea, apăru un nou zvon. Northiam, deciseseră ei, trebuie să fi luat problema în propriile mâini, întrebându-l pe James ce intenţii avea. Personificarea lui Cupidon, de fapt, îşi îndreptase arcul şi săgeata spre James - cu vestita sa acurateţe.

Sau, într-o versiune mai modernă, Northiam, tatăl grijuliu al familiei, se preocupase ca aventura să se finalizeze cu o căsătorie. Se asigurase că cel mai vechi şi mai important membru al echipei nu va profita de cea mai tânără şi mai nou angajată. Trebuia să urmeze o nuntă. Si dacă s-ar fi putut descrie drept o ceremonie sub ameninţarea armei, faptul n-ar fi făcut decât să sporească interesul general.

Doar un grup mic, exclusivist, rămas în urmă cu somnul şi lipsit de legături cu exteriorul ar fi putu scorni - şi crede - asemenea aiureli.

Dacă ar fi fost puţin mai perspicace, şi-ar fi dat seama că pentru cineva ca Northiam, care, fapt cunoscut, nu se apuca de nimic fără o temeinică planificare, mutarea în strada Harley trebuia să aibă o oarecare semnificaţie. Avusese loc imediat după Anul Nou. Casa din St. John's Wood fusese scoasă la vânzare, iar mobila fusese aproape toată depozitată, în vreme ce Northiam şi Felicity se instalaseră - în perfectă armonie conjugală - într-un bloc de pe Harley Street. Cum pronosticase

James, deşi nu fusese crezut de nimeni, ceilalţi preferând variante mai greu de crezut, mai fascinante.

Adevărul, când se află, căzu ca o bombă. într-o zi friguroasă de februarie, Northiam convocă o şedinţă. Personalul medical şi de chirurgie fusese adunat cu jumătate de ceas mai devreme, aflând deja noutăţile. Ceea ce James ţinuse pentru sine de la cina din ianuarie deveni acum clar pentru toţi şi n-avea de-a face cu nici un fel de nuntă.

Northiam urma să părăsească Spitalul Central din Londra. Si renunţa şi la postul din Departamentul de Sănătate Publică. Dar nu aşa cum prezisese majoritatea, ca să intre în sfera privată. Asemenea evoluţii predictibile nu erau demne de Northiam.

Hotărâse să se mute peste ocean.

în California, mai precis, la Ocean Hospital. în sfârşit, toate se clarificasră. Despre această plecare se discutase la Hampton Court şi la cina aceea de la Waldorf, din septembrie. Din cauza asta trecuseră pe la Londra profesorul Cohen şi doctorul Flanagan. Nu doar pentru a-l urmări la lucru pe Northiam. îi făcuseră o ofertă. Iar el o acceptase. Probabil imediat. Mai mult, aşa cum povestea vesel adunării, propusese să-şi ia cu el întreaga echipă.

- Sau măcar pe cei care-şi exprimă dorinţa să mă însoţească.

Toate gurile rămaseră căscate, privirile căutară alte priviri la fel de buimace şi de neîncrezătoare. Nimeni nu părea să priceapă veştile. Fuseseră reduşi la lipsă totală de reacţie, intrând într-o stare de şoc.

Ce poveste! Si ce aveau de făcut? Să plece, cu strigăte de bucurie, spre un viitor mai bănos, în S.U.A.? Nu cumva,

întregul proiect constituia o trădare a principiilor lor, ceva de care trebuia să se disocieze cu groză? Northiam era cel mai renumit chirurg pe care-l avusese vreodată Centralul, unii susţineau chiar că-i cel mai bun din ţară. Să-l urmărească plecând în America, în vreme ce ei ar fi rămas la Londra, într-o secţie cardio-toracică devenită peste noapte de mâna a doua?

Probabil că James purtase singur povara acestor noutăţi, în ultimele trei săptămâni. nici o surpriză că fusese atât de prost dispus. Acum, că lucrturile ieşiseră la iveală, ce avea el de spus?

Figura lui James rămăsese ca de piatră.

Northiam continuă binevoitor. Urma să-şi ia în primire noul post în toamnă, declară el. Va fi şeful Compartimentului Cardio-Toracic de la Ocean Hospital.

- Acolo n-o să mai avem de-a face cu economia de zgârie-brânză care ne este impusă aici. Voi avea toate facilităţile necesare. M-am săturat să mă străduiesc să obţin rezultate de vârf în condiţii improprii. Aţi fost martori obstacolelor ce mi-au fost puse-n cale. Acesta era unul dintre cele mai bune spitale universitare din ţară. Si unde a ajuns? Făcu o pauză retorică. Oricum, nimeni nu era capabil să răspundă. Un avanpost al birocraţiei ministeriale. îşi roti privirile prin sală. Nu trebuie să vă mai spun că un chirurg are o carieră limitată. N-am să-mi irosesc timpul, certându-mă cu o şleahtă de slujbaşi obraznici, specialişti în înaintarea memoriilor. Fie că am dreptate, fie că nu, cred că pot aduce o contribuţie importantă la dezvoltarea chirurgiei cordului şi-mi propun s-o fac în condiţii favorabile. Se uită la figurile stupefiate dimprejur. Sunteţi surprinşi, comentă el, şi nu pricep de ce. Probabil că cei mai mulţi dintre voi se aşteptau la aşa ceva? în mod clar, nu se aşteptaseră.

Gândiţi-vă la micile obstrucţii pe care le-am suportat în ultimele luni. Mult prea multe să le mai enumăr. Totuşi, începu să detalieze o seamă de evenimente pe care şi le aminteau foarte exact cu toţii. Tin suficient de mult la viitorul chirurgiei cardiace, încât să părăsesc spitalul unde m-am format şi ţara în care m-am născut, dacă asta devine necesar. Medicina este internaţională şi, dacă aş rămâne pe loc, mi-aş putea reproşa neglijenţa, proasta dotare şi penuria de personal, care duc la diminuarea drastică a performanţelor. îşi roti iar privirea prin sală şi se întoarse spre Felicity. Soţia este de acord cu mine. La Ocean Hospital,
i se oferă un laborator complet echipat, cu un personal de patru ori mai numeros, în mare majoritate mai bine calificat. Aici, după cât îmi dau seama, la anul va fi obligată să se declare mulţumită cu un singur colaborator şi un student, plus o fată pe jumătate pregătită, dacă are noroc, dacă nu cumva va reuşi să adune fonduri de cine ştie unde. în felul ăsta înţeleg ei s-o oblige să lucreze. Inacceptabil. în State, amândoi vom putea să muncim nestânjeniţi de birocraţie. Peste vreo doi ani, am să pot pune pe picioare un program complex de transplanturi cardiace. Aici, n-aş avea nici o şansă. Sper că mulţi dintre voi vor alege să mă însoţească şi să mă ajute, într-o muncă ce promite să fie foarte interesantă.

Brusc, trecu la o atitudine destinsă.

- Soţia mea şi cu mine vom călători peste ocean, în vacanţa de Paşte. Până la data aceea, aş dori să-mi comunicaţi alegerea făcută. Se opri şi le urmări expresiile. Asta-i tot. Există întrebări?

Controversele se intensificară pe parcursul săptămânii.

Puţinul timp liber de care aveau parte fu cheltuit în dispute aprinse şi speculaţii, pe la colţuri, sau la King's Head, privind viitorul american.

întregul spital simţi şocul. Aşa cum păţise mereu, Northiam deveni ţinta unui val de critici. Dar existau şi voci care-i luau apărarea.

- Iată unde am ajuns, îşi spuneau ei unul altuia. Astea sunt consecinţele deciziilor celor din administraţie. într-o jumătate de duzină de baruri, de-a lungul străzii Harley, la cină, la ceai, sau la o cafea, după externări, în rezerve, laboratoare sau oficii, se pierdea timpul, în vreme ce listele de consultaţii erau date peste cap. Medicii începură să renunţe la lifturi şi să apeleze la scări. Pe drum, mai puteau discuta puţin. O jumătate de ceas mai târziu, erau descoperiţi de vreo secretară aproape isterică, certându-se pe unul dintre paliere.

Cu toate că intervenţia era clar sortită eşecului - Northiam era cunoscut că nu-şi schimbă părerea, o dată ce a adoptat una - o mulţime de oameni încercă să-l convingă să se răsgândească şi să rămână la Central.

Dar Northiam era de neclintit, iar cu el, se află curând, urma să plece nu doar echipa, dar şi asistentele de la terapie intensivă şi din sala de operaţie, precum şi tehnicienii de la laborator.

Se formase un adevărat grup, înaintea vizitei preliminare în California. Aparent încântaţi de a-l câştiga pe Northiam, cei de la Ocean Hospital erau gata să plătească toată echipa, pentru a-şi asigura succesul. Secţia cardio-toracică avea să lucreze la jumătate din capacitate pe perioada lipsei lui - de obicei, pe timpul celor trei săptămâni de concediu ale lui

Northiam, James se ocupa de operaţiile de rutină, iar restul personalului profita să plece în vacanţă. Wendy Stourbridge urma să-l însoţească pe Northiam, ca să se ocupe de acte. Una dintre asistentele de la terapie intensivă va merge cu ei, de asemenea. Grupul era completat de un anestezist şi doi stagiari.

Stirea apăruse la televiziune şi în programele de ştiri de la radio. Northiam explicase cu precizie şi aplomb ce lipsea din facilităţile necesare chirurgiei cardiace în cadrul serviciilor de sănătate publică britanice. Purtători de cuvânt ai Ministerului Sănătăţii fuseseră obligaţi să apară a doua zi, pentru a demonstra cât de mult greşea. Argumentele lor fură disputate de alţii, de la Colegiul Regal,, din alte spitale şi şcoli medicale, unii străduindu-se să liniştească apele, să încurajeze lumea, alţii dându-i dreptate lui Northiam şi susţinând că, dacă americanii îi ofereau condiţii mai bune, ar fi fost fraier să nu profite.

La Central, conducerea era predictibil furioasă. Northiam fusese mereu prilej de neplăceri. Din păcate, era în acelaşi timp şi cel mai ilustru chirurg al lor, iar plecarea lui ar fi însemnat ca secţia cardio-toracică să se cufunde în anonimat. Nu puteau permite aşa ceva, cu nici un preţ. îşi dublară eforturile de a-l convinge să rămână, făcând concesii şi promiţând o creştere bugetară. Fără efect. Se apucară atunci să caute un înlocuitor. Postul fu publicat - cu tot fastul - şi fură trimise scrisori tuturor chirurgilor din ţară.

De Paşte, Northiam şi mult umflatul său proaspăt anturaj decolară spre California. James îi luă locul, iar Emily rămase răspunzătore cu biroul. Dar abia apuca să-l mai vadă. Când venea, ea vorbea la telefon, sau se grăbea să transcrie

înregistrările, încercând să ţină pasul cu abundenţa lucrărilor. El lua scrisorile bătute la maşină, urmând să le semneze în vreme ce consulta pacienţii din ambulatoriu. Apoi, stagiarul sau vreuna din surori le aducea înapoi. Emily le sorta şi le punea în plicuri. Uneori îl zărea pe coridor, în vreme ce alerga spre oficiul poştal. La întoarcere, încăperea era pustie. Pe masă, găsea vreun bileţel scris în grabă şi un nou maldăr de benzi.

Nu mai petreceau nici o clipă împreună. Acele momente aparţineau trecutului, îşi zise ea, şi faptul trebuia acceptat. îndată ce începuse aglomeraţia, cuplată cu responsabilităţile preluate de la Northiam, ea îi ieşise din minte. Lucru de aşteptat, îşi spuse ea. Dar i se părea insuportabil.

Deocamdată, viitorul lor părea să nu mai existe. Ea va rămâne acasă, la Central, îi era foarte clar. Cu siguranţă, Northiam n-avea nevoie de o începătoare în noua lui carieră.

Capitolul 10

în situaţia asta, Northiam îşi asumă rolul atât de improbabil de cupidon al Centralului. Era împins de propriul interes.

Aflându-se în California, într-o dimineaţă, îi spuse lui Wendy Stourbridge, la micul dejun:

- Stiu bine că nu am nici o speranţă să-l conving pe bărbatul tău să se rupă de Londra, aşa că nu cred că ai să te poţi muta aici permanent, ca să te ocupi de munca de birou, nu-i aşa?

Wendy îi confirmă că n-avea de gând să-şi distrugă mariajul, doar ca să nu perturbe rutina administrativă a biroului.

- Ei bine, mi-aş fi dorit s-o poţi face, dar asta este. Dacă nu vrei, n-am ce face. Ce părere ai de micuţa Emily? Crezi că ar accepta să vină? Dacă da, mi-ar fi utilă.

- Păi, eu.

- Nu am chef de vreo americană zăpăcită. îmi trebuie cineva care-mi cunoaşte metodele şi obiceiurile. Dacă ar accepta, sistemul pus la punct de noi s-ar perpetua. Este inteligentă şi metodică. N-aş avea surprize.

Wendy îl privi atentă. Bănuia că el pusese ceva la cale. Impresia fu confirmată de următoarea propoziţie.

- James se înţelege foarte bine cu ea, clipi el cu subînţeles, binevoitor. De fapt, Emily l-a cam cucerit, dacă mă-ntrebi. Desigur, era ultimul lucru asupra căruia cineva s-ar fi gândit să-l întrebe. Ceva pluteşte-n aer. Mi-ar plăcea să-l văd pe bătrânul James aşezat la casa lui. Privi spre Wendy agreabil, pe deasupra cănii de cafea, cu ochi limpezi şi naivi, de parcă toată viaţa n-ar fi făcut decât să intermedieze

legături între subordonaţii săi. Nu crezi că i-ar conveni lui James să vină şi Emily aici?

De astă dată, Wendy rămase fără grai.

- Ă... eu. da, cred că da. Dar cum rămâne cu costurile? Cine-i va plăti salariul? Nu prea cred că spitalul va fi de acord să finanţeze acest transfer.

- Nu văd de ce n-ar face-o.

Ca de obicei, se dovedi că gândise corect. încântaţi că-l prinseseră pe Northiam, peştele cel mare, cei de la Ocean Hospital erau gata să-i satisfacă toate pretenţiile - s-o angajeze pe "micuţa de la birou", ca şi pe chirurgii, medicii sau anesteziştii din echipă.

Aşa că, Emily se simţi într-al nouălea cer, când, la prima scurtă pauză din program, după întoarcerea lui Northiam, Wendy îi dezvălui planurile şefului, de a o lua ca secretară particulară, pentru a-i conduce biroul la Ocean Hospital.

- Eu? Glumeşti? Cu greu îşi stăvilea exuberanţa. Dar. dar.

- Ah, desigur, se simţi Wendy datoare să-i amintească, n-ai cine ştie ce experienţă. Dar până în septembrie, vei fi lucrat un an în birou şi, întrucât eu n-am cum să plec din Londra, i-ar convevi să te ia. Nu-i surâde ideea de a fi înconjurat de oameni noi.

Curând, deveni foarte clar că n-avea să se întâmple aşa ceva. Aproape nimeni din echipă nu rămânea la Central, dar deocamdată, lucrul în secţia cardio-toracică fusese reluat în ritm susţinut. Părea că nu se mai termină cu operaţiile ce trebuia încheiate înainte de plecarea lui Northiam. Pe deasupra, cei care răspunseseră la anunţurile din ziare trebuia intervievaţi, ca şi un mare număr de candidaţi pentru înlocuirea personalului din echipă.

Decanul facultăţii, care se pricepea la asemenea lucruri, luase asupra lui sarcina de a aplana conflictul dintre cel mai renumit om al spitalului şi conducere. Ca urmare, Northiam trebui să examineze chiar el candidaţii şi să facă parte din comisia de selecţie.

între timp, Emily nu prea avu ocazia să discute evenimentele cu James. Era complet prins în muncă şi părea să nu mai aibă vreme pentru gânduri de viitor, trăind exclusiv în prezent. Dar Emily nu mai avea de ce să se teamă. Mulţumită invitaţiei lui Northiam, putea din nou să conteze pe un viitor comun cu James. Dispăruse ameninţarea despărţirii, la sfârşitul acelei veri. Zile, săptămâni şi luni nenumărate îi stăteau înainte, sub cerul albastru şi însorit al Californiei.

Reveni pe pământ cu bruscheţe. într-una din seri, trebuia să cineze împreună, dar se opriseră să bea un pahar în bucătărioara lui James, şi să discute unde să se ducă la masă, când sună telefonul. După o conversaţie lămuritoare, el lăsă receptorul şi îşi ceru scuze.

- Voi fi nevoit să plec. Dumnezeu ştie cât o să dureze - nu-mi place ce am auzit. La naiba, aş fi dorit foarte mult să vorbim, în seara asta.

- Te voi aştepta. Emily era degajată, nebănuind nimic - ba chiar bine dispusă. Trecuseră săptămâni de când nu mai vorbiseră ca lumea

- sau oricum - iar ea exact aşa ceva aştepta.

- îmi pare rău, oftă el. Em, uite ce-i.

- Să spunem că am să te aştept un ceas, iar dacă se prelungeşte, poţi să-mi dai un telefon.

- Bine.

Sună s-o anunţe că mai avea de stat măcar încă o oră şi

că ar fi făcut mai bine să mănânce singură, aşa că ea se întoarse în apartamentul de la mansardă şi îşi prepară o omletă cu şuncă. Pe la zece, apăruse şi el, invitând-o la un păhărel. îl refuzase, mai pregătise o porţie de ouă cu şuncă şi cafea proaspătă. El înfulecă, iar apoi, la cafea, ţinându-şi cana între mâini, aşezat pe divan, se încruntă, îşi roti ochii prin cameră şi declară că se hotărâse să candideze pentru locul eliberat de Northiam. Emily simţi că i se prăbuşeşte tavanul în cap şi fu apăsată de o bruscă repulsie faţă de camera aceea plăcută. Niciodată nu i se mai întâmplase aşa ceva - ca în cele două-trei secunde de reevaluare catastrofică a situaţiei.

James vorbea despre planurile lui. Ale lui, nu ale lor.

- Postul lui Northiam? Tu? Mâna începu să-i tremure şi lăsă jos cana de cafea, înainte de a împrăştia lichidul fierbinte peste tot.

- Da. N-am să-l primesc, dar vreau să încerc.

- Ba, sigur că ai să-l obţii, declară ea cu încredere. Dar.

Dar de ce nu-i spusese până acum? ar fi vrut ea să continue. în cazul ăsta, nici nu i-ar fi trecut prin minte să plece în California. Si alţii ar fi procedat la fel, dacă ar fi ştiut că James rămânea la Central.

Sigur că da, acesta fusese motivul tăcerii, iar el i-l explică în amănunt. James promisese să nu-i pună beţe-n roate lui Northiam şi îşi ţinuse cuvântul, îndiferent de trucurile la care apelase celălalt.

- N-are nici un rost să oscilezi ca o jucărie, la fiecare mişcare a bătrânului diavol. Trebuie să iei o decizie şi să te ţii tare, orice s-ar întâmpla. Asta-i singura cale. Desigur, insistă să-l urmez. N-a vrut să accepte decizia mea de a rămâne la Londra. Mă bate la cap zilnic, blestematul. Zâmbi obosit, dar

bine dispus.

Era o mare schimbare, să fie câştigător, să-l implore Northiam în fiecare zi, orice ar zice el, iar asta îl făcuse mai tolerant, chiar ciudat de afectuos faţă de căposul şef.

-Ah, James, măcar dacă mi-ai fi spus. N-aş mai fi.

- Nu, sigur că a fost un pic de şoc, atunci când am aflat. Dar m-am gândit, şi.

- Bineînţeles că n-am să plec.

- Despre asta voiam să-ţi vorbesc. Trebuie să te duci cu el. Ar fi o experienţă extraordinară şi n-are rost s-o arunci la gunoi pentru mine. Nu-i cazul. Nu mi-aş ierta-o niciodată.

- Dar, James, nu pricepi că. ?

Disputa continuă până ce amândoi începură să se simtă extenuaţi şi nefericiţi. Emily vărsă chiar nişte lacrimi. James o mângâie, dar rămase neclintit. Cugetase asupra problemei şi ajunsese la concluzia că era preferabil ca ea să accepte postul din California.

- Trebuie să stai un an, cel puţin.

în cele din urmă se despărţiră. James era pur şi simplu extenuat, iar Emily renunţă la argumentaţia aia lipsită de perspective. Nu ajungeau nicăieri şi el părea atât de obosit şi de nefericit, încât nu mai avu inima s-o continue. îndată ce el plecă, Emily începu să se simtă cu adevărat rău, plimbându-se prin mica încăpere încălzită şi răsucind problema pe toate feţele. James nu avea dreptate. Era absolut convinsă. Poate că părea o idee promiţătoare plecarea în California, pentru un an, precum şi postul de secretară personală a lui Northiam. Desigur, în ce privea cariera, era un pas înainte. Si, dacă ar fi acceptat postul, la întoarcere, cei de la Central i-ar fi oferit o poziţie mult mai bună. Mai mult, trebuia să admită, chiar şi în

actuala ei stare, ar fi fost distractiv. Dar premisa era greşită. Ceea ce conta era iubirea lor şi aceasta trebuia să deţină întâietatea. Petrecu o noapte agitată, aproape fără să se odihnească, ajunse la birou cu ochii umflaţi şi nu discută cu nimeni. Ce ar fi putut povesti? Era prinsă într-o capcană pusă de propria ei mână. I-ar fi fost greu să pară fără griji şi să anunţe că, peste noapte, hotărâse să nu mai plece. "Să te ia naiba, Marcus Northiam, rămân la Londra, cu amicul meu." Pentru ca apoi, James să se opună.

Trebuia să aştepte, să nu se pripească. Să vorbească din nou cu James, să pună cărţile pe faţă. Dar până atunci, nici un cuvânt.

Spre norocul ei, mai avea câteva luni. Patru, ca să fie exactă. încă nu era cazul să ia o hotărâre, sau să-i spună ceva lui Northiam.

Cu capul aplecat, cu buzele strânse, furioasă, bătu la maşină amărâtă şi răspunse răstit la telefon.

Desigur, toată lumea cunoştea motivul. Secţia era bulversată. Noutatea candidaturii lui James produse aproape tot atâtea valuri cât şi anunţul original al plecării lui Northiam în S.U.A.

Doar doi oameni păreau să-şi ţină firea, la aflarea noutăţii. Unul era chiar James, care rămase la fel de discret asupra subiectului. Celălalt era Northiam. Nici unul dintre ei nu fusese luat prin surprindere. Northiam admitea că ştiuse de la început ce intenţii avea James şi făcuse tot ce-i stătea în putere pentru a stopa ceea ce el numea "încercarea, sortită eşecului, a lui Leyburn de a-mi lua locul aici."

Când auzise, Mark Corrie făcuse un gest cu mâna, de parcă ar fi tăiat capul cuiva, iar ceilalţi aprobaseră.

Devenea tot mai clar pentru toată lumea că James n-avea şanse să primească postul, decât trecând peste cadavrul lui Northiam. Si întrucât acesta din urmă părea să se menţină în formă şi foarte activ, şansele candidaturii lui James fură apreciate ca deosebit de slabe.

De asemenea, circumstanţele păreau să evolueze în favoarea lui Northiam -lucru obişnuit şi nimeni nu fusese capabil să determine dacă era vorba numai de baftă, sau dacă ăsta era rezultatul unor manipulări secrete, anterioare-. De astă dată, evoluţiile situaţiei ar fi putut fi prevăzute, iar Northiam le luase în calcul cu mult înaintea altora.

Tom Rennison se înscrisese la concurs. întotdeauna fusese un chirurg de excepţie şi deveni, aşa cum Northiam avu grijă să informeze pe toată lumea, favoritul numărul unu.

Faptul nu putea fi negat. După şocul iniţial, opinia generală fu că James n-avea nici o şansă şi că fusese rău sfătuit. "Sărmanul James, n-are nici o speranţă" îşi comunicau unul altuia, dând trist din capete. "Rennison o să-i taie macaroana."

- în primul rând, nici n-ar fi trebuit lăsar să plece.

- Pentru Dumnezeu, omul a fost închis.

- Stiu că au fost unele probleme.

- A lipsit mai bine de un an.

- Probabil că a fost necesar. Dar lucrurile s-au schimbat - în zilele noastre, ar fi scăpat cu o simplă amendă, nu crezi? Poate o sentinţă cu suspendare. Si n-ar mai fi plecat.

- La început, toată lumea considera că se va întoarce în cel mult doi ani - dar Northiam l-a părăsit, dacă-ţi mai aduci aminte?

- Sigur că da. Leyburn a obţinut postul, dar cred că ştia

foarte bine că asta s-a datorat lipsei lui Rennison

- într-adevăr. Dar poate că a uitat. După toate cele, este foarte priceput, nu încape îndoială. Probabil crede că, după atâţia ani în preajma lui Northiam, s-a perfecţionat destul, iar Rennison ar fi putut rămâne pe loc.

- Cu siguranţă, James a evoluat extraordinar. E fparte priceput. Si obţine rezultate grozave. Dar nici Tom n-a stat cu mâinile-n sân. A lucrat cu Bidmead, la Queen Alexandra - director adjunct la Secţia de Cardiologie Infantilă.

Wendy Stourbridge auzi discuţia şi se hotărî să i-o povestească şi lui Emily. Avea ochi de văzut şi pricepu că Emily urma să fie afectată. Dar era preferabil să audă zvonurile în liniştea relativă a biroului, decât la cantină, printre străini, sau chiar sub ochii vultureşti ai lui Northiam.

- Vrei să spui că James n-o să primească postul? se înfioră ea. Aşa ceva nu-i trecuse prin minte. Cine era acel Tom Rennison? întâi, fu cuprinsă de furie, apoi de milă, dar peste toate celelalte persista dragostea - o iubire care, pentru prima oară, căpăta accente materne. Dar peste numai câteva ore, un nou fior o străbătu: speranţa.

Oare asta nu însemna că James ar fi putut totuşi să vină în California?

Desigur, asta era intenţia lui Northiam, aşa cum pricepuse Wendy imediat.

-Am simţit îndată că pune ceva la cale, când a făcut aranjamente ca s-o ia pe Emily cu el, la Ocean Hospital, îi spusese ea soţului. Intuiţia mi-a funcţionat bine.

- îndemânaticul bastard este mereu cu nişte paşi buni înaintea tuturor celorlalţi, aprobă soţul. Nu voia ca James să capete slujba - probabil, mizase dinainte că Tom se va arăta

interesat - şi a adăugat un plus de atracţie la varianta californiană, astfel ca James să-şi calce mai uşor mândria şi să accepte să-l urmeze, în cele din urmă. în acelaşi timp, s-a asigurat şi de serviciile unei bune secretare, deja obişnuită cu pretenţiile lui.

- Cred că se aşteptase ca Tom să vrea slujba, dacă mă gândesc bine.

- Mai degrabă, i-a scris şi l-a instruit.

- Crezi.? Dacă-i aşa, a procedat în stilul lui infernal. Nimic n-a trecut prin birou.

- Este uns cu toate alifiile, scumpo!

- Nici vorbă. E cel mai abil individ pe care l-am cunoscut. Dacă Tom va primi numirea, înclin să sper că va fi o schimbare de situaţie foarte plăcută, să lucrez cu un om atât de cinstit, în locul acelui echivalent de împărat bizantin.

Controversa continuă, speculaţiile se înmulţiră, se puseră pariuri. Unii se aventurară să declare că iscoade fuseseră plasate în puncte strategice, aşteptând apariţia lui Rennison, într-o vizită preliminară, înainte de clipa interviului oficial. Alţii susţinură că ar fi fost un efort inutil. Tom Rennison n-avea decât să-şi arate nasul la recepţie şi ar fi fost imediat condus în sala de operaţii, în laboratoare, în rezerve, sau în Ambulatoriu.

Nici un soi de birocraţie şi oricâte economii n-ar fi reuşit să diminueze eficacitatea bârfei de la Central.

Singurul om care nu părea afectat de toate acele speculaţii era James. De parcă ar fi stat în ochiul liniştit al uraganului. Nimeni nu îndrăznea să-l ia la întrebări. Si chiar dacă ar fi avut curajul, nu prea aveau vreme. El lucra fără întrerupere şi nu putea fi prins decât pe picior de plecare spre

altă locaţie: Ambulatoriu, rezerve sau sala de operaţii. Uneori venea să aducă înregistrări - deşi sarcina asta cădea de obicei pe umerii lui Mark Corrie - să-şi semneze corespondenţa, sau să răspundă unor cereri. Emily nu-l vedea decât câteva minute, la birou, dar adesea tocmai atunci suna telefonul şi, până să răspundă, el schimba două vorbe cu Wendy şi se apuca de corespondenţă. La terminarea convorbirii, el dăduse gata scrisorile, iar ei nu-i rămânea decât să se grăbească să le ducă la poştă. Revenind, constata că plecase, lăsându-i amintire doar un maldăr de înregistrări. Vocea familiară de pe bandă avea darul s-o mai aline. Totuşi, ăsta nu era un substitut suficient pentru persoana lui.

Capitolul 11

De la una din ferestrele apartamentului său, James o văzu trecând. Tocmai voia s-o sune - avea telefonul în mână - şi s-o întrebe dacă dorea să iasă la masă. Dechise fereastra, ca s-o poată striga, dar se opri. îşi dădu seama că se ducea la un fel de petrecere, la neisprăviţii de pe partea opusă a pieţei. Avea o sticlă de vin. Fusta lungă, de bumbac indian, şi bluza de mătase neagră îi puneau în valoare supleţea. Gândul la fauna peste care ar fi dat la subsolul numărului 4, îl făcu să renunţe - iar ea dădu colţul. în ceasurile de coşmar care urmară, se blestemă de nenumărate ori pentru acea ezitare. Dacă şi-ar fi urmat primul impuls, ea ar fi fost în siguranţă. în loc de asta, o lăsase să treacă. îşi zise că, peste o oră sau două, avea să se ducă până acolo şi s-o scape.

Vizita la nr. 4 era urmarea unei întâlniri accidentale cu Carmel, la cantină. Consiliul Municipal hotărâse închiderea căminului. Toată lumea urma să plece şi puseseră la cale o petrecere de bun-rămas. Puţin nostalgică, Emily se hotărâse să treacă pe acolo, să-şi ia adio de la ei.

Totuşi, chiar de la început, îşi dori să nu fi venit. Din punctul ei de vedere, sindrofia era un dezastru. Dacă nu din alte motive, măcar fiindcă era prima oară, după multe luni, când ieşea neînsoţită de James. îi simţea lipsa şi, ca urmare, îi găsea pe studenţi mai enervanţi decât de obicei. Fie voiau să se culce cu ea - chiar acolo, după câte-şi dădea seama din îngrămădirea de trupuri tinere care o asalta - fie se aşteptau să fie ascultaţi cu compasiune, relatând dezlânat evenimentele legate de hotărârea Consiliului, care întrerupea, din meschine motive economice, activitatea unui grup de asistenţă socială, cu contribuţii inestimabile în înţelegerea

delincvenţei juvenile urbane. Emily ascunse un căscat, fu de acord că aveau o contribuţie unică - deşi accepţiunea ei era oarecum diferită - bău cola dintr-o cană pe care scria Julian şi se întrebă de soarta sticlei de Risling sârbesc pe care o adusese.

Prin ce magie dispăruse tot farmecul? în astă-seară, subsolul nu era decât o simplă încăpere joasă, gălăgioasă, înăbuşitoare, lipsită de orice farmec şi plină cu o adunătură de studenţi zurbagii, pe cale să se îmbete. Tânjind după James, voind numai să scape de acolo cât mai degrabă, îşi zise că trebuie doar să-i salute pe Susan şi pe William. Mai bine să-şi petreacă seara singură, în apartament, decât în magherniţa asta.

O găsi pe Susan, şi o întrebă ce mai ştie despre Greg - o îngrijora soarta lui; cumva, se simţea responsabilă pentru abandonul Melissei, care-l vânduse pe o cabană în Elveţia.

Susan o linişti, spunându-i că plecase deja la post, la şcoala din Somerset.

- Cum o duce, ştii ceva despre el?

Susan ridică din umeri. Extenuată şi trasă la faţă, nici măcar nu se obosise să-şi schimbe blugii. Avea unghiile rupte şi mâinile murdare.

- William crede că o să fie OK, pe termen lung. Iar munca de la şcoală se va potrivi mult mai bine capacităţilor lui. O să se înveselească, după ce se va stabili ca lumea. Totuşi, o să treacă ceva vreme până s-o uite pe soră-ta.

în Somerset, îşi zise Emily, Greg suferea. în ce priveşte simţămintele Melissei, cine le-ar fi putut cunoaşte? Ea şi Greg fuseseră atât de fericiţi, atât de îndrăgostiţi. Cât durase, iubirea lor fusese reală. Emily rememoră şoaptele de dragoste

şi bucuria nestăvilită cărora le fusese martoră. Acum, toate astea se sfârşiseră. încercă să tragă învăţături, dar nu putu discerne decât o senzaţie de deşertăciune. Greg fusese pierzător. Andrew şi Barnaby câştigaseră.

Susan se lăsă să cadă pe treptele scării.

- Ah, Doamne, sunt atât de obosită. îşi împinse părul blond pe spate şi începu să verse sacul. îmi dau seama că dau impresia de nepăsare, dar m-am bucurat când l-am văzut plecat pe Greg. Pentru mine, nu reprezenta decât o sursă suplimentară de necazuri.

- Cum adică? întrebă Emily, aşezându-se alături.

- în primul rând, cu locul ăsta. Stii că a fost ideea lui să-l utilizeze ca dormitor şi a reuşit cumva s-o vâre pe gâtul celor din Consiliu. Ei bine, în cele din urmă, lucrurile au scăpat de sub control, iar el n-avea habar cine doarme aici şi de ce. Era un fel de azil de noapte.

Emily pricepea.

- Stiai că fumau marijuana? Emily dădu din cap. Desigur, următorul pas a fost că s-au apucat de LSD, sus, la etaj. într-o noapte, cineva a fost gata să se sinucidă, sărind pe fereastră. Sunt cel puţin şase metri. Dacă ar fi reuşit, probabil că-şi spărgea capul şi îşi frângea coloana vertebrală. Norocul lui că s-a agăţat în balustradă. Ceilalţi l-au tras înapoi şi l-au ţinut. După aceea, William a dat afară jumătate dintre ei.

- Bravo lui.

- Niciodată nu l-am mai văzut atât de furios. Dar a continuat să se ocupe de locul ăsta şi, în cele din urmă, s-a dus la Consiliu, le-a spus ce se întâmpla şi a solicitat supraveghere.

- Supraveghere? căscă Emily ochii. Orice paznic ar fi închis imediat locul.

- La asta s-a gândit William. De fapt, nu s-a petrecut nimic mai multe săptămâni - ştii cum sunt cei din Consiliu. Apoi, când paznicul şi-a făcut apariţia, a fost cât pe ce să facă un şoc.

Emily izbucni în râs.

- Poţi să te miri?

- La puţină vreme după aceea, şi-a făcut apariţia o armată de supraveghetori, arhitecţi şi ingineri de la Consiliul General al Londrei şi de la minister, precum şi inspectori de la sănătatea publică, de la compania de gaze şi de unde nici nu gândeşti. Au mărşăluit in corpore prin fiecare casă şi şi-au luat notiţe în carneţelele personale. Au decis că întreaga zonă trebuie pusă la pământ. Este nesigură şi nici nu poate fi reparată. Cei de la demolări trebuie să apară.

- Când?

- Luna viitoare. Iniţial, s-a spus că vor începe luna asta, dar William i-a convins să amâne, datorită dificultăţilor de a găsi plasament pentru copii. Acum marea lor majoritate a plecat, nu ne-a mai rămas decât vreo jumătate de duzină. Desigur, e vorba despre adevăraţii copii-problemă, cei pe care nimeni nu-i vrea, cu nici un preţ. Dar până luni, o să plece şi ei. Oftă şi se sprijini de peretele acoperit de funingine. Optsprezece luni am petrecut aici. Uneori, îmi pare că au trecut optsprezece ani, mai degrabă. Când am venit, eram plini de speranţă, credeam cinstit că vom reuşi să facem ceva cu acest cămin, eram hotărâţi să stabilim un soi de model pentru asemenea instituţii de protecţie socială. Dacă am fi avut suficient personal, poate că reuşeam. Dar n-a fost să fie. Numai William, Greg şi cu

mine. Si treizeci de copii gălăgioşi şi zdruncinaţi. Iar Greg visa la Melissa, studenţii veneau şi plecau când li se arăta şi o groază de vagabonzi s-a aciuat aici, fără grijă. Apoi a venit Matthew, care-şi făcea teza, teorie pură, fără pic de experienţă practică. Nu că n-aş ţine la Matthew. Măcar s-a ţinut de treabă şi nu şi-a schimbat atitudinea.

-Astă seară, văd că n-a apărut.

- Nu, a plecat cu rulota să stea la nişte noi amici, undeva în Islington. Nu-i prea convenabil ca distanţă, dar au grădină şi îşi cultivă legumele necesare. Crede că.

Un student cu păr lung, bărbos, le întrerupse.

- Sue, William are nevoie de tine - cu cât mai iute, cu atât mai bine. îi lipsesc doi copii, Joe şi Nathan.

- Ah, Dumnezeule. Ăia doi. Bine, vin. La revedere, Em. Se făcu nevăzută în subsolul plin de fum.

Emily se săturase. Până peste cap. Pe nesimţite, se retrase, urcă scara de acces a subsolului şi ajunse în hol. Zvonul petrecerii venea de dedesubt şi nu dorea decât să se eclipseze pe tăcute. Totuşi, inevitabil, îşi spuse că era ultima oară când stătea în acel hol şi rememoră acea dimineaţă de septembrie, în care pătrunsese acolo, singură şi indecisă, abia sosită la Londra, pe când James nu era pentru ea altceva decât amicul Melissei. înainte de a lăsa casa pe seama buldozerelor şi a demolatorilor, avea ocazia să mai arunce o privire cămăruţei de la mansardă, unde-şi începuse practic aventura londoneză, marcând independenţa ei proaspăt obţinută. Ar fi putut privi pentru o ultimă dată, peste piaţă, spre ferestrele lui James, amintindu-şi de toate acele dimineţi îngheţate.

Urcă scările. Micuţa încăpere cu tavan înclinat o întâmpnă

pustie, nespunându-i nimic, nici despre trecut, nici cu privire la viitor. Părea moartă şi goală, complet lipsită de personalitate. Zugrăveala era cojită, iar umezeala îi provocă un fior, chiar într-o seară caldă de vară, ca aceea. Cum putuse să locuiască acolo?

începu să coboare scările, înţelegând că acea parte din viaţa ei era un capitol încheiat definitiv.

Uşa camerei în formă de "L", de la primul etaj, era larg deschisă, iar ea intră. Paturile de campanie, saltelele gonflabile erau răspândite la întâmplare prin încăpere. îşi făcu loc printre diversele echipamente - căni, valize, sacoşe, sandale, ghete, ciorapi lăsaţi la uscat pe o funie, la fereastră, fulgi de porumb, o maşină veche de scris şi un teanc de lucrări de sociologie - îndreptându-se spre fereastra deschisă şi privi spre piaţă.

Spre încântarea ei, îl văzu pe James. Probabil că ghicise cumva unde era şi venea s-o ia de acolo. îi făcu entuziast cu mâna.

El îi răspunse în acelaşi fel, iar ea îi făcu semn s-o aştepte afară. James dădu din cap, iar ea, încântată de întâmplare, se îndepărtă de fereastră, îndreptându-se spre uşă.

Ce fusese asta?

Soareci sau vreun şobolan?

Sau poate om?

Poate că era vorba de copiii dispăruţi, Jo şi. cum îl chema pe celălalt?

Se întoarse, dădu colţul şi se trezi faţă în faţă cu doi dintre copiii de la cămin, aşa cum se aşteptase.

- Ce căutaţi aici?

Răspunsul era desigur inutil. Scotoceau prin lucruri,

căutând ceva ce ar fi putut vinde.

Erau tineri, destul de mici - abia îi ajungeau dincolo de talie. Următorul pas era să-i escorteze înapoi, la William şi la Susan, care-i căutau, fără îndoială. Mai întâi, să pună la loc ceea ce furaseră!

Nici nu-i trecuse prin minte că aceşti doi pici de zece ani ar fi putut fi periculoşi.

Ar fi trebuit. Fiindcă aceşti delincvenţi minori aveau un comportament imprevizibil mai întotdeauna, iar situaţia actuală îl exacerba. Luni, urmau să plece din unicul cămin pe care-l cunoscuseră vreodată, despărţindu-se de Susan, pe care aproape că începuseră s-o îndrăgească.

La început, se retrăseseră, dar fiind prinşi într-un colţ, cu Emily între ei şi uşă, se hotărâră s-o înfrunte.

Se repeziră spre ea. Emily zări lama deschisă a briceagului.

- Nu fiţi proşti, spuse ea, tăios. Deocamdată, nu se alarmase. Nici o clipă nu crezu că aveau de gând să utilizeze cuţitul; după ea, minorul se complăcea într-o situaţie melodramatică, cu pretenţii de aventură, atâta tot.

Celălalt băiat părea să fie de aceeaşi părere cu ea.

- Jo, nu fi neghiob, strigă el.

- Vezi-ţi de treaba ta! replică Jo şi lovi în direcţia lui Emily.

Forţa loviturii îi împinse pe amândoi în balcon. Ea strigă după James, în vreme ce apucase braţul înarmat al lui Jo şi încerca să-l răsucească, făcându-l pe băiat să scape arma.

însă celălalt copil se repezi în ajutorul lui.

- Dă-i drumul prietenului meu, strigă el, lovind-o şi îmbrâncind-o, la rândul lui. încurajat de ajutor, Jo îşi ieşi din minţi şi o lovi cu briceagul.

Sângele ţâşni.

Cei doi rămaseră o clipă tăcuţi, apoi se retraseră şi dispărură în cameră.

Emily vru să-i urmărească, dar simţi că plonjează în gol - oare căzuse în genunchi, sau balconul cedase sub greutatea ei?

Aparent, era scăldată în sânge. Să fi fost al ei?

Probabil că da.

Capitolul 12

De la recepţie, Emily fu dusă direct la chirurgie cardio-toracică, însoţită de un rezident anestezist şi de James, care păşea ca un om bătrân.

Vorba umbla deja prin spital că, dacă James n-ar fi fost de faţă, s-ar fi putut ca Emily să nu mai ajungă până la spital. Se spunea că-i salvase viaţa. O cărase, traversând piaţa, o dusese la Ambulatoriu, o consultase şi-l sunase pe Northiam. Acesta venise din Harley Street în câteva minute, iar James îl pusese la curent cu starea rănitei.

- Noroc că ai fost acolo, comentase şeful. Rană prin înjunghiere - un copil cu un briceag? Neplăcut. Lovitură de spintecare în sus? Pricep. Deci crezi că a străpuns pleura şi a pătruns în plămân? Plauzibil. De fapt, plămânul lui Emily nu mai funcţiona. Avea aer în cavitatea toracică, provenind din perforaţie. Acesta, împreună cu sângele scurs, umplea spaţiul dintre plămân şi coaste, împiedicând respiraţia.

- Cred că mai întâi ar trebui să ne lămurim cu endoscopul, ce părere ai? Ca de obicei, nu aşteptase răspuns. Da, şi dacă are hemoragie, putem opri sângerarea diatermic, să spunem. Păi, atunci, numai o anestezie rapidă, Peter - nu cred că va fi cazul să-i deschidem toracele şi să apelăm la o operaţie majoră. Nu pare necesar.

Pentru Northiam, era vorba de o simplă, chiar trivială, rutină, dar pe priceperea la asemenea tehnici de bază îşi clădise iniţial reputaţia.

Dar reuşi totuşi să surprindă pe toată lumea.

- Jamie, băiete, spuse el, ridicând privirea de pe endoscop, pari cam terminat.

întrucât James fusese extenuat de nenumărate ori, după procedurile lui Northiam, toată lumea căscă ochii, în vreme ce Mark Corrie îşi repeta silabele în cerul gurii, savurându-le, aşteptând să le poată relata prin spital.

însă Northiam abia începuse.

- Ia-ţi un scaun - odihneşte-ţi picioarele. Nu arăţi prea bine, fiule.

Sfatul era incredibil, venind de la Northiam, care, vreme de mulţi
ani, păruse să nici nu observe că oamenii lui aveau şi picioare. Mark şi cu mine o să ne descurcăm de minune, îndrăznesc să cred. Ce zici?

Tinerii asistenţi erau prea ocupaţi să-şi privească şeful cu gura căscată, pentru a mai observa ceea ce el descoperise dintr-o ocheadă.

James se simţea foarte rău. La sugestia lui Northiam, îşi trase un scaun, cu oarecare neîndemânare, şi se aşeză, mohorât, cu buzele strânse, cu ochii îngustaţi.

Northiam îl studie mai atent.

- Nu fi îngrijorat, băiete, îl încurajă el, pe un ton amabil, folosit de obicei doar pentru pacienţi. Singurul pericol real era să nu ajungă la timp. Acum am depăşit orice risc, sunt sigur.

Desigur, avea dreptate.

- Bun, păi, a ieşit foarte bine, nu-i aşa? declară el într-un sfârşit. Gata cu sângerarea. Putem să eliminăm sângele scurs în spaţiul pleural şi, presupunând că nu mai pierde aer, putem spera ca plămânul să-şi revină la normal în cel mult o săptămână. între timp, cred că ar trebui să.

Discută cu anestezistul şi cu Mark Corrie despre măsurile

imediate ce se impuneau, cerând detalii privind aranjamentele făcute deja pentru Emily.

- Bine, acum puteţi s-o duceţi la reanimare. Si puneţi-i o perfuzie. Pierduse cel puţin o jumătate de litru în cavitatea pleurală. Si aproape tot atât pe drum, cred?

Vocile continuară pe acelaşi subiect, dar James începuse să nu le mai audă. Se ridică în picioare încetişor, cu grijă, îndreptându-se spre coridor.

Cu coada ochiului, Northiam observă mişcarea. îi făcu un semn lui Mark.

- Du-te după el, spuse el tranşant. Apoi continuă să discute cu anestezistul.

Afară, pe coridor, James avu senzaţia că o să cadă. Se aşeză pe jos şi încercă să-şi prindă fruntea între genunchi, dar simţi o durere de cap atât de puternică, încât gemu şi îşi pierdu cunoştinţa.

Mark se opri la timp ca să nu se împiedice de el şi se aplecă. Parcă de la mare distanţă, James îi observă silueta, înainte ca imaginea să se estompeze de tot.

- M-am lovit la spate când a căzut Emily, reuşi el să îngaime.

Marc abia auzi şoapta. Culoarea pământie a lui James vorbea mult
mai clar.

James se trezi la vreme ca să-l vadă pe Northiam studiindu-l cu atenţie. Nimic anormal. Ceea ce era neobişnuit de astă dată, era poziţia lui răsturnată. Ciudat. Nu-şi amintea să se mai fi întâmplat vreodată. Se încruntă, nelămurit, şi deveni conştient de picioarele care apăreau la marginea câmpului său vizual. Foarte ciudat.

Northiam se aplecă şi îi prinse încheietura.

- Simţi durere, îl informă el, acuzator.

De parcă ar fi fost necesar să i se spună.

Avusese la dispoziţie numai două-trei secunde, înainte ca balustrada balconului să cedeze, şi timpul abia îi fusese de-ajuns. îndată ce Emily apăruse acolo, luptându-se cu infractorii juvenili, se îndoise de rezistenţa balustradei de fier, aşa că, atunci când căzuse, el era pregătit s-o prindă, proptit pe picioare în faţa uşii de la bucătărie. N-o lăsase să cadă pe pavajul de dedesubt. Braţele lui rezistaseră, dar greutatea ei de vreo cincizeci de kilograme, venind de la cel puţin trei metri, îl lăsase fără respiraţie. Atingând balustrada scării spre subsol, îşi fracturase două coaste

îl examinară şi îi făcură radiografii, după care îl lăsaseră să se odihnească, sub influenţa sedativelor. întrucât îşi propusese să petreacă noaptea lângă Emily, asigurându-se că o ducea bine, se opusese cu toată forţa acestui plan. însă era extenuat şi fusese îndopat cu medicamente, aşa că, fără să priceapă cum, se cufundă într-o serie de coşmaruri, în care se adresa surprinzător diverşilor indivizi, care până la urmă lăsară locul unui Northiam dictatorial, plasat, total improbabil, pe fruntea lui.

Dimineaţa, se ridică greu din aşternut, gemând de durere, şi îşi făcu apariţia pe coridor, spre alarma şi consternarea surorilor.

- Dar, domnule Layburn, domnul Northiam a lăsat vorbă că o să vină să vă consulte şi că, până atunci, nu trebuie să vă mişcaţi. Ce o să-i spun? Tânguirile descurajatoare îl urmară, în vreme ce el se deplasa cu viteză de melc, puţin nesigur pe picioare, dar hotărât să verifice cu proprii ochi starea lui Emily.

Ar fi trebuit să stea lângă ea peste noapte - şi iatâ-l, făcându-şi apariţia abia la vremea micului dejun.

- Stiu, băiete. Northiam era deja acolo şi, aparent, avea aceeaşi dispoziţie părintească, grijulie. Dar de fapt, ea a fost sedată, aşa că n-ar fi avut cum să-ţi observe prezenţa. O duce bine. îi întinse fişa pe care tocmai o studia, în momentul apariţiei lui James. O să scape. N-ai de ce să te îngrijorezi. Ai prins-o la vreme. Mai mult rău ţi-ai făcut chiar ţie. Oricum. Se opri şi-l privi de jos până sus. Rămâi s-o supraveghezi, ei? O s-o rog pe asistentă să-ţi aducă un scaun comod şi-ţi poţi petrece ziua aici.

Astfel, când apăru Charles Goring, îl găsi lângă patul fiicei. Emily îşi recăpătase cunoştinţa şi păru să se bucure la vederea părintelui, deşi îl anunţă că n-ar fi trebuit să-şi părăsească pacienţii pentru ea.

- Mă simt bine acum şi, oricum, James este aici. Asta părea să pună capăt oricărei discuţii.

Mare parte din următoarele douăzeci şi patru de ore, James rămase lângă ea. Prin eforturi reunite ale chirurgului rezident de serviciu, ale lui Mark Corrie şi ale asistentei - lăsând la o parte insistenţele lui Charles Goring - fu convins să se ducă la masă, pe la începutul după-amiezii.

- O tratează foarte frumos, remarcase sora, zâmbind indulgent. Ce bine le stă! Nu-i aşa că-i o fată norocoasă?

Aflat în biroul asistentei, Mark Corrie îşi îndreptă privirea spre Emily şi spre James, prin peretele de sticlă. Avusese o zi foarte dificilă cu Northiam.

- Hei, Jamie, băiete! îşi maimuţări el şeful. Păi, cred că poate să se odihnească acolo, la fel de bine ca oriunde.

în ciuda coastelor, James îşi reluă serviciul înainte de

terminarea săptămânii. Aglomeraţia continua. Totuşi, îşi făcea vreme s-o vadă pe Emily, de câte ori putea. în rezerve, acolo unde se bucuraseră întotdeauna de ajutorul lui, apăru o nouă atitudine. Precum şi o poreclă: "Jamie boy". Un străin ajuns acolo, ar fi putut să creadă din tonul infirmierelor şi asistentelor că era vorba de un băieţel de cinci ani, ce trebuia protejat şi îngrijit. Sau de copilaşul lui Northiam, nu despre ditamai chirurgul, de un metru şi optzeci şi cinci de centimetri, cu două coste rupte. Se îngrijeau de dietă, de spălatul schimburilor şi, în general, de întreg confortul lui, inclusiv de relaţiile personale.

Exceptând uşoara iritare provocată de nedoritele trataţii - cafea, ceai şi diverse răcoritori, venite din toate părţile - James nu era conştient de grija lor iubitoare. N-avea ochi decât pentru Emily - şi toată lumea ştia asta. Iar ea, desigur, era afectată de aceeaşi orbire selectivă.

De fapt, ea trecu în viteză prin perioada de recuperare, fie privindu-l fericită pe James, fie visându-l. Nu avea nici o teamă. James era acolo. Toate lucrurile aveau să se rezolve favorabil. Ascultătoare, înghiţi tot ce i se dădea, inspiră adânc, cu toată durerea, de câte ori i se cerea, coborî şovăielnic din pat şi stătu pe scaun, se fâţâi în sus şi-n jos pe coridor, inspiră adânc din nou şi tuşi, oricât de neplăcut i-ar fi fost. Se dovedi un pacient model, neprovocând necazuri nimănui, iar după două săptămâni - deşi ei îi păruseră mai degrabă două luni - fu externată şi James o duse cu maşina acasă, la Wistaria Lodge.

Northiam îşi păstră atitudinea părintească şi-i conduse până la ieşire, aproape la fel de grijuliu ca asistenta din rezervă.

-James o să te ţină sub observaţie, anunţă el, total inutil,

de parcă lucrul ar fi putut rămâne neînţeles fără acea intervenţie lămuritoare. Du-te acasă şi fă-te bine. Am vorbit cu tatăl tău şi ştie cum te simţi. Este de-al nostru, de la Central. O să-ţi facă bine traiul la ţară. Aer curat, exerciţiu, bine? Vreau să te văd pe picioarele tale, gata să mă însoţeşti în California, în septembrie, nu uita.

Deşi recepţionerul nu observă, asistenta înregistră declaraţia şi o popularizã în secţie.

- Si-a aranjat toate treburile, îi spuse ea sorei din tură, la întoarcere.

- Smecherul. Comentariul era automat.

- Din cauza asta s-a purtat aşa frumos săptămânile astea. Vrea să-l vadă pe "Jamie boy" însurat cu Emily, ca să-i ia pe amândoi în California. O să-l lase aici pe Tom Rennison să pună secţia pe butuci, ţine minte ce-ţi spun. Tot spitalul avu aceeaşi reacţie.

James simţise manevra. Northiam avusese grijă să-i atragă atenţia, cu amabilitate, dar ferm, că n-avea nici o şansă să preia postul de la Central. Desigur, comisia avea să-l examineze cu imparţialitate, dar el, Northiam, care-i formase pe ambii, se simţea dator să-i atragă atenţia că îl considera pe Tom mai bun. Ar fi fost incorect să-l lase să-şi facă speranţe, privind competiţia cu Tom Rennison.

- Mai bine ai lăsa-o baltă şi m-ai însoţi, ei? Am nevoie de tine. Desigur, acesta era adevărul gol-goluţ. De fapt, cum prevedea tot Centralul, nu numai că avea nevoie de el, dar chiar urma să-l determine să accepte. Toţi ar fi pariat că James Leyburn avea să plece în California cu Northiam, la data prevăzută.

Veni şi ziua concursului.

Sase candidaţi, selecţionaţi pe sprânceană, se prezentară în sala de aşteptare, alături de încăperea rezervată comisiei ce urma să aleagă noul director al Secţiei de Chirurgie Cardio-toracică, de la Spitalul Central din Londra, adică succesorul lui Marcus Northiam.

Tom Rennison se găsea printre ei. De asemenea, James Layburn. Iar rezultatul fu cel prevăzut. Fiecare candidat fu intervievat, iar Tom Rennison, brunetul la fel de împunător şi necomunicativ pe care şi-l aminteau, căpătă postul.

Ziua continuă cu alte interviuri, pentru celelalte poziţii din organigramă, ce urmau să devină vacante prin plecarea echipei lui Northiam, iar candidaţii se perindară de dimineaţa până la ora şase după-amiază. Fură interogaţi de viitorul lor şef, Rennison, aşezat imperturbabil lângă Northiam, la masa comisiei.

James Leyburn, cu o figură parcă tăiată în granit, se întoarse la lucru, ocupându-se de cazurile programate de Northiam pentru acea după-amiază.

A doua zi, de dimineaţă, îl sună pe Charles Goring în timpul programului şi-i ceru o întrevedere în cursul zilei.

- Ce voia? întrebă Valerie, aflând despre apel la gustare.

- Doreşte să discutăm în cursul zilei de astăzi.

- De ce?

- N-a spus. Totuşi, Charles avea o idee despre ce ar fi fost vorba. Nu s-ar putea să ne ceară mâna lui Emily?

Valerie era încântată. Ăsta era modul în care se cădea să-ţi plănuieşti căsătoria.

- Zicea că o să plece imediat după rondul de dimineaţă şi că o să ajungă pe la unu şi jumătate, continuă Charles. A insistat să vorbim înainte de a se duce s-o vadă pe Em, aşa că

i-am promis să-l aştept la cabinet, cu un sandviş.

- Am să văd ce-i pot prepara, declară Valerie. Si să pregăteşti un ibric de cafea proaspătă.

- Două-trei feluri de sandviş, ce părere ai? Si poate, nişte fructe. Probabil că n-ar fi rău să-i ofer un pahar de Xeres, întâi.

însă întâlnirea se dovedi a avea un caracter total diferit de cel sărbătoresc, pentru care se pregătiseră cei doi Goring. Venise să-l vadă pe Charles, explică James, fiindcă dorea să aprecieze cât mai exact starea lui Emily.

Charles deveni neliniştit, întrebându-se dacă nu cumva cererea în căsătorie era condiţionată de o fişă medicală imaculată.

- Em s-a pus pe picioare, declară el, oarcum înţepat, privindu-l chiorâş.

- Bine. Desigur, mi-a spus şi ea acelaşi lucru. Dar voiam să fiu sigur. Multe chestiuni depind de asta. Fiindcă trebuie să-i comunic nişte noutăţi mai puţin plăcute şi vreau să fiu sigur că-i în stare să ducă până la capăt programul pe care o să i-l propun. Avea o atitudine sumbră, iar Charles îl privi întrebător peste birou. Se surprinse rugându-se pe tăcute ca nimic să nu-l împiedice pe mătăhălosul bărbat din faţa lui de a-i deveni ginere.

- Pot să aflu şi eu despre ce-i vorba?

- Iată cum stă treaba, puse el cărţile pe masă. Am să rămân la Central, dar sunt convins că Emily ar face mai bine să plece la Ocean Hospital, cu Northiam. Măcar pentru un an. Am să insist să procedeze astfel.

Charles Goring căscase ochii. Nu ştia de unde să înceapă. Totuşi, anii de practică îşi spuseră cuvântul şi îşi auzi propriul glas:

-înainte de toate, fiindcă ai declarat că vrei să rămâi la Central, pot să te întreb de ce?

- Nu din cauză că voi căpăta postul lui Northiam. L-a câştigat Rennison. Am să lucrez cu el.

- Este o situaţie acceptabilă?

Pentru prima oară de la sosire, colţurile gurii lui James se ridicară într-un zâmbet schiţat.

- Perfect acceptabilă, zise el copilăreşte. Northiam nu credea - sau prefera să nu creadă - dar Tom şi cu mine ne-am înţeles întotdeauna bine. Nu e nici o problemă.

- Nu-l - iartă-mi vorba - gelozeşti pentru reuşită? Nu crezi că meritai să fii în locul lui?

- Bineînţeles că mi-ar fi convenit să pun mâna pe post. Cui nu? Dar ştiam că Tom va fi preferat. Este mult înaintea noastră , a celorlalţi. însă mai ştiam şi că n-are ce rău să-mi facă participarea la concurs. Si aşa s-a întâmplat. M-au făcut director adjunct - s-au simţit puţin vinovaţi că nu m-au preferat, deşi veneam din interior. Nici Northiam n-a fost în stare să-i împiedice, mai ales că Tom era de faţă şi m-a susţinut.

- Pricep. Ştiu că nu-i treaba mea. Dar eşti sigur? Stii ce faci? Chiar dacă pe vremuri lucraţi bine împreună, eşti convins că lucrurile vor sta la fel acum, cu Rennison în postură de şef?

James râse din nou.

- Va fi mult mai bine. Tom e un tip de treabă. Am lucrat împreună multă vreme. Iar poziţia actuală n-are importanţă. în materie de chirurgie, Tom m-a dominat mereu - aşa se spune şi-i adevărat. Dar ceea ce uită Northiam şi ceilalţi este că nu exista competiţie între noi. Eram încă student, când Tom a absolvit şcoala. Este cu doi ani mai mare. Doar doi, dar pe

atunci însemnau ceva. Ca student, mi-a fost îndrumător, iar după ce am venit să lucrez aici, mi-a fost rezident. L-am urmat întotdeauna şi nu văd de ce n-aş face-o şi acum, chiar dacă avem zece ani în plus.

Charles era convins. Deşi James nu suflase nici o vorbă cum că s-ar fi săturat de Northiam, probabil că ăsta era adevăratul motiv. Era clar că nemulţumirirle lui James nu erau legate de situaţia de la Central.

- Stii, nu vreau să părăsesc Centralul, declară el. Northiam - şi mulţi alţii - îl consideră o antichitate, un simbol al situaţiei tot mai proaste din sistemul de sănătate publică. Dar este locul meu. Aici am venit direct de pe băncile şcolii, când n-aveam habar de nimic, şi mă simt legat de el. Aş fi profund nefericit dacă aş proceda altfel. Pentru prima oară, Charles detectă o nouă trăsătură a caracterului lui James. Era răbdător, amabil şi de încredere, cum spunea toată lumea. Dar era şi încăpăţânat. Ca să fiu cinstit, probabil că decizia lui Northiam este foarte bună din punctul lui de vedere. Este un inovator. Deja a împins înainte frontierele cunoaşterii şi, cu un sprijin adecvat - pe care, să recunoaştem, nu l-a prea căpătat la Central - ar putea să meargă mai departe. Este dator să se ducă acolo unde poate da cel mai mult umanităţii. Dar asta nu-i valabil şi la mine. Locul meu este la Central.

- Mă bucur să aud aşa ceva. Personal, am impresia că situaţia este tristă. Păcat că n-au reuşit să-l păstreze pe Northiam.

Pe neaşteptate,ochii lui James se animară.

- S-ar putea să constaţi că Tom şi cu mine îl vom suplini cu succes. Poate că vom fi şi noi capabili de unele inovaţii.

Charles păru stânjenit.

- îmi cer scuze, începu el. N-am vrut să sugerez că. te rog să crezi. Doamne, sunt la fel de aiurit ca Rossy Brenda. Ce să mai zic?

James scutură din cap. Râdea.

- Las-o moartă. Să revenim la Em. Lăsând la o parte ce voi face eu, cred că ar fi bine să-l urmeze pe Northiam. Este o ocazie pe care n-ar trebui s-o rateze, mai ales din cauza mea.

- Nu contează, aprecie tatăl, dacă rămâi pe loc, cred că va voi să stea lângă tine.

- Nu mi-aş ierta niciodată, dacă pierde şansa asta. în caz că sănătatea îi permite, ar trebui să se ducă în Statele Unite, cel puţin pentru un an. Cum îi apreciezi starea?

Charles intră în amănunte, scoţând fişa de urmărire şi nişte radiografii.

James ascultă, puse unele întrebări şi dădu din cap.

- Atunci, suntem de acord, concluzionă el. Nimic nu o opreşte să-l urmeze pe Northiam luna viitoare. Asta voiam să ştiu. Acum, trebuie s-o convingem.

- Eşti sigur că.

- Are toată viaţa înainte şi n-aş suporta să văd că aruncă la gunoi ocazia de dragul meu. N-am de gând s-o îngrădesc printr-o căsătorie, chiar dacă acum s-ar putea să şi-o dorească, dar pe care sigur o va regreta mai apoi. Se înfioră. Nu, mulţumesc. N-aş suporta. Prefer s-o descurajez acum, s-o văd trăindu-şi viaţa.

- Nu mai fi atât de pesimist, replică Charles. Nu văd nici un motiv pentru care o eventuală căsătorie a voastră n-ar rezista - ba chiar, aş spune că şansele sunt mai mari decât în majoritatea cazurilor.

- Important este că ea nu are decât optsprezece ani. Dacă ar fi avut douăzeci şi cinci, sau pe acolo, iar eu m-aş fi apropiat de patruzeci, nu cred că mi-aş fi făcut scrupule.

- îţi faci griji fără motiv. Dacă ar fi după mine, m-aş bucura enorm să se mărite cu tine. Aş considera-o norocoasă. Totuşi, s-ar putea să ai dreptate în privinţa Statelor Unite. Ar trebui să profite de ocazie. Oftă. Pare teribil de departe, adăugă el, pe gânduri.

- într-adevăr, îi imită James suspinul. De pe figura lui fusese alungată orice expresie. Oricum, am să mă duc să-i expun ideea.

Charles îl conduse până la Jaguar, apoi se întoarse în cabinet şi începu să rumege situaţia. Trebuia să recunoască, James se afla în faţa unei bătălii. începu să se simtă mai sigur pe sine. Ca tată al lui Emily, nu era atât de convins că el avea să reuşească, ba chiar începuse să spere că nu.

în acea clipă a meditaţiei, Valerie intră ca o furtună.

Voia să ştie când se va încheia căsătoria.

- Când Em se va întoarce din State, răspunse Charles sumbru şi-i istorisi ce vorbiseră. Valerie fu înspăimântată.

- Dar, Charles, o să-i frângă inima. Vrei să spui că ai stat cu mâinile-n sân şi l-ai lăsat să.

- Nu sunt convins că.

- Ea aştepta să se mărite înaintea Crăciunului. Stii la fel de bine ca mine. Poate că n-a spus-o, dar asta spera.

- Da, dar.

- Poate că v-aţi liniştit unul pe celălalt că planul ăsta este spre folosul ei, sau altă asemenea prostie. Dar ea va simţi doar că este respinsă, că n-o iubeşte şi că încearcă să scape de ea.

- Dar, Val, până acum ar fi trebuit să-şi dea seama că.

- îşi va imagina că încearcă s-o respingă cât mai blând. E atât de tânără. La vârsta ei, nici o femeie nu-i atât de sigură pe ea cât vă imaginaţi voi. Cinstit, sunteţi la fel de răi. Sunt convinsă că aveaţi intenţii bune, dar Em o să fie dezolată. Mă duc direct acasă, să încerc să-i ridic moralul. Pe deasupra, nici nu se simte bine. A fost bolnavă şi.

- Crapă de sănătate, declară brutal tatăl. îşi închipui că soţia urma să provoace o scenă. Lasă-i în pace. Să-şi spună tot ce au de spus, Val.

- Nu pricepi. îmi pare rău, dar o să te descurci singur la cabinet, în după-amiaza asta. Pune robotul să răspundă, cât timp eşti cu pacienţii. Uşa se trânti în urma ei. Cea de la intare, de asemenea. Apoi se auzi portiera Miniului, motorul porni, iar ea dispăru.

Drumul din oraş până la Wistaria Lodge era scurt, iar James, tot ezitând asupra felului cum să procedeze, ajunse cu numai un sfert de ceas înaintea lui Valerie. Emily văzu maşina pe alee, ieşi în fugă şi se repezi în braţele lui, care, contrar tuturor prescripţiilor, o cuprinseră îndată. Buzele li se întâlniră. Nu prea semăna cu planul pus la punct de el, aşa că se desprinse şi începu s-o pună la curent cu noutăţile.

Constată că ea ştia deja bună parte din ceea ce voise să-i spună. Stirile se răspândiseră în spital şi, seara precedentă, Mark Corrie, Wendy Stourbridge şi Barbie Henderson o sunaseră pe rând. Mai primise alte trei apeluri pe aceeaşi temă şi înainte de amiază.

- Aşa că, rămâi la Central? întrebă ea. Asta nu ştiuseră informatorii

- o bântuise gândul că va fi obligată să-i sune încă o dată. Toţi

păruseră siguri că, nereuşind să ocupe postul de director, James va accepta să plece în California, în septembrie. Director adjunct? Ce părere are Northiam?

- Este deranjat, desigur. O apreciere incompletă. Northiam nu fusese doar şocat, ci chiar rănit, iar James observase. De fapt, cei de la
Central îl creditaseră pe Northiam cu mai multă pricepere în a manipula oamenii, decât avea. Se obişnuise cu James. Se baza pe el. Si ţinea la el foarte mult. Nu era vorba de a fi doar deranjat de perspectiva de a pleca la alt spital, într-o ţară străină, fără ajutorul său. Abia acum începe să priceapă că nu vorbesc în vânt - deşi i-am spus-o încă din ianuarie. Oricum, n-am venit să discutăm despre mine. Important este ca toate astea să nu te afecteze şi pe tine. Trebuie să-l urmezi în California.

- Eu? Să plec cu Northiam, câtă vreme tu rămâi aici? Probabil că glumeşti.

Conştiincios, James începu să-i enumere şansele extraordinare care
i se deschideau în faţă, deşi nu-şi putea imagina cum va supravieţui despărţirii. Sub ochii lui, argumentându-şi opoziţia, purtând un sumar veşmânt inflorat de bumbac, cu picioare lungi şi ten bronzat, ea constituia o imagine de neuitat şi nu-şi dorea decât s-o păstreze aproape mereu.

- Uite ce-i, James, protestă ea, sper că nu-ţi imaginezi că am să plec în California fără tine, ca să am grijă de Northiam, să pun la punct biroul acelui moş oribil, după ce s-a purtat atât de rău cu tine - tot ce pot să spun, James, este că ţi-ai ieşit din minţi. Bineînţeles că am să rămân şi eu. N-am acceptat

propunerea decât fiindcă bănuiam că ai să pleci.

în mintea lui se petrecu un fel de explozie de bucurie. Nu mai cunoscuse o asemenea senzaţie. Nu voise să plece decât ca să fie cu el! Si era adevărat. I-o citise-n ochi. O sărută din nou.

Răspunsul ei îl descumpăni complet şi uită toate argumentele. Poate că exista o diferenţă de vârstă, dar se iubeau şi se potriveau.

în clipa aceea, Valerie îşi făcu intrarea, complet inopotun.

Emily şi James se depărtară unul de celălalt, stânjeniţi.

James începu o conversaţie excesiv de stilată, în vreme ce Emily îşi privea mama fără urmă de afecţiune.

Charles avusese dreptate. Emily şi James erau perfect capabili să-şi rezolve singuri toate problemele. Supărată pe propria indiscreţie, îşi pierdu tot echilibrul interior. Mai târziu, pricepu că tot ce-ar fi trebuit să facă era să iasă aşa cum intase. în loc de asta, se agită fără rost, emise nişte banalităţi şi, în cele din urmă, se auzi oferindu-le ceai şi fursecuri.

James acceptă, cu gândul că, în vreme ce Valerie se va ocupa de trataţie, va putea discuta nestânjenit cu Emily. Mama fu uşurată să poată dispărea în bucătărie, iar fiica se topi în braţele lui, absolut satisfăcător.

Pentru cam treizeci de secunde.

-Iu-hu! Iu-hu! Valerie! Val, unde eşti? Degetele bătură în geam, iar figura zâmbitoare a Brendei Langford-Thomas se iţi peste pervaz. Ti-am văzut Mini-ul, anunţă ea. Aşa că mi-am dat seama. ah, tu eşti, Emily. Unde-i mama ta? Mi-am spus că, dacă tot este acasă, să discut cu ea problema transportului de joi. Te cunosc, nu-i aşa?

-Acesta este James Leyburn, se simţi Emily datoare să-l

prezinte. De la Secţia de Chirurgie Cardio-toracică a Spitalului Central. Doamna Langford-Thomas.

-Stiam că te cunosc. Ne-am întâlnit la Crăciun, nu-i aşa? Soţul meu discuta cu dumneata. Dădu din cap aprobator. James trecuse examenul.

-Am să-i spun mamei că sunteţi aici, se oferi Emily.

Doamna Langford-Thomas rămase la ceai, mâncă fursecuri şi-i explică lui James cum se conduce o afacere de servire a populaţiei la domiciliu, împărtăşindu-i şi părerile soţului despre bolile de cord la vârstnici. îi deschise ochii doamnei Goring asupra greşelilor pe care le făcea în organizarea activităţii de la cabinet şi o informă pe Emily că ar trebui să-şi caute o slujbă la Royal Infirmary.

- Edward o să te ajute - sper că ai să reuşeşti să te faci utilă. Se întoarse spre James. Ce-i cu toate zvonurile despre stabilirea nebunului ăluia de Northiam în State?

- O să plece la începutul lui septembrie, răspunse James crispat, sub impulsul unui val spontan de loialitate. Se ridică în picioare. Voi fi obligat să mă întorc la spital, doamnă Goring. Mi-e teamă că am o întâlnire la cină, de la care nu pot întârzia. Cu Tom Rennison şi cu Amyas Miller, adăugă pentru urechile lui Emily. Mulţumesc Domnului, Miller s-a decis să rămână - împrumutând un aer de respectabilitate întregii organizaţii.

- Emily o să te conducă, reuşi Valerie să-şi păstreze cumpătul, de astă dată - deşi puţin cam târziu. Mai vrei nişte ceai, Brenda?

Nu avu sorţi de izbândă. Brenda Langford-Thomas nu pricepuse niciodată o aluzie şi n-avea să înceapă tocmai acum.

- Vin şi eu, i se adresă ea lui James. Nu, nu-mi mai trebuie,

mulţumesc pentru trataţie, Valerie. Atunci, rămâne stabilit pentru joi, nu-i aşa? Unde ai lăsat maşina, domnule Leyburn? Presupun că în faţa casei. Am să-i spun lui Edward că am discutat. De neoprit, ca întotdeauna, îl conduse la Jaguar şi trânti portiera în urma lui. Stii cum să ajungi pe autostradă, nu?

James mulţumi şi-i făcu un semn lui Emily că o să-i scrie.

- Sau vorbim la telefon, răspunse ea, cu un zâmbet întipărit pe figură, făcându-i semne de bun-rămas. Un singur lucru era sigură că n-o să facă: nu avea să se dea în spectacol urlând la lună aici, în mijlocul drumului, de faţă cu doamna Langford-Thomas.

"Salvat de clopoţel", îşi spuse James. Printr-o serie de accidente incredibile, reuşise să se ţină de propria hotărâre: s-o lase pe Emily să plece în California, dacă dorea. Nenorocirea era că respectiva decizie nu mai avea pic de noimă. I-ar fi fost dificil până şi să încerce să-şi explice cum ajunsese la ea.

Niciodată în viaţă nu se mai simţise atât de singur.

Jaguarul ieşi prudent de pe aleea de acces şi se înscrise pe drumul spre autostradă.

Dar de după gardul viu, îşi făcu apariţia Emily. Roşie la faţă, cu hainele în dezordine, gâfâind.

James cală motorul - lucru care nu i se mai întâmplase. Rămăsese cu gura deschisă.

Ea deschise portiera şi se urcă pe locul de alături.

-Vin cu tine, îşi explică ea gestul.

El o privi, se aplecă şi-i culese din păr câteva rămurele rupte şi un păianjen care se agita furibund.

- Bine, decretă el şi o cuprinse-n braţe.

Sfârşit.